

БОГАТИ И КРАСИВИ

enthusiast

ОБРЕЧЕНА КРАСОТА

От автора на бестселър поредицата
„ЖИВОТ НА ВЪРХА“

АНА ГОДБЪРСЪН

АНА ГОДБЪРСЪН ОБРЕЧЕНА КРАСОТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

За богатите и красивите в Ню Йорк през 1929 г. хубавите дни никога не свършват! Романтика, драма, приключения, интриги, приятелство и съперничество в най-трескавото време на XX век.

След един месец в Ню Йорк Кордилия Грей и Лети Ларкспър вече не са момичетата от малкия град. Дните им минават в идиличното имение на Грей в Лонг Айлънд, а нощите — в шумния Манхатън. Но Лети не се задоволява да бъде само обикновена девойка от висшето общество, а е готова да преследва до последно мечтата си да стигне до Бродуей, независимо какво ще ѝ струва това. Кордилия още преживява смъртта на баща си в обятията на Том Хейл — мъжът, който е смятала, че обича. Сега тя изпълнява завещанието на Дариъс Грей и търси отмъщение. Свързала живота си с брата на Кордилия, Астрид се озовава в свят на ослепителни бижута и вихрени нощи, но блясъкът на тези дни понякога заслепява. А Чарли Грей играе опасна игра и за Астрид, Кордилия и Лети залогът може да се окаже смъртоносен. В продължението на бестселъра „Тайни и мечти“ трите момичетата продължават да преследват мечтите си и да предизвикват съдбата. Но дали са готови да посрещнат последиците от действията си? И какво им готви последното шеметно лято от ерата на джаза?

За Кеџу.

1

Беше следобед в средата на лятото в Лонг Айленд и комарите, също като момичетата, които се гласяха и контеха за вечерта, нямаше да се покажат часове наред. Снощи, откъм къщите край Уайт Коув се разнасяше много шум, тази вечер щеше да е съвсем същото, но поне засега небето се извисяваше като безкрайна синя арка и три момичета — някои от тях вестникарите клюкари и жените в будоарите си не преставаха да обсъждат — лежаха край басейна и се печеха. Една се бе отпуснала по корем, другата се изтягаше по гръб, третата бе полегнала настрани, за да ѝ е по-удобно да прехвърля страниците на модното списание.

— Миличка — гласът на първата проряза мързеливата обстановка и сложи край на тишината и спокойствието.

Кордилия Грей пое дълбоко от сладкия, неподвижен въздух, докато се опитваше да се изтръгне от съня. Слънцето бе затоплило дългите ѝ крака и шезлонгът, на който се бе отпуснала, ѝ се струваше безкрайно удобен за почивка. Юни, с мрачните дни и дрехи на дълбоко опечалена, беше останал зад нея. Премести ръка, за да открие очи; предстоеше поредният прекрасен ден.

— Миличка? — повика я отново гласът. Беше на Астрид Донъл, която само за месец и половина се беше превърнала в най-добрата приятелка на Кордилия.

Кордилия примигна, за да не я заслепи слънцето. Небето сияеше, водата в басейна искреше в тюркоазено. Дори листата по дърветата в Догуд се радваха на волния дух на лятото; бяха преплели пищни клони, тайнствени, зелени, и дори най-високите листенца не потрепваха.

— Извинявай — усмихна се Кордилия. — Изглежда съм се унесла.

— Вече е почти четири — отвърна Астрид от левия шезлонг. Преобърна се и си сложи широкопола шапка, с която пазеше сметановата си кожа.

— Не е възможно! — разсмя се Кордилия и събра изсветлялата на слънцето руса коса на кок. — Не трябваше да ме оставяш да спя толкова дълго.

— Поколебахме се дали да не те събудим, но ни се стори толкова щастлива — отвърна Лети Ларкспър, най-добрата приятелка на Кордилия от другия им живот, останал в Охайо.

Лети се беше настанила на шезлонга от дясната страна на Кордилия, свила колене към гърдите си. И двете момичета бяха облекли нови, тъмносини цели бански, въпреки че Лети бе прикрила тялото си с полупрозрачен халат от органза. Кестенявата ѝ коса беше късо подстригана, с пригладен на една страна бретон и под него се показваше като блед триъгълник челото. Дори по това време на лятото кожата ѝ изглеждаше почти бяла.

Трите си бяха купили еднакви бански, когато миналата седмица отидоха да напазаруват в Манхатън — идеята беше на Астрид, тя настоя колко ще е страхотно забавно, ако си имат нещо като униформа, когато се топват в морето. Незнайно как Астрид успя да съсипе своя, когато отидоха на плажа, и сега беше облякла стар, черен, посмачкан и изтърган на места, който независимо от всичко много отиваше на момичешкото ѝ тяло. Астрид бе родена в богато семейство и всяка дреха, която облечеше, изглежда по магически начин се превръщаше в нещо скъпо и атрактивно.

— Усмиваше се — уточни Лети с тънкия си кристален гласец, който умело криеше дълбокото, завладяващо гласище, което изригваше, щом запееше, — и шепнеше нещо.

— Значи на всяка цена е трябвало да ме събудите!

— Как ли пък не — Астрид допи лимонадата и постави чашата на малката дървена маса, която разделяше шезлонгите им. — Много добре знам колко обичаш да пазиш тайни, Кордилия Грей, и аз нямам нищо против да подслушвам какво говориш в съня си, за да разбера.

— Аз ли? Нищо не крия — отвърна Кордилия дръзко, престорено високомерно и спусна крака от шезлонга.

Изправи се и се отправи с бърза крачка към басейна. За момент остана напълно неподвижно на ръба, впила поглед в голямата къща с внушителни каменни стъпала, които се виеха към задния вход. По едно време фасадата ѝ навяваше единствено мисли за баща ѝ и ненавременния му край, за ужасния начин, по който го беше предала.

Но дните минаваха и тя започна да осъзнава как той бе загинал с достойнство, радостен, че дъщеря му е при него, че къщата бе наследство и щеше да ѝ осигури фантастичния живот, за който бе мечтал. Тя бе великолепа, изумителна, също както в онези вечери, когато организираше прословутите си партита, и щеше да приюти и пази двете му деца — Кордилия, която се появи отново в живота му през май, и Чарли, който сега ръководеше незаконния бизнес, направил Дариъс Грей богат и известен.

Кордилия усети да потръпва от благодарност, дори се усмихна, когато си помисли колко доволен щеше да бъде Дариъс, ако можеше да научи, че децата му все още живеят под един покрив. Сетне отскочи, вдигнала високо ръце, и тялото ѝ прониза хладката вода като стрела. Под повърхността цареше истинска тишина и тя се наслади на подводния мир, доколкото можа. Усещането беше същото както в съня, в който летеше.

Кордилия изплува, за да си поеме въздух, и загреба три пъти към края на басейна. Въздъхна и приглади кичурите коса назад. Едва тогава чу, че нов глас — не беше на момичетата — я викаше. Изтегли се на ръба, обърна се и го видя. Един от хората на Чарли беше застанал от другата страна на ниската, белосана стена, оградил басейна. Беше по долна риза, на места потъмняла от пот, и се опитваше да не гледа момичетата в разголените им бански. Астрид беше годеница на Чарли Грей и никой не искаше да е обвинен, че зяпа момичето му в момент, когато е почти без дрехи.

— Извинете ме, задето ви прекъсвам, госпожице Грей.

— Няма нищо... — усмихна му се тя и се опита да си спомни името му.

— Виктор.

Той отвърна на усмивката ѝ и тя разбра: той не се страхува и се радва на дългия юлски ден не по-малко от нея. Бандата на Чарли управляваше къщата — наоколо винаги щъкаха мъже, които изпълняваха една или друга работа за брат ѝ или обикаляха поляните, охраняваха портата, пушеха около масата за игра на карти или спяха на тавана — но тя нямаше нищо против. Това бе част от живота, а и тези мъже в потни долни ризи можеха да разказват много по-интересни истории, отколкото момчетата в онзи край, от който идваше.

— Всичко е наред, Виктор.

— Чарли иска да ви види.

Кордилия премести поглед към пицната зеленина, ширнала се зад басейна, към ниските хълмове и дърветата, които хвърляха дълги сенки по тревата. Следобедът беше толкова спокоен, наистина съвършен; никой не бързаше и тя плуваше, и се шегуваше с най-добрите си приятелки от закуска насам. Жалко, че трябваше толкова бързо да се прибере.

— Кажи му, че идвам след минутка — въздъхна и се обърна към шезлонгите.

— Какво иска? — попита Астрид и се надигна на тънките си ръце, когато Кордилия се върна в малкото им кътче.

— Чарли настоява да отида веднага вътре. — Кордилия облече ленена туника през главата и посегна към хавлиената кърпа да си подсуши косата.

— Не трябва да се пека повече — обади се небрежно Астрид. — Обещах на ужасната си майка да вечерям с тях и ще закъснея, ако още се мотая тук. Какво ще кажете да се видим по-късно? Ще си облечем нещо ново, лъскаво, ще отскочим до града и ще танцуваме до зори. Лети, да не си посмяла. Прислужницата ще дойде и ще прибере всичко — посочи тя подноса със сандвичи и каната с лимонада, купчините списания, пръснати около шезлонгите, — а ти се наслади на остатъка от деня.

Астрид прегърна Кордилия през кръста, килна шапката напред и двете, хванати за ръце, се заизкачваха по хълма към къщата.

Лети се задържа при басейна, обзета от чувство на неудобство — беше се надигнала, готова да се прибере с двете, но не тръгна, когато Астрид се разпореди да не мърда. Остана загледана след старата си приятелка, която вървеше с плавна крачка към къщата заедно с госпожица Донъл, която винаги се държеше мило, но с толкова самочувствие, че в нейно присъствие на Лети ѝ бе трудно да не се чувства като най-обикновено момиче от Охайо. Дори в дни като днешния, когато не носеше бижута, Астрид изглеждаше бляскава, все едно посипана с диамантен прашец.

Докато живееше в Юниън — малкото градче в Охайо, което напуснаха в началото на сезона, преди нищо и никакви два месеца (все пак ѝ се струваше, че е минало много повече време), където братята и сестрите на Лети продължаваха да живеят с овдовелия ѝ баща —

Кордилия бе единственият човек, който непрекъснато повтаряше на Лети, че мечтата ѝ да пее на сцена в Ню Йорк Сити не е смешна. Само дето през месеца, откакто се премести да живее в Догуд, не бе направила почти нищо, за да осъществи тази мечта, и от време на време се притесняваше, че поредицата от великолепни следобеди, които прекарваше по този начин — мързеливо и щастливо, — отминаваха безвъзвратно, докато другите момичета се издигаха и получаваха роли недалече от Бродуей. Подобни мисли силно притесняваха Лети и всеки път, когато се надигаха, тя бързаше да ги потисне, после се стараеше да се усмихва на всички наоколо, да направи нещо полезно и приятно или поне да помогне с домакинските задачи. Само че това ставаше безкрайно трудно, почти невъзможно, когато беше сама. Докато фигурите на Астрид и Кордилия се смалваха, приближавайки голямата къща, тя забеляза колко поестествена е приятелката ѝ в тази обстановка. Имаше високи скули, дълги крайници, държеше се по впечатляващ начин, заради който навремето си бе навлякла неодобрението на хората в Юниън (наричаха я „надменна“), но пък приятелите ѝ слушаха с отворени уста всяка нейна дума. Дори когато беше до Астрид, расла и възпитавана сред хора от висшето общество, свикнали със сервизи от китайски порцелан, яхти и скъпи дрехи, Кордилия не приличаше на изпаднала натрапница.

Лети се присегна под шезлонга да погали по главата Яйчо, хрътката, скрила се на сянка от жегата. Кучето изскимтя и вдигна глава за още ласки. Лети продължи да го чеше още цяла минута. Сетне се отпусна назад на възглавниците, загърна се с робата и разлисти модното списание, в което имаше какви ли не красоти, които, колкото и да беше странно, сега вече бе възможно да си позволи. Ако някой от Юниън можеше да я види в този момент — истински образец на изтънченост, докато лежеше в компанията на дългокракия си домашен любимец, щяха да решат, че е станало истинско чудо.

В угълчетата на устата ѝ затрепка усмивка. Та нали утрешният ден щеше да е също толкова прекрасен, колкото и днешният, а до края на лятото оставаше още много време, в което тя да си създаде име в Манхатън.

— Лети вече се превърна в една от нас — отбеляза Астрид, докато се качваха по каменните стъпала към южната тераса. Не бе

минало много време от деня, в който стоеше точно тук заедно с баща си, докато той я учеше да стреля по грейпфрути.

— Умея да ги подбирам, нали? — Кордилия бе почти изсъхнала от топлината.

— Тя е невероятно умна.

Влязоха в балната зала с лъскавия, почти неизползван дансинг и бял роял, после продължиха по главния коридор. Момичетата се пуснаха и Кордилия сви по сумрачен коридор, където спря, докато очите ѝ се приспособят. Таванът бе три етажа висок и малко дневна светлина се процеждаше пред високите прозорци, но тъмното дърво на стълбите и ламперията по стените понякога създаваше мрачна атмосфера дори в слънчеви дни.

— Чарли е в билиардната — изненада я гласът на Виктор и тя стреснато си пое дъх, когато очертанието на раменете му изникна от сенките.

— Благодаря.

— Тръгвам — заяви Астрид. — Ако се видя с Чарли, той ще ми се нахвърли, какъвто е ненаситен, ще закъснея и мама ще ми се разсърди, и накрая няма да успеем да се доберем до града.

— Роклята ти е все още горе, в моята стая — напомни ѝ Кордилия.

— Какво от това? Имам предостатъчно.

Двете избухнаха в смях и тогава Астрид ѝ подаде бузата си за прощална целувка.

— Да не забравиш, че утре следобед има парти у Кас Баумонт в чест на Четвърти юли — много държа да сме цяла банда.

— Добре. — Момичетата се разделиха и Кордилия се обърна към Виктор: — Би ли откарал госпожица Донъл у дома?

Той кимна, а тя се завъртя и забърза по стълбите към билиардната, която след смъртта на баща им Чарли бе започнал да използва като неофициална щабквартира. В предишния живот на Догуд — когато имението принадлежало на семейство, изкарало парите си по честен път, на хора, свикнали да пият чай следобед, хора с безупречни маниери — тази стая била хол. Сега обаче вътре бяха поставени три широки маси със зелено филцово покритие и няколко викториански канапета, изтласкани до стените. Видът им беше твърде очукан, откакто ги използваша недодялани млади мъже.

Вратата към коридора на втория етаж беше откряната и тя се плъзна вътре, преди да я забележат.

— О, не, няма начин да се измъкне жив от тази работа — обясняваше брат й на Дани, човек от охраната, докато се привеждаше над масата за следващия удар. С широките си рамене Чарли приличаше на наежена кобра.

Кордилия облегна рамо на стената до вратата. Някой бе оставил отворен пакет цигари на старинната масичка и тя посегна, изтегли една, после взе и клечка от кутийката. В къщата на леля й Айда, където бе расла, пушенето бе забранено и сигурно щеше да си спечели шамар и някоя лекция за безрадостната участ на момичетата, които се отдавали на този мръсен навик. Тук обаче на никого не му пукаше, на Кордилия й хареса да пали по цигара, особено когато беше нервна, понякога и в присъствието на Чарли. Между тях се бе зародило приятелство, той се държеше като неин брат, защитаваше я, но имаше и моменти, когато тя му напомняше за начина, по който бе убит баща им, за глупавото й участие в трагедията и тогава забелязваше гнева в искрящите кафяви очи.

Брат й удари топката в мига, в който тя запали клечката. От стаята долетяха викове, а Чарли заобиколи от другата страна на масата. Кордилия пое дълбоко въздух и вдигна очи нагоре, след това забеляза, че Елайъс Джоунс, дясната ръка на баща й, я наблюдава. Беше приблизително на възрастта на баща й, с дълго, конско лице, през повечето време напълно безизразно. Той дори не мигна, а тя едва сега се сети в какъв вид е. Косата й беше станала вълниста от водата, краката й бяха голи под туниката, дори не беше обута. Със сигурност кожата на носа й бе по-червена от останалата част от лицето, а кафявите й очи вероятно изглеждаха разсеяни, както често се случваше след дълги часове, прекарани на слънце.

Откъм билиардната маса се разнесе нов удар и Кордилия извърна поглед настрани от Джоунс.

— Ха! — възкликна Чарли и осмата топка се хлъзна в ъгловата мрежичка.

Дани поклати глава и изруга тихо. Стисна ръката на Чарли.

— Добра игра — рече той, макар да не бе никак радостен.

— Кордилия е тук — уведоми ги Джоунс.

— Добре! — Чарли се обърна, подаде щеката на Дани и отправи на сестра си закачлива усмивка. Тя също се усмихна и угаси цигарата.

— Корд, ела да поговорим с Джоунс. Искаме да те помолим да свършиш нещо.

Чарли прегърна Кордилия през раменете и тя пое с него по коридора. Кабинетът на Чарли, ако можеше да се нарече така, не беше представителен като на баща им. Имаше огромно махагоново бюро с телефон на плота и няколко празни чаши. Никога не бе питала Чарли защо не използва библиотеката на долния етаж, откъдето Дариъс Грей раздаваше заповеди, но имаше чувството, че вече знае отговора. Оттам тръгваше тайният проход, по който беше избягал убиецът, изпратен да ликвидира баща им. Кордилия усети как по гърба ѝ пробягва ледена тръпка, защото тъкмо тя бе допуснала фаталната грешка да покаже прохода на Том Хейл, докато все още бе увлечена по него и все още не разбираше злобата и ожесточението между двете семейства.

Импровизираният кабинет вършеше работа, а гледката през високите прозорци без завеси към западната поляна на Догуд се простираше чак до лабиринта от жив плет и бе точно толкова внушителна, колкото златните букви по книгите или столовете от лъскаво дърво. Чарли помете с ръка чашите, за да не пречат, подпря се на бюрото и погледна Кордилия напрегнато.

При първата им среща — съвсем случайна, в заведението „Севънт Хевън“, когато бе напълно непозната — тя не го беше харесала, както и той нея. Ден, може би два по-късно, когато се представи на баща си, той не прие веднага факта, че тя му е полусестра. Понякога Кордилия се питаше дали двамата са роднини, но в моменти като този усещаше близостта им. Той можеше да бъде разгорещен, когато тя проявяваше хладнокръвие, въпреки това личеше, че са създадени от един материал. И двамата бяха високи, със светла коса и нежни кафяви очи, които грееха и същевременно търсеха.

— Цигарка? — Чарли извади пакета от предния си джоб и Кордилия издърпа една. Джоунс я запали, след което се отдръпна в един ъгъл на стаята и се облегна на голата стена.

— Благодаря ти.

— На татко никак нямаше да му хареса, че се превръщаш в такава мадама — отбеляза Чарли, усмихна се и ѝ намигна.

Кордилия си пое дълбоко въздух и погледна замислено брат си — знаеше, че се шегува, макар да не бе сигурна.

— Не знам каква мадама съм, след като изобщо не излизам от къщата.

Това съвсем не беше нийоркският живот, който тя си бе представяла за себе си през самотните, мрачни нощи в Охайо. Там имаше много дървета, цареше тишина и тя копнееше за шум. Представяше си натоварени, вълшебни вечери, които прекарва с многолюдни компании. Астрид, междувременно, се опитваше да я убеди да излязат, но обзета от мъка, Кордилия нямаше желание да се отдава на веселба, а дори да имаше, не би било прилично. Вместо това прекарваше дни наред, като преживяваше отново и отново часовете преди убийството на баща си, опитваше да си спомни момента, в който всичко се обърка, все си мислеше, че като затвори очи, като се съсредоточи, ще успее да се върне назад във времето и ще промени нещата. Онези дни и нощи бяха изпълнени с безпокойство, безсъние и ако Лети не беше с нея, ако не я следеше с огромните си кръгли очи, ако търпеливо не ѝ повтаряше да не се оставя на мъката, Кордилия щеше да спре да се храни и да се къпе. Пушенето ѝ се струваше най-незначителният лош навик, който беше придобила.

— Корд, моля те, не е нужно да стоиш вечно затворена в тази къща, а и не можеш да живееш в миналото — усмихна ѝ се Чарли по-нежнo, изтръгна я от мислите и я върна пак в просторния кабинет. — Ако татко научи, че не се забавляваш, ще намери начин да се върне отново сред живите, за да ме убие.

— Отсъствието ти... то предизвиква твърде много внимание. — Джоунс подпря юмруци на бюрото и се отпусна напред, без да откъсва очи от Кордилия. По челото му се врязаха нови бръчки — най-драматичното изражение, появявало се някога по лицето му. — Тъкмо затова искахме да поговорим с теб.

— Именно — Чарли скочи от бюрото и закрачи развълнувано. — Слушай сега. С Джоунс решихме да не откъсваме на Дълут Хейл за онова, което стори на татко. Не и по обикновения начин. Отначало аз, разбира се, исках да го смажем, но Джоунс ме убеди, че е най-добре да действаме бавно и методично, та наистина да го заболи. А него ще го заболи, като му отнемем всичко. Вече имаме напредък. Близо сме и ще

го изтласкаме от Манхатън. Остават още няколко незаконни бара, които купуват алкохола си от семейство Хейл.

— Как успяхте?

Очите на Чарли заблестяха като на маниак.

— Не се тревожи, принцесо. От теб се иска да се тровкаш за нещо друго. Всички знаят, че семейство Грей контролира нюйоркските хотели. Така е, защото татко беше човек от класа и понеже открай време беше наясно как да заимства качествените неща от Европа. Успяхме да опазим важното, макар него да го няма. Сега контролираме повечето от нюйоркските барове и... доказахме, че сме на ниво, и искаме да отворим свое заведение.

— Бар — уточни Джоунс и скръсти ръце на гърдите си. — Така ще покажем на публиката, да не говорим, че ще докажем пред останалите трафиканти, как сме опазили силите си и все още притежаваме класа.

— Това местенце ще бъде перлата ни, Корд.

— Радвам се, задето бизнесът процъфтява — Кордилия местеше поглед от единия към другия. Сега, след като чу колко много е направил и постигнал Чарли, за да ги измъкне от кашата, която тя бе забъркала, ѝ се струваше още по-обидно по цял ден да се излежава пред басейна. — Какво общо има тази работа с мен?

Чарли даде знак на Джоунс и той извади няколко вестникарски изрезки. Кордилия стисна между устните си онова, което беше останало от цигарата, и пристъпи напред.

ЩЕРКАТА НА ТРАФИКАНТА ГРЕЙ: АМЕРИКАНСКА ПРИКАЗКА ЗА НЕСМЕТНО БОГАТСТВО И НЕПРЕЖАЛИМА ЗАГУБА, гласеше заглавието. Кордилия плъзна поглед по страницата. В нея бе описана доста преувеличена версия за бедния ѝ произход в далечен щат, как се е появила в безупречно поддържаното имение Уайт Коув, как много скоро след това е опознала света на възрастните, наситен с болка и загуба, докато баща ѝ е издъхвал пред очите ѝ.

— Проявяват огромно любопитство към теб, Корд.

— Към мен ли? Защо?

— Намират те за интересна. *Tu* си красива, но не притежаваш красотата, на която са свикнали, освен това си преживяла трагедия. Още повече напоследък никаква не се мяркаш.

— Хората обичат да проследяват тези неща — намеси се и Джоунс.

— Ох — Въздъхна Кордилия и изпусна облак дим, който скри всичко пред погледа ѝ, сетне остави цигарата в пепелника на бюрото. „Странно — помисли си тя — как тъкмо онова, което я разграничаваше от света, я правеше привлекателна в очите на хората.“ — И какво искате да направя?

— Да управляваш заведението.

Тя се постара да прикрие шока си.

— Бара ли?

Чарли кимна.

— Вложили сме много в тази работа. Всеки ден давам всичко от себе си срещу семейство Хейл, но по въпроса ти няма да се притесняваш. Ти ще бъдеш красивото лице на операцията.

— Ще ти намерим подходящо място — обади се отново Джоунс. — Не се притеснявай.

— Ами... — Кордилия се чувстваше като замаяна, въпреки това не се притесняваше. От месец насам се питаше как да поправи предателството към баща си. С последния си дъх той я бе посочил за наследник на бизнеса и ето сега ѝ се предоставяше възможност да се докаже. Предложението на Чарли и Джоунс никак не я притесни, напротив, стори ѝ се невероятно забавление. — Разбира се! За мен ще бъде чест.

— Чудесно! — плесна с ръце Чарли и прегърна сестра си през раменете. — Сега върви да се наконтиш. Стига с тези плажни дрехи. Ще вечеряме като семейство, както татко би искал. Джоунс ще изпипа подробностите, но ти бъди готова. Много скоро ще имаме нужда от небезизвестната Кордилия Грей, която ще работи за нас.

2

Недалеч от Догуд, по тесните провинциални пътища, които се виеха покрай фермите, се намираше една много различна къща. Отвън приличаше на останалите, беше внушителна, в стил „Тюдор“, стъклени прозорци и множество комини, които стърчаха над високия жив плет, опасал имота, а ливадите се спускаха към великолепно поддържана овощна градина. Тя обаче бе от другата страна на невидима граница, позната единствено на малцина избрани, и разделяше стария Уайт Коув от онзи, в който се настаняваха да живеят новодошлите. Марш Хол бе наречен на името на човека, построил къщата, в която все още продължаваха да живеят наследниците му. Намираше се на половин миля от кънтри клуб „Уайт Коув“ и макар на няколко пъти да се бе разнесла клюката за скандални вечери, тук не се случваше нищо, което да налага присъствието на въоръжена охрана.

Това бяха все разлики, които Астрид Донъл, която пътуваше към дома си в един от даймлерите на семейство Грей, бе научена да забелязва още от малка, макар да предпочиташе да не обръща внимание. Тя можеше да бъде невероятно наблюдателна и чувствителна, а през трите години като ученичка в пансиона на госпожица Портър във Фармингтън, Кънектикът, беше доказала, че може да е и доста добра, когато положи усилия да се съсредоточи. Сред многобройните ѝ таланти беше и умението да забравя онова, което не ѝ харесва, и да затваря очи за всичко, което предпочита да не вижда.

Автомобилът набираше скорост по пътя покрай водата и тя си позволи да затвори очи, вдъхна соления въздух, но не си направи труда да ги отвори дори когато друга кола зави по насипаната с чакъл алея към къщата. Денят беше съвършен и Астрид бе убедена, че дори да е от хората, които помнят дълго и продължително, нямаше да се сети за подобно задоволство. Кордилия ѝ беше истинска приятелка, а преди месец компанията се разрасна с появата на Лети, която се оказа очарователно създание, също като мъничка фея, вечно размиваше

хората с някоя смешна муцунка или прелестен жест. Междувременно, някой ден в недалечното бъдеще, с Чарли щяха да се оженят. Чарли Грей беше най-възбуждаващият мъж, когато познаваше — поне докато не се запозна със сестра му, Кордилия, — и двамата бяха гаджета повече от година, а от месец насам го наричаше свой годеник. Това бе страхотен удар, съвършеното попадение, на което бе посветен животът ѝ.

Астрид напусна Фармингтън възхитена, че няма да се върне, и в дни като днешния бе напълно убедена в правотата на решението си. Домът ѝ беше тук, в Уайт Коув, и докато златистата светлина топлеше клепачите ѝ, се запита няма ли начин лятото да продължи вечно.

— Пристигнахме.

— Така ли? — Автомобилът беше спрял. Астрид отвори очи и съгледа огромната къща на майка си, издигнала се пред тях. Високите каменни стени предлагаха чудесно убежище, но Астрид знаеше от детството, прекарано в разнасяне на куфари в различни хотелски стаи, че всичко това е илюзия. Тя приглади яркорусата си коса над ушите и се усмихна за благодарност на младия мъж, който я беше докарал. Той беше по фланелка, натъпкана в кафяв панталон, носът му беше възголемичък, лицето — мургаво, и издаваше, че дядо му по всяка вероятност е бил италианец. Миглите му бяха гъсти, черни. — Напомни ми как се казваш — помоли тя.

Той отвори уста, понечи да ѝ каже, но смехът ѝ не му даде възможност да продума.

— Няма значение, пак ще забравя. Много ти благодаря, че ме докара!

— Виктор — ухили се той. — Казвам се Виктор.

Тя обаче бе изскочила от автомобила и тичаше нагоре по стълбите.

Къщата беше тиха, докато минаваше през нея. Застана за момент в коридора пред стаята си, внимателно разгледа отражението си с огромното огледало с позлатена рамка и се наслади на външния си вид в този прекрасен, мързелив ден. Русата ѝ коса беше късо подстригана и гъстите кичури, изсъхнали на слънцето, се къдреха на скулите. Тя бе с дребно, сърцевидно лице, личеше, че е добре гледано момиче, с фините крайници на дама, чиито дрехи се шият по поръчка. Старият ѝ

черен бански подчертаваше тънката талия и тя никак не се притесняваше.

С влизането в стаята си, веднага забеляза, че прислужницата е идвала. Бледорозовото спално бельо беше колосано, гладко под дъбовата табла на леглото във формата на полумесец, роклите, които бе отхвърлила снощи, бяха прибрани, а прозорците бяха отворени, за да влиза приятният ветрец. Стаята, със стени, боядисани в оттенък на леден блок, и кремав таван, със семплите, но красиви мебели и ненадрапчиви фасетъчни детайли, я успокояваше всеки път, щом влезеше. Това бе само една от няколко свързани стаи, отделени за нея, съвсем не най-красивите, но не и лоши.

Астрид знаеше, че гостите, които майка ѝ е поканила на вечеря, щяха да пристигнат съвсем скоро и веднага трябва да се изкъпе и преоблече. Ако се забавеше дори малко, нямаше да успее да се измъкне рано и да отиде отново в Догуд. Само че въздействието на мързеливия ден бе прекрасно и реши, че няма значение, ако се отпусне в леглото само за минутка. Зарови лице в хладния чист чаршаф.

— Астрид?

Щом чу гласа на майка си, Астрид се намръщи.

Последва настойчиво думкане по вратата, след което тя се обърна и отвори очи. Светлината, която нахлуваше през прозореца, приличаше на сумрак, не бе слънчево, както когато се върна в Марш Хол, а пък устата ѝ беше пресъхнала. Когато се сети, че е заспала, се ядоса — трябваше да каже здрасти на Чарли, преди да си тръгне от Догуд, защото по всичко личеше, че майка ѝ ще я накара да изтърпи цялата вечеря и нямаше да може да го целуне чак до утре.

— Астрид Донъл, вече пристигат — повиши глас майка ѝ, когато отвори вратата и нахлу в стаята.

Върджиния Донъл де Груите Марш имаше кестенява коса, но иначе много си приличаше с дъщеря си — еднакви черти, въпреки че на майката бяха понаедрели с възрастта, а бузите бяха хлътнали. Беше прекалила с тъмния грим, за да не позволи на хората да забележат черните кръгове под очите, останали от недоспиване и нощни забавления. Така придобиваше по-строг вид, особено рано вечер или когато застанеше до свежата си красива дъщеря.

В първия момент погледна Астрид с високомерно пренебрежение, след това в ъгълчетата на устните ѝ плъзна едва

доловима, суха усмивка.

— Хайде, идвай, ако се облечеш бързо, ще закъснеем точно колкото трябва.

Астрид протегна ръка с нескрито нежелание и остави майка си да я изтегли от леглото. Цял Уайт Коув бе наясно, че Върджиния обича партита не по-малко от дъщеря си, дори повече от нея. „Интересните“ хора бяха нейна слабост и хоби. Тя ги колекционираше, бяха все от типа, които нощем вилнееха, пушеха цигари в разнородна компания и до един биха скандализирали собствената ѝ майка. Тези странности и прищевки не убягваха на третия съпруг на Върджиния, Харисън Марш II, който съвсем не беше светец и също бе женен два пъти преди това, и също като предците си ненавиждаше да го разнасят в пресата. Донякъде Астрид бе съгласна с него — нямаше нищо по-ужасно от това, да види майка си на сутринта с изпито лице, след като бе посветила на необузвано веселие цялата нощ и настояваше да чуе клюките около младото поколение, докато се наливаше със силно кафе.

Истината обаче бе, че третата госпожа Марш се държеше доста прилично, откакто се прибра в семейното гнездо след на пръв поглед неразрешими брачни проблеми и неприятен престой в „Сейнт Риджис“. Сега в зелените ѝ очи имаше почти здрав блясък и Астрид не можеше — дори след като се опиташе — да си спомни последния път, когато майка ѝ бе направила нещо наистина срамно.

— Нямам какво да облека — изпъшка Астрид и си спечели скептичния поглед на майка си, защото подобно оплакване, меко казано, бе много нелепо.

— Глупости. Обличаш черната коприна от „Уърт“, онази, без ръкавите, с богатата бродерия в тюркоазено и прасковено, и симпатичните черни пантофки.

Истината бе, че Астрид би си избрала същия тоалет, но веднага си даде сметка как така ще заприлича на близначка на майка си. Повъзрастната дама беше в бухнал черен шифон, който оголваше раменете ѝ и бе прихванат под бедрата, а на места проблясваха гарвановочерни завъртулки.

— Добре де.

Астрид пристъпи към гардероба, смъкна банския и през главата намъкна черен комбинезон. Кожата ѝ беше суха от слънцето и леко миришеше на басейн. Нямаше обаче никакво време за душ, освен това

тайничко се наслаждаваше на мисълта, че ще облече такава скъпа рокля, докато все още е мръсна. Бузите и раменете ѝ излъчваха естествен блясък, разрошената ѝ коса ѝ придаваше значително по-привлекателен вид, отколкото прическа, обработена с много спрейове и тоници.

— Готово — майка ѝ застана пред нея и свали роклята от закачалката в гардероба, пълен с дрехи.

— Благодаря, миличка — рече Астрид и вдигна ръце във въздуха, за да може майка ѝ да нахлузи роклята през главата ѝ, все едно бе дете.

— И така — продължи майка ѝ, докато тъмната коприна се плъзгаше по лицето на Астрид, — прекарваш доста време в Догуд.

— Да. — Роклята обгърна тялото ѝ, спусна се свободно от раменете и стигна до под коленете. Усети, че очите ѝ вече не са покрити, и погледна накриво майка си, после пристъпи към тоалетката и се настани на ниско, кръгло столче. — Разбира се — отсече тя. — Кордилия Грей е най-добрата ми приятелка — и както ти често казваш, очарователно създание, — а пък Чарли ми е годеник.

— Да, миличка, там винаги е голям купон, но въпросът е *защо* прекарваш дните си в Догуд? — Върджиния следваше дъщеря си, докато очите им не се срещнаха в огромното, кръгло огледало. — Просто питам, защото...

— Не започвай отново — прекъсна я Астрид и посегна към червилото сред златистите тубички на тоалетката. В началото на лятото, когато бе много вероятно Харисън да поиска развод, а Върджиния беше отчаяна и нямаше представа какво ще правят двете, ако бъдат изхвърлени от Марш Хол, тя бе предложила, че няма да е зле Астрид да се омъжи за Чарли, чието семейство тънеше в пари, спечелени от незаконна търговия с алкохол. Това, разбира се, бе преди Чарли да ѝ предложи, когато бракът ѝ се струваше нещо, към което ще прибегне след стотина години. — Току-що се сгодихме и няма да ме накараш да прибързам единствено защото се тревожиш кой ще плати следващия път, когато отидем в „Уърт“...

Майка ѝ обаче я изненада, като я прекъсна с тихо възклицание.

— А, добре.

Астрид наблюдаваше в огледалото как устните на майка ѝ се разтягат в усмивка. Младото момиче присви очи.

— Добре ли каза?

— Радвам се да го чуя — отвърна предпазливо Върджиния. — И без това се чувствах гузна, задето те притисках да го направиш, и много се радвам, че Чарли ти е предан, но също така исках да те успокоя, че няма причина да бързате. — Върджиния притегли тапициран стол от ъгъла, за да седне до Астрид, и стисна ръката ѝ. — По мое време бе достатъчно да целунеш някое момче, сетне се налагаше да се омъжиш за него, защото в противен случай щеше да си опозорена завинаги — какви варварски времена бяха. Сега поне живеем в по-прилични дни, животът е пред теб и е наистина жалко да наденеш оковите и да се посветиш на един мъж толкова млада.

Астрид се ококори, без да откъсва поглед от собственото си отражение. Със свободната ръка разнесе маково червено червило по плътните си устни.

— Значи между вас с Харисън всичко е наред, нали?

— А, да! — Върджиния пусна ръката на Астрид и взе червилото, за да си сложи. — Омъжих се твърде млада, беше грешка, тогава бях все още любопитна, исках да видя всичко, да се повеселя, а не да бъда натоварена с грижи за дом и отглеждане на деца. С Харисън допуснахме доста грешки, разбира се, но поне можем да бъдем откровени един с друг по начин, който бе напълно невъзможен през първите ни години заедно. И двамата признахме грешките си и си простихме. *Това* е разликата.

Астрид отвори уста, макар да нямаше представа какво да каже, но още преди от гърлото ѝ да излезе звук, двете чуха острия звук на клаксон, който извести за пристигането на някого, и майката стана, за да отиде до прозореца да види кой е.

— Аха — обади се по-възрастната жена, — дукесата на Молдън пристигна.

За момент Астрид остана пред тоалетката и прокара пръсти по скулите си и стегнатата кожа на шията. Това лято бе изключително красива и неочаквано ѝ се стори жалко — много жалко, — че Чарли ще е единственият, който ще се наслаждава на тази красота. Ушите на Астрид бучаха, кожата я сърбеше, както ставаше винаги когато майка ѝ кажеше нещо логично. След това побърза да сложи тъмен грим на клепките си и бухна косата си.

— Страхотна рокля — отбеляза майка ѝ с глас, в който се долавяше колкото възхищение, толкова и неодобрение, докато

наблюдаваше закъснелите гости, които слизаха от автомобилите си и се отправяха към къщата. Астрид застана до майка си на прозореца. На тревата отпред вече бяха паркирани няколко коли, а зад тях слънцето се спускаше зад залива Лонг Айленд. Гостите на майка ѝ, събрали се на първия етаж, поръчваха първите си чаши аперитив и чакаха домакинята да благоволи да се появи. — А това е боксьорът, с когото се появява напоследък.

Отначало Астрид остана разочарована, когато разбра, че става въпрос за човек, боксьор, а не за куче боксер, но докато двойката пресичаше ливадата, откри колко ѝ се иска да научи повече и за двамата. Заслужаваха да влязат в колекцията ѝ от ексцентрици. Дукесата беше в рокля от черешов шифон, който подчертаваше прасците ѝ, а отзад стигаше почти до глезените. Косата ѝ беше скрита под златист тюрбан. Крайниците ѝ бяха толкова дълги, деликатни и типично английски, та и придаваха вид на човек, който едва стои сам на краката си и затова се обляга на едрия мъжага до нея, красив, въпреки размазваното на няколко пъти лице.

— Мислех, че *искаш* да се омъжа за Чарли — промълви Астрид, докато с майка ѝ наблюдаваха как двойката хлътва във фойето под тях.

Никога нямаше да ѝ хрумне да направи нещо, с което да зарадва майка си, но разговорът им до тоалетката я остави объркана поради причини, които не разбираше.

— Миличка, желая единствено онова, което ще те направи щастлива — майка ѝ се обърна с гръб към прозореца и последните лъчи дневна светлина озариха чертите ѝ. Тя въздъхна. — Помисли само... помисли над онова, което ти казах. Открай време искам да се поучиш от грешките ми.

А те не бяха една или две, понечи да отговори Астрид. Майка ѝ обаче се държеше доста прилично и не бе редно да я засича по този начин. Колелцата в главата на Астрид се въртяха и тя започваше да се пита дали един съпруг не се оказва пречка в живота, независимо колко бляскав и висок е.

— Благодаря, мамо, обещавам да помисля по-внимателно.

Заслизаха към партито на долния етаж и Астрид дори посегна към ръката на майка си. Двете се усмигнаха с разбиране. Преди петнайсет минути единственото ѝ желание бе да се измъкне, за да

прекара малко време с Чарли, а сега предпочиташе да остане в Марш Хол, след като тук ехтеше смях.

— Виждаш ли — прошепна Върджиния и вдигна преплетените им пръсти, докато бяха на последните стъпала. — Не биваше да се притеснявам, че отношенията ви ще се задълбочат. Дори не ти е купил годежен пръстен.

Третата госпожа Марш пусна ръката на дъщеря си и пристъпи напред в стаята с вдигнати ръце.

— Мили мои, пристигнали сте рано! — изгука тя и започна да поздравява и целува гостите.

На вратата Астрид се поколеба за миг и сведе взор към пръста си. Красиво пръстче, но сега ѝ се стори тъжно в голотата си.

— А това, предполагам, е красивата ти дъщеря — отбеляза дукесата с накъсания си акцент.

Астрид вдигна поглед. Веждите на жената бяха изписани във формата на високо извити дъги.

— Чух, че си сгодена за трафикант на алкохол. Очарователно! Трябва да ни разкажеш абсолютно всичко.

Останалите лица в хола се обърнаха към вратата с изражения, замръзнали в щастливо очакване.

— Самата истина! — усмихна се весело Астрид, за да не мисли за голия си пръст. Запита се дали присъстващите са забелязали липсата на годежен пръстен и не я съжالياват, задето се прави на сгодена, без да има накит, с който да докаже твърдението си. — Той обаче е голям досадник. Аз съм по-умната от двамата, така че имате късмет, защото тази вечер нямам никакво намерение да спомена и дума за Чарли Грей и единственото ми желание е да говоря за себе си и само за себе си!

Гостите се разсмяха и вдигнаха чаши към девойката.

По същото време из Уайт Коув се събираха групи като тази, добре запознати с модерните дрехи, както и със странните признания, които се правеха с напредването на вечерта. Ирландският боксьор се ухили и Астрид забеляза проблясък на злато сред кривите му зъби. Усети как сърцето ѝ изстива, защото не беше от момичетата, които бързаха да преценяват и осъждат хората, но в случая ставаше въпрос за човек, който очевидно не беше свикнал да купува и подарява годежни пръстени.

3

— Много ви моля да ме извините! — възкликна Лети Ларкспър, въпреки че мъжът със сламената шапка, кацнала високо над челото, се беше блъснал в нея.

Може би хората я смятаха за недостойна за внимание, може би niskият ѝ ръст или пък облеклото я превръщаха в скромно и незабележимо момиче. Както и да е, думите ѝ с нищо не промениха пренебрежителното отношение и той се настани така, че раздели Лети от приятелката ѝ Кордилия. В средата на кръга беше застанал Чарли, братът на Кордилия, облечен в лимоновожълт костюм, и разказваше някаква история, като същевременно размахваше наполовина изпит коктейл джулеп. Имаше нещо в историите на Чарли, което тя тайно ненавиждаше, а в момента се беше отказала да следи сегашната.

Млади хора в леки костюми и прави рокли се бяха събрали на групи по ширналата се поляна, смееха се и похапваха пържено пиле от чинии от китайски порцелан. Беше четвърти юли, но празникът, организиран от надутите приятели на Астрид, по нищо не приличаше на нито едно празненство по случай Деня на независимостта, на което Лети бе присъствала. Домакините живееха в огромна бяла къща с високи колони от двете страни, а гостите се бяха събрали на ливадите наоколо. Голям оркестър изпълняваше жива мелодия на дървена платформа, но слънцето бе високо в небето и на никого не му се танцуваше в горещината. Няколко пухкави облачета се оглеждаха във водата и не заплашваха приятното прекарване. Небето беше наситеносиньо.

Лети се наведе напред, опита се да привлече погледа на Кордилия, за да разбере дали тя не иска да се разходят по брега и да разгледат лодките. Проблемът беше, че мъжът в розовия памучен костюм се заливаше от смях и шляпаше бедрото си, затова тя така и не успя да види добре какво става.

— Добре тогава — въздъхна тежко Лети.

Кордилия не я погледна и тя се обърна, и тръгна сама към водата. Може би трябваше да слуша внимателно историите на Чарли, също като останалите, защото той беше направил невероятен жест, като ѝ позволи да живее заедно с Кордилия в прекрасно обзаведения апартамент на третия етаж на Догуд, да се храни на трапезата му и да облича дрехи, платени с парите, изкарани от незаконна дейност. Тя обаче така и не успя да се отърси от първото си впечатление за Чарли, когато се присмя на изненадата ѝ от вкуса на бирата. Разбира се, че дотогава не бе вкусила бира. Не и докато името ѝ беше Летиша Хобстад и съблюдаваше правилата в семейството на производители на млечни продукти в Юниън, Охайо, които не ѝ позволяваха да близне безалкохолна напитка, камо ли алкохол.

Все още чуваше гласа му, докато вървеше към високата тръстика в самия край на имението. Пясъкът пък се простираше чак до нетрепващата повърхност на залива и тя усети мириса на солена вода, чу песента на птиците. В тази част на света дори дивата природа тънеше в доволство, дори от нея лъхаше на възпитание и изтънченост и докато стоеше сама, точетата ѝ, наполовина потънали в почвата, а плисираната бяла пола плющеше около краката ѝ, тя си представи, съвсем за кратко, че е едно от отраканите момичета, чиито смях избликваше с лекота, когато бяха около момчетата в блейзъри, с които се познаваха още от деца.

— Госпожице Лети, все още не сме получили потвърждението ви за градинското парти! — опита се да си представи как Кас Боумонт (с когото Астрид я запозна, когато влизаха, преди да се разсее с някаква съученичка) разговаря с нея. След това Лети щеше да се ококори, да издаде лекичко долната си устна и да промълви извинение, понеже същия месец е получила необичайно голям брой покани и просто е пропуснала да отговори навреме.

— Лети... ти ли си?

Необходими ѝ бяха няколко секунди, докато осъзнае, че някой наистина я вика. Изчерви се, макар да се постара да се държи смело и стегнато, и се обърна, изненадана как някой сред присъстващите изтънчени люде я е познал. Още щом го мярна, ѝ се прииска да подскочи от радост при вида на познатото лице, но се и сви от срам, защото писателят Грейди Лодж знаеше твърде много от тайните ѝ, които можеше да издаде пред богопомазаните от Уайт Коув.

Последният път, когато го видя, бе най-ужасният в живота ѝ, откакто дойде в Ню Йорк, — беше изгубила работата си, изгони я от апартамента, главата я цепеше, след като беше пила джин, и я грозеше безрадостната възможност да се върне в Охайо и да изтърпи безкрайния гняв на баща си. Грейди беше единственият мил човек, за когото се сети, и го потърси, за да го помоли за помощ. Когато най-сетне го откри, той беше подръка с някаква красавица и не събра смелост да го повика. Грейди знаеше много за нея — как е била заблудена от притаилата се в тревата змия, наречена Еймъри Глен, който се представяше за театрален продуцент, а в действителност беше гнусна пиявица. Освен това му бе известно, че е започнала работа като продавачка на цигари, нещо, от което не се срамуваше, докато не започна да ходи по партита като сегашното, където гостите до един бяха членове на кънтри клубове и се познаваха от различни пансионни.

През следващите няколко минути тя мигаше недоумяващо, докато изпъваше гръб и се опитваше да заприлича на една от възпитаничките на госпожица Портър. Сетне забеляза усмивката, отправена ѝ от Грейди, и в отговор също му се усмихна. Двамата никога не се бяха целували, но тя знаеше от начина, по който я наблюдаваше от стола си пред бара в „Севънт Хевън“, че той я сваля, и ѝ стана приятно да усети възхищението му. Бялата му кожа бе леко порозовяла от слънцето, а косата изглеждаше по-светла. Беше разделена на път по средата, леко бухнала от двете страни; той беше в костюм в цвят слонова кост, много подобен на предпочитаните от останалите младежи на партито. Очите му бяха дълбоки, мили, излъчваха чистотата, която го караше да му има пълно доверие. Сега вече нямаше никакъв смисъл да се преструва, че не го познава, защото той тръгна към нея, пое ръката ѝ и я целуна.

— Госпожице Ларкспър, мислех, че съм ви изгубил завинаги.

— Не, не... реших за известно време да се оттегля в провинцията.

— Отива ви — грейна Грейди. — Да ви попитам ли как се озовахте тук, или да не насилвам късмета си?

Малката устичка на Лети остана отворена, но преди да започне с обясненията, над рамото на Грейди забеляза, че приближава жена. Мислите ѝ се разпиляха в мига, в който разбра, че това е същата жена, която го посрещни на онзи тротоар. От ушите ѝ висяха букети

диаманти и перли, блестяха и на китките, полата ѝ шумолеше уверено по женствените бедра. Лети отстъпи крачка назад и си каза, че на Грейди едва ли ще му стане приятно, ако новата му приятелка се натъкне на старото увлечение. Тя беше забележителна. Момичето усети как обувката и потъна в меката разкаляна почва покрай тръстиката и замахна безпомощно с ръка.

— Внимателно! — Грейди посегна и я изтегли на по-твърдо.

Междувременно жената с червеникавата коса застана до него. Очите ѝ, ококорени любопитно, се местеха ту към Лети, ту към Грейди, чиято силна ръка я придържаше. Дишането на Лети се поуспокои, сърцето ѝ започна да бие по-спокойно и макар да бе наясно, че най-разумното в момента е да се отдръпне от него, не помръдна от мястото си, дори се облегна на него за подкрепа.

— Дороти, това е моя приятелка. — Придружителката на Грейди изглежда никак не се притесни от присъствието на друга жена, а червените ѝ устни се извиха в искрена усмивка. На Лети тъкмо ѝ хрумна потискащата мисъл, че очевидно не прилича на заплаха, когато Грейди продължи: — Лети Ларкспър, запознай се със сестра ми Дороти Коб.

— Ха! — Допреди малко Лети бе силно притеснена, когато видя Грейди Лодж, но разкритието, че момичето, за което досега бе сигурна, че е любимата му, е роднина, я изпълни с облекчение. — Много ми е приятно — продължи тя и пое ръката на Дороти, като я разтърси малко по-ентузиазирано, отколкото бе прието.

— Да не би това да е прословутата Лети? — попита направо Дороти?

— Ами, да — призна объркан Грейди и погледна смутено Лети. — Трябва да призная, че разказах на госпожа Коб някои неща.

— Няма нищо! — Лети се бе чувствала почти невидима сред тълпата този ден и фактът, че някой знаеше нещо, макар и незначително, за нея, я накара да се усмихне широко. — Грейди беше един от първите, които се държаха мило с мен, след пристигането ми в града.

— Значи не сте от Ню Йорк.

— Не, аз... — Лети замълча и стрелна Грейди с поглед, запитва се какво и колко ѝ е казал, дали знае подробности от бягството ѝ от Охайо. — Не съм отгук — заяви уклончиво тя.

— И така — отвърна Дороти пресилено любезно, — прекрасно е, че най-сетне имаме възможност да се запознаем.

Тя наведе изисканата си глава, обърна се и пое към поляната, където я пресрещна жена, накичена също като нея със скъпи бижута.

— Сестра ми се омъжи за Стилуюел Коб от семейство Коб, които се занимават с дърводобив, затова получи покана за соарето. — Той едва сега пусна ръката на Лети. Пъхна ръце в джобовете, изнесе тежестта си напред, после се заклати назад на пети. — Както виждаш, тя е доста глезена жена.

— Да, личи си. — Значи ето как Грейди Лодж, който пишеше разкази и непрекъснато търсеше кой да ги публикува, се беше озовал на партито на семейство Боумонт по случай Четвърти юли.

Лети изви срамежливо очи и притисна длани в бялата памучна пола, за да приглади гънките, които, вероятно видими за наблюдателното човешкото око, по-скоро бяха въображаеми.

— Искате ли да дойдете с мен да погледаме лодките, които идват и заминават?

— С огромно удоволствие. — Грейди преплете пръсти с нейните и двамата поеха бавно покрай водата. — Трябва да ми разкажеш — само започни от началото и не изпускай нищо — какво стана с теб от последната ни среща насам.

Да му сподели ли как Еймъри Глен ѝ удари шамар и настоя да се съблече пред тълпа виещи от възторг и нетърпение мъже, или за дългата нощ, прекарана на гара „Пенсилвания“, където не спря да се пита какво ще стане с нея? При тези спомени бузите ѝ пламнаха и пак усети как гордостта ѝ се изпарява. Пое дълбоко от соления въздух и смени темата, като посочи близкия сервитьор.

— Искате ли нещо за пиене, господин Лодж?

— Не, благодаря. Няма нужда, госпожице Ларкспър. — Може би забеляза как Лети се изчерви, защото в следващия момент добави: — В моята професия, когато някой попадне в нова социална среда, би трябвало да опази трезвата си мисъл, за да наблюдава по-добре какво се случва наоколо.

Бяха стигнали на мястото, където ливадата максимално се доближаваше до водата и се настаниха на едно от красивите одеяла, проснати на тревата за предстоящата зря по тъмно.

— За това ли пишете? За богаташи, които прекарват безгрижно времето си... — Когато се чу на глас да изрича думите, в тях прозвуча острота, която я изненада — цял следобед се усещаше потисната от пищното парти в имението на семейство Боумонт и се чувстваше като дете, залепило се за витрината на сладкарница, понеже няма пари да си купи нещо.

Грейди я погледна развеселен.

— И за това, и за много други неща. Все още се уча. Нямам представа какви теми ще избирам, когато стана истински писател.

Дълбоките му сиви очи заблестяха и той въздъхна примирено.

— Не знам. Прекарвам доста време на писалището си. Нещата ще се променят едва когато хората започнат да ме молят да публикуват най-новата ми история, вместо аз да ги моля да благоволят да я прочетат.

— Много ми се иска да се нарека истинска певица... — Лети сви рамене, извърна очи към синята вода, ширнала се пред тях, и замълча. Заопипва подгъва си, замислена дали да довърши мисълта си, усети, че той внимателно я наблюдава, и реши да добави още нещичко: — Само че не мога да направя нищо, преди да си намеря банда, нали?

— Чувал съм те как пееш, имаш прекрасен глас... Бандата няма да те направи по-добра певица.

Лети се усмихна неуверено и изви лице, когато чу комплимента.

— Не съм чела нито една от историите би, въпреки това... мога да кажа същото и за вас.

— Благодаря — отвърна с усмивка Грейди. — Ти си истинска певица, а аз истински писател... Дано в най-скоро време и двамата си намерим по-широко поле за изява.

Имаше нещо по-прекрасно в чертите на лицето на Грейди от последния път, когато го видя, и ѝ се прииска да продължи да го гледа, докато разбере какво е точно и открие название за него. Нещо у нея, независимо от възпитанието ѝ, я караше да изпитва неудържимо желание да се държи флиртаджийски... вместо това се усмихна.

След това чу друго момиче, очевидно застанало съвсем наблизо, да изрича мислите ѝ.

— Грейди Лодж, този следобед си невероятно прекрасен!

Когато обляният в слънчева светлина следобед отново засия, пред погледа на Лети се появиха първо момчешките черти на Грейди, а

когато сведе очи, видя и Нийчи Уитбърн. Беше се настанила на одеялото между двамата така, че светлорусата ѝ коса обрамчваше аристократично лице. Носът ѝ представляваше дълга, права, вертикална линия, а устните ѝ — хоризонтална. Беше поставила ръце върху гърдите на правата си рокля, кръстосала глезени така, че оксфордските на висок ток в кремаво и бяло бяха една до друга, а изражението ѝ криеше веселост. То бе изкривило лицето ѝ на една страна, сякаш бе скрила бонбон в бузата.

— Лети Ларкспър — обади се Грейди, — запознай се с Пийчи Уитбърн.

Нийчи подаде ръка с чудесен маникюр.

— Изключително ми е приятно — отвърна тя и по нищо ни пролича да познава момичето, макар Астрид вече да ги беше запознала във фойето на семейство Боумонт. — Колко време ще останеш в Уайт Коув? — продължи тя и отново насочи вниманието си към Грейди.

— Само днес. На разположение съм на Дороти — обясни той.

Пийчи премести поглед от единия към другия. Пръстите ѝ барабаняха бързо по гърдите. После се изправи неочаквано бързо и сгъна скромно дългите си загорели крака, а накрая приглади сресаната на една страна коса над обсипаната с бледи лунички буза.

— Много си красива — заяви тя и посочи с нацупени устни, скрити под бледо червено червило, към Лети, но без да я поглежда.

— Ами... — За момент Лети сведе поглед и заопъва полата си по бедрата. — Благодаря.

— Той е ужасно сладък, нали? — продължи да бърбри Пийчи.

Големите сини очи на Лети се стрелнаха първо към Грейди, сетне отново към Пийчи.

— Май да.

— О, сладък е и още как. Аз знам по-добре. Близки сме открай време.

— Открай време... — Гънките по полата на Лети вече не е я интересуваха, защото се опитваше да си представи как Грейди, който живееше на таван на Бедфорд Стрийт в Гринич Вилидж, се е запознал с Пийчи, която положително живееше в някоя внушителна къща наблизо. — Как се...

— Ами... — Грейди смръщи чело и погледна Пийчи. — Не че се познаваме открай време, просто откакто сестра ми е омъжена за

господин Коб и се премести да живее наблизно, с Пийчи са приятелки.

— И много повече — подчерта Пийчи с гърлен смях, замахна неопределено с ръка и се настани по-удобно, сгъна крака на другата страна така, че Лети да забележи колко дълги и изваяни са прасците ѝ.

— Освен това веднъж написах статия за Пийчи.

— Тогава разбрах колко приятно се прекарва с господин Лодж. — Пийчи извърна очи нагоре и започна да разказва весело за статията, която Грейди подготвил за дебюта ѝ. На няколко пъти писателят я поправи, а тя прие корекциите през смях, веднъж дори го перна по коляното. Лети обаче вече не обръщаше чак толкова голямо внимание. Последното, което чу и запомни, бе как с Грейди се прекарвало приятно и единствената ѝ мисъл бе, че това е самата истина. Дори в компанията на момиче, чието безупречно възпитание и скъпа рокля бе накарало Лети да се свие от неудобство, тя се чувстваше прекрасно и знаеше, че трябва да благодари на очите на Грейди, които издаваха, че не спира да мисли за нея, че за него е прелестна, също като момичетата, насядали по тревата в имението на семейство Боумонт. — Както и да е — рече в заключение Пийчи. — Затова съм такава късметлийка, че познавам Грейди Лодж.

— Господин Лодж познава много хора — вметна Лети.

Говореше на Пийчи, макар да гледаше към Грейди. Беше ѝ приятно той да не се чувства уплашен като нея от маниерите, придобити в някой скъп пансион, и новите обувки, неочупени от по-голяма сестра или брат.

— Точно така. Допада му онова, което върши. Това, за съжаление, означава, че е особено търсен... Грейди, сестра ти ме изпрати да те взема. — Тя използва рамото му за опора, за да се изправи, направи няколко широки крачки към къщата; високото ѝ гъвкаво тяло излъчваше самоувереност.

— Беше ми далеч по-приятно, докато обсъждахме изкуството — прошепна Грейди на Лети и извъртя очи.

— И на мен ми беше приятно.

— Какво ще кажеш в най-скоро време да продължим разговора?

Грейди извърна срамежливо поглед настрани.

— Господин Ло-одж — запя нетърпеливо Пийчи. Беше спряла на няколко крачки встрани на поляната и ги наблюдаваше, подпряла ръце на ханша.

— Много ми се иска да излезем заедно.

Сега бе ред на Лети да извърне взор и да поруменее.

— С удоволствие — отвърна тя.

— Къде да те намеря? — попита Грейди, докато се изправяше.

— Знаете ли имението Догуд? — попита Лети и се опита да не издава колко е разочарована от неговото оттегляне.

— Да, разбира се. Приятелката ти Кордилия... сега си спомням. Четох някъде, че била дъщеря на Грей. Радвам се, че двете сте се намерили отново. — Той ѝ намигна, посегна към ръката ѝ и докосна пръстите ѝ с устни. — Ще ти звънна утре, прелестна госпожице Лети.

4

— Сестра ми Кордилия за пръв път отиде в кънтри клуб „Уайт Коув“ — без да ми каже, разбира се — облечена в червено, напук на установения им дрескод.

Групичката, наобиколила Кордилия, се изкиска, а тя вирна брадичка и се постара да си придаде доволен вид, за да прикрие смущението си. Кънтри клубът бе собственост на роднини на Дълут Хейл, който им доставяше алкохола, затова Чарли и Дариъс не стъпваха там. Въпросът бе принципен. Онази сутрин тя беше гостенка на Астрид, живееше в Уайт Коув едва от три дни и нямаше представа, че не бива да облича червено, след като единственият одобрен цвят там бе бялото. Не бе в неин стил, стараяше да не привлича вниманието към себе си. Имаше ясен поглед за нещата, умееше да преценява хората, но все пак ѝ бе неудобно, когато я наблюдаваха под лупа. Дори в момента се чувстваше неловко, че Чарли разказва за нея.

Това вече нямаше значение, защото Чарли насочи вниманието на групата отново към себе си. Беше натрупал достатъчно лоши неща за семейство Хейл и понякога започнеше ли, нямаше спиране. На негово място Кордилия със сигурност щеше да е дори по-емоционална, но сега не знаеше как да го накара да замълчи, а пък и слушателите му, изглежда, се забавляваха.

— Наистина ли мислиш, че старият Хейл е чак толкова зле? — попита мъж със сламена шапка, който от известно време стоеше съвсем близо до нея. Миризмата на евтиния му одеколон изпълваше ноздрите ѝ, а и на подобен въпрос Кордилия не би могла да отговори, затова се обърна към водата и се измъкна от групата. Едва тогава забеляза да се събира нова групичка — по-голяма и по-оживена — близо до брега. На ширналото се синьо небе, сребърен биплан изписваше пухкави букви. Белият дим на самолета оставяше послание за гостите — СЕМЕЙСТВО БОУМОНТ ВИ ПОЖЕЛАВА ЩАСТЛИВ ДЕН НА НЕЗАВИСИМОСТТА — и щом самолетът изпишеше дума, момичетата на земята подскачаха възторжено и пискаха.

Замечтана усмивка затрепка по лицето на Кордилия. И преди беше виждала подобни букви — когато слезе от влака от Охайо — и ето чудото, което преживя в онзи първи час в Ню Йорк, се върна. Вече бе гледала въздушните умения на пилота от наблюдателницата си в близкото Евърли Фийлд, а след това стана свидетелка как самолетът му се разби. Не се беше виждала с дръзкия пилот Макс Дарби, откакто го откара в католическата болница „Рай Хейвън“.

От онази нощ почти не ѝ беше останало време да се пита дали се е възстановил. Семейството ѝ бе в траур и искаше да премисли всичко, което бе объркала, та нямаше и миг да мисли за друг. Сега, на Четвърти юли, когато въздухът ухаеше на трева, тя се развълнува, щом позна самолета му. Разсеяно пъкна ръце в дълбоките джобове на широката си пола и се отдели от групата на Чарли и приятелите му, вдигнала глава за края на въздушното шоу. Самолетът се завъртя още няколко пъти и се сниши над главите на веселящите. Щом забележа, че захожда да кацне на гладката площадка в края на имота, тя забърза през поляната.

Другите момичета хукнаха натам. Скупчиха се около Макс Дарби, когато изскочи от пилотската кабина, без да спират да крещят името му.

Изминаха цели двацет минути, преди той да се отдели от тълпата възторжени млади жени и тя да успее да привлече погледа му. Небето вече притъмняваше, тя държеше кана с ментов джулеп в едната си ръка, а в другата чаша, специално за него.

— Ако е за мен — започна той, когато пристъпи към нея, очите му съвсем светли на загорялото лице, — аз не пия.

— Така ли? — тя отпусна чашата.

И видът му, също като думите, бяха съвсем семпли на фона на останалите на партито на Боумонт. Наоколо беше пълно с млади хора, облечени по последна мода, докато тъмната коса на Макс бе толкова късо подстригана, че бе като набола четина на главата, а светлокафявото кожено яке отиваше на панталона.

— Радвам се да те видя тук — изрече той официално. Съвсем не пролича да е чак толкова благодарен. — Искях да ти благодаря за... за онова, което стори онази вечер.

— Онова. — Кордилия кръстоса крака по момичешки и ъгълчетата на яркочервените ѝ устни се извиха. Почувства се замаяна,

когато той спомена вечерта, когато самолетът му се разби в полето на някаква ферма на Донг Айлънд. Неочаквано си припомни как той ѝ се усмихваше, след като бе толкова сериозен в празната болница рано сутринта, колко прекрасно жива я накара да се почувства, след като дни наред беше като изгубена, безполезна, дори по-зле. — Ето ме.

— Благодаря ти. — Очакваше той да продължи, но след като пилотът отклони поглед към мястото, където се настаняваше оркестърът, тя прецени, че няма смисъл да чака. По челото му бяха избили капчици пот, сигурно и по дланите, защото се избърса с бялата си тениска. — Друго не мога да кажа на дъщерята на един трафикант.

Кордилия попиваше написаното във вестниците за Ню Йорк и копнееше да бъде наречена дъщеря на трафикант. Остана двойно шокирана, че когато Макс изрече думите, все едно ѝ бе ударил шамар.

— Дъщеря на трафикант! — повтори тя хладно и презрително. В гърдите ѝ бушуваше буря и много ѝ се искаше да не държи тъпата кана с джулеп, която ѝ тежеше. — Предполагам, пилотите, които си позволяват какви ли не трикове, са свикнали да залагат живота си и проявяват пълно безразличие към онези, които рискуват собствения си живот, за да ги спасят.

Той погледна настрани и понечи да мине покрай нея, за да се отпрати към къщата. Ръцете ѝ заплашваха да се разтреперят, но тя им нареди да останат спокойни дори след последната обида. Наклони каната и си наля напитка в чашата, която бе донесла за него.

— Затова ли си толкова превзет? — подвижна тя след него, достатъчно високо, та да я чуят останалите момичета.

Той спря и я изгледа дръзко, но не отговори. Тя отпи от сладката, опияняваща напитка, и усети как раздражението ѝ отлита, макар да бе наясно, че лицето я издава. Пред нея беше застанал човекът, когото изтегли от разбилия се самолет, ала с проявената смелост така и не спечели уважението му. За него бе едно нищо, дори по-долно качество човек от Дариъс Грей.

— Татко почина преди по-малко от месец — гласът ѝ потреперваше, но думите ѝ звучаха убедително. — Той беше добър човек и направи всичко по силите си както за себе си, така и за хората около него. Не съдеше околните за избора им и когато напусна този свят, бе изживял забележителен живот. Затова не си позволявай да изричаш думата „трафикант“ по този пренебрежителен начин. — Отпи

нова глътка от напитката, сетне натика и чашата, и каната в ръцете на Макс така, че му се наложи да ги поеме. Накрая се наведе напред, задържа погледа му и завърши със съскане: — Не очаквай да се засрамя единствено защото си позволяваш да говориш така възвишено. Много добре знам коя съм и какво представлявам.

Двамата останаха един срещу друг още няколко секунди, настръхнали враждебно. Кордилия мигна веднъж, сякаш искаше да покаже, че няма какво да доказва, и нямаше никакво намерение да бъде въввлечена в нещо толкова дребнаво като състезание, което доказваше кой притежава по-тежък поглед. После се обърна и пое към къщата на Боумонт, потресена от случилото се, но не чак толкова, че да не вирне глава и да не се отправи самоуверено напред на високите си токчета.

Вървеше по каменната пътека към колоната на верандата и усещаше — отначало смътно, сетне съвсем ясно — погледите на хората наоколо. Може би от нея се излъчваше ярост, може би същата тази ярост бе изострила чертите на лицето ѝ. Може би те я зяпаха по обичайния начин със смес от любопитство към престъпното ѝ семейство, същевременно изпълнени с жалост към трагедията, сполетяла я толкова скоро след пристигането ѝ в Ню Йорк.

Независимо от причината, тя усещаше чуждите погледи. Оркестърът зад нея засвири, няколко момичета изпискаха щастливо и се врътнаха към любимите си, готови да започнат танците. Дори когато първият гръм извести началото на зарята, предвестник на много по-голямо шоу, което предстоеше с падането на мрака, тя усети чуждите погледи. Заизкачва се по стълбите, мина през просторното антре и влезе в хола. Хората продължаваха да я зяпат и докато търсеше Астрид и Лети. Вероятно заради тези нагли погледи не се изненада, когато мярна познато лице.

Възкликна немошно. Пред нея беше Том Хейл, използвал я безогледно, за да съсипе семейството ѝ. Беше застанал до прозореца и държеше в ръка наполовина изпита чаша с някакъв коктейл. Както винаги, изглеждаше безупречно. Тя усети коленете ѝ да омекват, а гърлото ѝ да се стяга.

Косата на Том беше безупречно сресана. Белият ленен костюм му стоеше прекрасно и за разлика от останалите млади мъже не се потеше от горещината. Красивите му черти я оставиха без дъх, а и бе

заел до болка познатата ѝ стойка, от която се излъчваше елегантна небрежност. У него обаче се забелязваше промяна и тя бе най-осезаема от начина, по който я наблюдаваше. Дали не бяха стиснатите зъби, или искрите в очите му. За момент се запита дали това не е несподелената любов, но си напомни, че той ѝ се беше наситил (сърцето ѝ се свиваше от болка при спомена как го отведе в леглото си) и в момента сигурно изпитваше омраза или задушлива враждебност, може би дори желание да ѝ се нахвърли и да я удуши.

Последният път, когато бяха застанали по този начин, бе вечерта, когато тя го подмами да излезе от партито, организирано от семейството му, за да го убие. Дори сега ѝ прилоша, когато си припомни проявената дързост. Само че в седмиците, довели до онази вечер, той я беше изиграл и я беше уверил, че я обича и е готов да направи всичко за нея. После научи тайната на Догуд и как незабелязано да се вмъкне в имението, а впоследствие верен на баща му човек се беше промъкнал, за да убие баща ѝ. Тя бе покосена от мъка, не спираше да се обвинява, затова се качи в автомобила си, пхнала пистолет в жартиера, готова да направи единственото логично нещо. Едва когато Том бе пред дулото на пистолета и тя си представи как свършеното му лице се пръсва в кървава пихтия, се поколеба, хвърли пистолета и избяга.

Сервитър, който разносяше поднос с чаши, сякаш развали магията. Младата жена едва сега обърна внимание на обстановката. Скъпият паркет блестеше в наситеночервено, по стените се виждаха прекрасни картини. Източните прозорци бяха оставени отворени, за да може бризът да долети откъм градината и да разхлади младите момичета, загрели след изпития бърбън и танците на слънце. Водеха се пет разговора едновременно и тя долови тихата мелодия на оркестъра на ливадата и тихия глас на тромпета.

В този момент Том пристъпи към нея, извил устни. Това изражение ѝ беше непознато. Безразличието от предишните няколко секунди бе заменено от нестройните, но шумни удари на сърцето ѝ.

Преди да огледа подробно извитата му горна устна и да си обясни какво точно означава, усети нежен допир по лакътя.

— Миличка.

До нея бе застанала Астрид, великолепна, както винаги. Косата ѝ бе лъскава, пищна, скриваше ушите ѝ едва до средата, усмивката ѝ

беше приятна, лъчезарна, сякаш целият свят предлагаше игра, създадена единствено за нейно забавление. Тя извърна поглед към младия Хейл.

— Нали знаеш, че момичета като нас никога не обличат същата рокля втори път.

Последният половин час бе наситен с чувства и преживявания и тя въздъхна облекчено, когато приятелката ѝ я изведе от хола, преди да разбере дали Том се канеше да отиде при нея или не.

5

Докато се стъмни достатъчно, за да започне зарята, звездният пилот си беше събрал нещата и се беше прибрал. Семейство Боумонт, платило му неприлично висока сума за изнесеното представление, настоя да остане, за да се запознае с членовете на семейството и познати, които обожаваха авиацията, но той отказа да се задържи повече от необходимото. Скоро след като си тръгна и сребърният му самолет се смали в сгъстяващия се мрак, по-надутите гости също си заминаха по тесния път в дълга процесия от лимузини с шофьори. Междувременно слънцето залезе сред червена мъгла. Небето доби пурпурен цвят и тогава Кордилия Грей заяви, че се прибира, а пък Астрид откри колко партито вече не е забавно. Не че тя не се постара да направи нещо по въпроса. Тази сутрин се бе събудила с тъпо, дразнещо главоболие и спомена как майка ѝ се опита да създава неприятности, затова се стегна и реши този ден да бъде весела, доволна, да покаже, че годежът ѝ е съвършен, макар старата злобарка да опитваше да трови ума ѝ. Избра си пола на волани от тъмносиньо и бяло (съчетание от цветове, което подчертаваше русата ѝ коса) и свободен бял топ с дълбоко шпиц деколте. Всички от Догуд заминаха заедно — шумни, невъздържани — и когато слязоха от даймлера, тя се подпря на ръката на Чарли. По-късно, на дансинга, двамата привлякоха вниманието на всички — отначало пристъпваха срамежливо, после засилиха темпото, все едно че наоколо нямаше никого. Другите, разбира се, ги видяха — включително майка ѝ, която ги наблюдаваше от масите на ливадата.

Тогава Чарли го повикаха нанякъде и тя трябваше да приеме за партньор в танците ирландския боксьор на дукеса Молдън. Той беше дошъл на партито у семейство Боумонт като специален гост на Върджиния Марш заедно с цяла тумба от „интересните“ приятели на майка ѝ, които останаха до безобразно късно предишната вечер. Сега обаче нямаше нищо забавно — усети, че по никакъв начин не възбужда завистта на майка си, и остана облекчена, когато се чу

пукотът на фойерверките над залива, защото можеше да се измъкне от дансинга и да тръгне към одеялата, проснати покрай водата.

— Обожавам фойерверки — рече Астрид и пъкна малката си фина ръка в едрата груба лапа на боксьора, за да седне на одеялото, без да залита, и пъкна крака под полата. — Ами ти?

Боксьорът отвърна утвърдително с трудноразбираемия си завален акцент и седна до нея. По някое време следобеда беше изгубил някъде сакото си, а официалната му риза в цвят слонова кост бе с навити до лактите ръкави. После тя забеляза, че под раирания панталон няма чорапи. Каквото и да направеше, все щеше да има неугледен вид. Косата му бе късо подстригана, яките кости на черепа изпъкваха, раменете бяха широки и месести. Астрид нямаше нищо против всичко това, всъщност, у него имаше нещо, което ѝ напомняше Чарли.

Над тях се издигнаха три ракети и лумнаха в червено, бяло и синьо, задържаха се за кратко и се устремиха към небето като съзвездие от гигантски сепии. Някои от дамите на близките одеяла изпискаха, стреснати от шума. На Астрид обаче ѝ беше приятно — колко изкуствени изглеждаха отначало, а след това ставаха нежни и крехки, докато избледняваха и клюмваха към земята, — и за минута нищо друго нямаше кой знае какво значение.

Междувременно боксьорът извади сребърен фласк от джоба си и го надигна, преди да се сети да я предложи на Астрид.

— Уиски?

Ето една дума, която Астрид разбираше съвършено.

— Благодаря, миличък.

Във фласка нямаше много, което обясняваше защо от него лъхаше на пот и алкохол, но тя се изкиска тихо, отпусна глава назад и изпи остатъка.

— Извинявай. Май го ликвидирах — рече тя и изви надолу угълчетата на устата си, за да покаже колко виновна се чувства.

— Няма страшно. Знам откъде да свия още — отвърна той, усмихна ѝ се и златният му зъб блесна.

Нещо в тази усмивка я накара да се поколебае. Флиртуването беше любимото занимание на Астрид — дори по-приятно от ездата, а тенисът търпеше единствено заради тоалетите — но имаше една тънка граница, която разделяше определено поведение от друго, със

сигурност по-неприемливо, и тъкмо тази граница тя много внимаваше да не прекрачва. Когато усети, че може да е създала у боксьора погрешно впечатление, като е танцувала с него, скромно поклати глава. Той обаче стискаше ръката ѝ и сигурно щеше да я повлече против волята ѝ, ако в този момент не ги беше забелязало познато лице, пълничко лице, което принадлежеше на Грейси Нортръп.

Грейси беше момичето, което една вечер Астрид завари в леглото на Чарли. Едрогърдата грозница, която едва не съсипа връзката им, вървеше покрай одеялата, бузите ѝ бяха поруменели от незнайно какво усилие. Дори не прояви достатъчно възпитание да се престори на смутена, когато позна Астрид. С изражение на пълна глупачка или може би на невероятна умница поздрави бившата си съученичка от школата на госпожица Портър с широка усмивка, а сетне ѝ помаха вдървено.

Беше в рокля на червено и бяло райе, която Астрид би я посъветвала да не облича, ако изпитваше някаква жалост към нея. Подръпна полата, докато се настаняваше на земята. Споменът за Грейси с разкопчана блуза в леглото на Чарли се върна в мислите на Астрид, а вероятно и на Грейси, защото продължи да се усмихва, когато попита:

— Къде е Чарли?

Думите подпалиха Астрид и тя усети, че всеки момент ще избухне. Присви очи към Грейси с надеждата другата да види колко по-възвишено и достойно същество е Астрид, колко нежна и фина изглежда до ирландеца, как всички я желаят. Грейси обаче я наблюдаваше тъпо. В следващия момент Астрид усети, че омразата ѝ към момичето в рокля на червено и бяло райе се изпарява и се запита къде се е дянал Чарли.

— Нямам никаква представа — заяви тя. — Ние не сме от двойките, които не могат да дишат, ако не са заедно — добави гордо, макар фактът, че той не беше до нея, започваше силно да я дразни и щом се сети как все още не е получила пръстен, яростта ѝ отново избуя. Намрази майка си още повече, задето изтъкна очевидния пропуск, още повече че си оставаше безкрайно унизителен.

— Може ли да поседна при вас? — попита Грейси с глуповата усмивка. — Май моята компания се е занесла нанякъде.

Астрид не бе отговорила, когато зърна Чарли. Той обикаляше покрай одеялата заедно с Дани, червеносият пазач в Догуд. Годеникът ѝ беше метнал нелепото си жълто сако на рамо, навил ръкавите на ризата до лактите. Тя погледна от Грейси към Чарли и се запита къде е бил досега.

— Извади късмет — заяви студено Астрид и се надигна от одеялото. — Ето го и любимият Чарли. Дано бъде толкова нежен и мил с теб, колкото беше и с мен.

Без дори да погледне Грейси или боксьора, без да изчака реакциите им, тя се отдалечи от тълпата, събрала се край брега. Почти ѝ се искаше Чарли да е бил мил и любезен с Грейси, поне за кратко да са били заедно, за да се пита Чарли до края на дните си как е могъл да предпочете този второразреден боклук вместо първата си годеница, същата, за която не си беше направил труда да купи годежен пръстен.

— Да върви по дяволите — измърмори тя и си наложи да не плаче, докато бързаше към натруфената къща на семейство Боумонт. Пищната заря хвърляше отблясъци по лицето ѝ, сякаш бе посред бял ден.

Отначало реши, че Чарли не я е видял, но когато го чу да я вика, изрита обувките и хукна напред. Тичаше с всички сили, краката ѝ едва докосваха земята, размахваше ръце. Беше толкова ядосана, чувстваше се така лека, та ѝ се струваше, че ще полети над земята и ще се понесе към красивите светлини в небето. Едва когато стигна стъпалата пред дома на Боумонт, се сети как няма никаква представа накъде отива и спря. Обърна се съвсем бавно, задъхана, дрехите смачкани, косата разпиляна, и погледна към водата, прииска ѝ се да се намира където и да е на света, само не и тук.

Чарли също бе при стъпалата и я наблюдаваше с кафявите си очи. Преди малко бе готова да му се развика, ала сега дори не помнеше какво искаше да му каже. Погледна го и присви очи, опита се да призове гнева си, но той изобщо не приличаше на човек, допуснал грешка. Първо, носеше в ръка обувките ѝ и ги беше притиснал към гърдите си с глупава усмивка; косата му, пригладена назад, открила челото, раменете — широки под бялата риза. В небето зад него избухваха цветни експлозии, но сега вече ѝ се струваха далечни и безцветни.

— Отведи ме оттук — настоя сопнато и заслиза по стълбите към него.

— Оттук ли?

— Да, глупчо.

— Ще те заведе... — изхълца и не можа да довърши.

— Къде ще ме заведеш?

— Ще те заведе...

Изхълца отново и Астрид, за която хълцането беше нещо невероятно противно, особено при мъжете, въпреки това по-приемливо, отколкото да стърчи пред къщата на семейство Боумонт, стисна ръката му и го затегли към алеята за автомобили.

— Ще ме отведеш ли вкъщи? Разбира се, че ще ме отведеш. Не искам обаче с кола. Не ти позволявам. Нали те чувам как завалено говориш. Просто ще повървим.

Чарли се съгласи добродушно, прегърна я и затаманника „Знамето със звездите“. Астрид, избрала обувките, защото подчертаваха хубавите ѝ прасци и я правеха по-висока, а не защото бяха удобни, не остана особено доволна. Усещаше всяко камъче от посипаната с чакъл алея през тънките подметки. Песента му не ѝ донесе щастие и откри, че докато е с Чарли, непрекъснато си припомня как го завари върху Грейси Нортрѝп. И колко скоро след това ѝ бе предложил. Та нали предложение без пръстен бе като отбиване на номера. Тя смръщи чело, но си напомни, че по този начин бръчките ще се появяват по-рано, а не бе никак добре. Затова запя с него, отпусна се в топлата му прегръдка, докато се клатушкаха покрай огромната каменна порта, за да излязат на Плъм Трий Лейн.

Докато вървяха — с олюляване и съвсем бавно, — върху тъмнопурпурното небе над тях заблестяха няколко звезди. Въздухът бе уханен, не трепваше, наоколо не щъкаха глупави момичета, които се опитваха да привлекат вниманието към себе си. Когато пристигнаха в Догуд, Астрид почти бе забравила какво я е накарало да избяга от партито на семейство Боумонт. Докато изкачваха хълма между двете редици липи, се отдръпна от прегръдката на Чарли. Няколко минути вървя пред него, заслушана как стъпките му хрущят по тревата, и вместо да се изкачи по каменните стъпала към входа, продължи към сянката на къщата. Там спря, облегна рамене на хладните тухли на южната стена и се опита да си отговори честно и разумно дали някога

го е обичала. Докато го наблюдаваше, очите му се ококориха — имаше нещо потайно и много различно в тях, — след което, за нейна най-голяма изненада, той се отпусна на едно коляно.

Първата ѝ мисъл бе, че ще съсипе тъпия си костюм и това ще е истинска благословия. После се сети, че той ще ѝ даде нещо, и усети как сърцето ѝ трепти от радост.

— О, Чарли — въздъхна тихо, когато любимият ѝ пое нейната ръка в своята.

Достатъчно ѝ беше, че той се отпусна на едно коляно пред нея, ала когато заговори, остана поразена.

— Астрид Донъл, ще се омъжиш ли за мен?

Светлината откъм къщата и звездите беше съвсем малко, но пръстенът, който той извади от вътрешния джоб на сакото, блестеше като фар. Представляваше гигантски овален камък върху висок, леко извит и много модерен платинен постамент. Беше невероятно богат — големият камък беше заобиколен от лъскави люспички, с които бе обсипана и халката — и на нея ѝ се прииска да се извини за кратко, за да го разгледа по-добре. Още преди да си даде сметка, че това е крайно невъзпитано, пръстенът беше на пръста ѝ, а той се беше изправил, за да я привлече в силната си прегръдка.

— О, Чарли, о, Чарли, о, Чарли! — възкликна тя. — Ще се оженим! Наистина ще се оженим!

— Точно така! — потвърди той и гласът му се изостри, също като нейния.

Тя бързо на три пъти го целуна и надникна през рамото му, за да се порадва на красивото бижу, което красеше пръста ѝ. Цялото ѝ тяло тръпнеше, чувстваше се по-лека. Драмите от днешния следобед вече ѝ се струаха единственият път, по който да пристигне на това съвършено място. Бе почти доволна за одевешните разочарования, обзета от такова чувство за благодарност и задоволство, че въздъхна от облекчение.

— О, Чарли. Съвсем точен е. Как уцели?

Той ѝ отправи крива усмивка.

— Никога не ме разпитвай за методите ми, кукличке.

Кой да се сети, че едрият Чарли с типично момчешко поведение ще се справи с покупката на подходящия пръстен в точен размер за момичето си? Истина е, че непрекъснато ѝ купуваше хубави дрехи, но

те обикновено ѝ бяха големи и тя караше прислужницата да ѝ ги стеснява, освен това подозираше, че изборът им зависи изцяло от вкуса на някоя продавачка в „Бъргдорф“. Да се справи така безупречно с жизненоважната покупка, я накара да се запита дали не го е подценила днес следобед и да си каже, че майка ѝ не разбира нищо. Нямаше начин жена с толкова черно сърце да разбере тяхната любов, която той току-що доказа. Още по-приятно щеше да ѝ стане, когато покажеше на злобарката колко греши. Сега обаче единственото, което Астрид искаше да направи, се усложняваше — да прокара пръсти през косата на годеника си и да го привлече за целувка.

— О, Чарли, нямаш представа колко съм щастлива — въздъхна между целувките.

Наистина беше във възторг. От росната трева в Догуд се носеше великолепен аромат, звездите намигаха дискретно, докато двамата се целуваха, а тя имаше чувството, че отблизо се носи нежна песен, сякаш цялата природа пееше за нея и Чарли и невероятно прекрасния живот, който ги очакваше.

Лети не беше сигурна кой от двамата с Яйчо има по-голяма нужда от разходката, но вече нямаше значение, защото взаимно бяха доволни, задето са навън в среднощния хлад и са заедно, докато обикалят сложната плетеница от жив плет зад лъскавата вода на плувния басейн в Догуд. Накрая партито у семейство Боумонт ѝ хареса, благодарение на Грейди Лодж. Въпреки това я бодна леко разочарование, че човекът, който превърна следобеда в истинска радост, не бе богат и влиятелен, а госпожа Марш не би го нарекла „интересен“.

Освен това трябваше да се прибере с Кордилия, която незнайно как и защо беше потънала в едно от мрачните си настроения и нямаше желание да остава повече на партито. След като баща ѝ почина, Лети често беше свидетелка на тези настроения и се грижеше за приятелката си, когато тя губеше желание сама да се погрижи за себе си. Беше доволна, че може да ѝ помогне, и нямаше нищо против, когато Кордилия нито ѝ благодареше, нито бе забелязала какво прави Лети за нея. Същевременно вярваше, че тази фаза е отминала и усети

как я бодва самосъжаление, защото Кордилия си легна веднага, а Лети остана сама и ѝ се прииска да бе видяла зарята.

— Горката аз — въздъхна и извърна очи към звездите.

Яйчо, изглежда, усети колко ѝ е тъжно на господарката му, подскокна няколко пъти около глезените ѝ и вдигна угрижените си бадемови очи към нея.

— Защо не изпееш нещо тъжно, след като ще се правиш на нещастна? Това ли искаш да ми кажеш с този поглед? — прошепна Лети на животинчето, което вече приемаше за най-добрия си приятел.

Яйчо се втурна напред и описа няколко бързи кръгчета по тревата близо до входа на лабиринта. Тя не беше сигурна дали кучето я подтиква да си поиграят, или просто си търси място, за да се прояви като най-възторжената публика, която Лети някога бе имала.

— Добре, щом настояваш — примири се Лети, наведе се и целуна кучето по носа.

Изправи се и отвори уста да изпее някоя от сантименталните любовни песни, на които я беше научила майка ѝ в Юниън. Напоследък почти не беше пяла и остана изненадана колко естествено звучи песента и се получи от раз. Беше тъжна песен, но все пак думите я заредиха с щастие, докато звучаха в нея, сякаш това беше моментът, в който да се отърве от старо, неприятно чувство. Лети никога не се бе усещала толкова жива, колкото за краткото време на сцената пред възторжената публика онзи път в „Севънт Хевън“, но сега откри, че пеенето заради самото пеене доставя неизмеримо удоволствие, а публика като Яйчо и звездите е невероятна.

Докато вървяха покрай плувния басейн, после нагоре по хълма към къщата, гласът на Лети стана по-силен. Яйчо забърза напред, сетне дотича обратно, езикът му провиснал, сякаш дишаше в такт с песента. Лети сигурно щеше да продължи да пее чак до къщата, до стаята си на третия етаж, ако не я беше спрял мощният мъжки глас, който винаги караше сърцето ѝ да тръпне от страх. Закова се на място.

— Откъде идва тази музика?

Беше гласът на Чарли, лаещ, както обикновено. Последваха няколко секунди, в които Лети не успя да разбере откъде долита гласът, но после забеляза двете фигури в мрака. Астрид се беше сгушила в мечешката му прегръдка, пухкавата ѝ руса коса, разрошена около лицето, слабото ѝ тяло, подпряно като на парцалена кукла на стената в

Догуд. Лети усети, че се вледенява от неудобство. Какъв срам да се натрапи на влюбена двойка.

Чувството не продължи дълго. Астрид се отгласна от Чарли, завъртя се и пристъпи напред към светлината, хвърляна от високите прозорци. Съзря Лети, изписка и отскочи обратно към Чарли.

— Олеле! Олеле, Лети, мили боже, заприлича ми на призрак, каквато си бледа и дребна! Уплаши ме до смърт.

— Много се извинявам... много — усмихна се смутено момичето, но така и не посмя да погледне към Астрид. Кордилия нямаше да се засрами, разбира се. Докато бяха в Юниън, Кордилия се упражняваше да изрича забранени думи, така че щом пристигнат в Ню Йорк Сити да не се шокира от нищо. Лети, за съжаление, не беше изгубила провинциалните си задръжки в моментите, когато се натъкнеше на момиче, което го целуват. Още повече че въпросното момиче го бе наградил грубиян като Чарли Грей. — Нямах представа, че тук има някого.

— Нямала представа — изрева Чарли. — Глупачка!

Бузите на Лети пламнаха и тя сведе очи към обувките си.

— Да, наистина постъпих глупаво. Извинявам се!

— Престани да се извиняваш. Казах, че си глупачка, защото пееш прекрасно. Не бива да пееш единствено когато си сама, няма смисъл, пей пред хора, за да изкараш малко пари.

— Ами... — бавно, съвсем бавно, Лети събра кураж да вдигне очи.

Зениците на Астрид бяха разширени, черни, едната презрамка на роклята ѝ се беше плъзнала по дясното рамо. Дори разрошена и смачкана, пак беше прелестна, а с лявата ръка все още прегръщаше Чарли през врата. Той нямаше нищо против, макар да се налагаше да се наведе. Изглежда бе в настроение да изтърпи какво ли не. В раздалечените му кафяви очи имаше някаква мекота и също като Астрид косата му беше рошава и му придаваше комичен вид, правеше го по-добродушен в очите на Лети.

— Исках да кажа, че си добра. Наистина си невероятно добра.

— Разбира се, че е добра — намеси се Астрид. — С Корд нямаше да сме ѝ толкова добри приятелки, ако не беше добра.

— Добре де, дори е нещо повече. Има страхотен глас, само за клубове.

— Благодаря — успя да изрече Лети. Как само ѝ се искаше да повярва на комплиментите на Чарли, ала не можеше да се отърси от старото подозрение, което винаги я завладяваше, когато беше около него, че просто изчаква подходящия момент, за да ѝ се подиграе отново.

— Скъпи, ти нямаше ли скоро да отваряш клуб?

— А, да. Лети, ти не само трябва да пееш в клубове, ами да дойдеш в моя! — той грейна, доволен от казаното, от света около тях и от всичко, което ги заобикаляше.

— Великолепно! — възкликна Астрид. — Този Четвърти се оказа истинско съвършенство. Лети ще пее в клуба на семейство Грей, а аз вече съм истински сгодена. Виж, Лети!

Лети пристъпи послушно напред и усети Яйчо да се притиска в крака ѝ. Наведе се и погледна огромния блестящ камък, който красеше лявата ръка на Астрид и я превръщаше в още по-изящна и нежна отпреди.

— Той е просто... — замълча, не съумя да намери подходящата дума. Никога през живота си не беше виждала толкова голям пръстен, с толкова много камъни и в речника ѝ не съществуваше подходяща дума, с която да го опише.

— Божествен. Мисля, че думата е божествен. Нали така, Чарли? Кажи, че е божествен — настоя на един дъх Астрид.

— Това е точно пръстенът, който моето момиче заслужава — ухили се Чарли, все едно Астрид бе единствената жена на света. — Както и да е, стига приказки по въпроса. Умирам от глад. Вие не сте ли гладни?

— Ще припадна от глад — Астрид отново го прегърна през врата и се олюля. — Ще припадна и ще умра от глад!

Щом усети, че пак ще я забравят, Лети отстъпи назад. Беше тъмно, сенките около къщата бяха непрогледни и щеше да е много лесно да се измъкне, без да я забележат.

— Хайде, ще ви направя яйца — Чарли лепна скромна целувка по устните на Астрид и се обърна към Лети: — Идваш ли?

— Аз ли?

— Да, ти. Има ли друг? Дамата се е накичила с огромна нова дрънкулка, затова трябва да празнуваме. Участваш, нали? Може дори да попееш, докато готвя.

Обърна се и закрачи към къщата, а Лети остана замислена над думите му. Та те бяха наистина забележителни. Откакто се премести да живее в Догуд, той не ѝ бе казал и десет изречения, а сега искаше да пее в клуба му и да отпразнува годежа си със среднощна закуска в кухнята на имението. Неочаквано самосъжалението ѝ от одева ѝ се стори съвсем не на място, затова намигна на Яйчо и забърза след Чарли и Астрид, докато те се изкачваха по каменните стъпала към главния вход на дома.

6

До два следобед на пети юли повечето млади жени, които живееха в близките имения, вече бяха чули, че Астрид Донъл е получила от Чарли Грей годежен пръстен, който бил невъобразимо огромен. Няколко от въпросните млади дами — ходили на танци с Астрид и имитирали години наред невероятния ѝ стил на обличане — отидоха в кънтри клуб „Уайт Коув“, за да огледат бижутото лично. Астрид, за съжаление, имаше други планове.

— Бренда, ако ги подреждаш по този начин, ще успееш да вмъкнеш още поне четири чифта... — обясняваше тя, докато се стрелкаше между отворените куфари в стаята.

Бренда, личната прислужница на Астрид, беше свикнала да оправя скъсани подгъви и да събира багаж за няколко дни на яхта, но не притежаваше уменията да прибира огромната колекция от обувки на госпожица Донъл в старите куфари „Вюитон“, които госпожа Марш използваше, когато с Астрид заминаваха и се настаняваха в различни европейски хотели след смъртта на господин Донъл. Двете дами бяха придружени от госпожа Рансъм, която безупречно умееше да се справя с огромни количества дамски дрехи, но, за съжаление, беше починала.

Тази сутрин Астрид не беше облечена в стила, който всички имитираха, а в скромен костюм, който подчертаваше бедрата ѝ, съчетан с кремава блуза с висока яка. Макар да ѝ беше трудно да се движи свободно в полата — само един поглед бе достатъчен, за да е ясно, че повечето момичета биха се затруднили — тя нямаше намерение да я смени. Косата ѝ не бе сресана по обичайния начин, ами пригладена така, че да изглежда с нюанс подходящ за по-зряла жена. Посланието ѝ беше, че много скоро ще бъде омъжена и нямаше намерение да се проявява като веселячка и душата на всяка компания. Щеше да стане по-сериозна и прислужниците, икономите и готвачите в Марш Хол бяха наясно с намеренията ѝ.

Клюката бе стигнала и до доведената ѝ сестра, Били, седнала на бледорозово кадифено кресло в един ъгъл в стаята на Астрид,

вдигнала глезена на единия крак върху коляното на другия, докато наблюдаваше приготовленията. Единственият човек, който нямаше представа за промяната, настъпила в живота на Астрид, беше майка ѝ, която все още не беше станала.

— Ще ми е самотно без теб — рече Били с блеснали тъмни очи. Също както очите ѝ, косата ѝ беше черна, лъскава и тя я носеше като момче, дълга точно колкото да се подава по един кичур иззад ушите. Тя бе достойна дъщеря на баща си — наблюдателна, умна, хедонистка, обожаваше автомобилите — и се обличаше като него.

— Не заминаваш ли за Лондон в най-скоро време? — попита разсеяно Астрид, посегна към два чифта сатенени обувки и се опита да прецени доколко са ценни.

— Непрекъснато отлагам — отвърна отнесено Били, все едно говореше за действията на друг човек.

— През есента се връщаш в колежа. Знаем, че излизаш често, така че ще идваш непрекъснато в Догуд — продължи небрежно Астрид. — Аз бих направила така на твое място. Тази къща е огромна, но не чак толкова, че да ми осигури достатъчно разстояние с госпожа Марш.

— Това изобщо не трябва да те притеснява. — Сега бе ред на Били да заговори небрежно. Астрид се обърна, без да крие скептичното си изражение, докато наблюдаваше как доведената ѝ сестра пали цигара. — Тя просто ти завижда.

— Тъкмо това е отвратително. Бренда, тези остават или пък ти ги вземи, ако ти харесват — продължи Астрид, смени темата и подаде чифта износени сатенени обувки на висок ток на прислужницата.

Тя не умееше да вземе само най-необходимото и самата мисъл да остави нещо, което майка ѝ ще облече за някое парти, буквално я влудяваше. „Човек никога не е прекалено слаб или прекалено богат, а аз все още се побирам в дрешките на дъщеря си“ — представяше си тя как старата драка се хвали на някое от вечерните си партита. От друга страна, с колкото по-малко съкровища пристигнеше в Догуд, толкова по-голяма щеше да е възможността Чарли да я глези.

— Благодаря, госпожице.

Отговорът на Астрид, чието внимание бе временно отклонено от красивото бижу на пръста ѝ, прозвуча разсеяно.

— Моля.

Не откъсваше поглед от годежния пръстен, усещаше как очите ѝ се насълзяват, когато вратата се отвори.

— Какво става тук?

Астрид се врътна и скри ръка зад гърба си. На вратата беше застанала майка ѝ, облечена в бял халат за баня, а снощният грим бе частично свален от лицето ѝ. Погледът ѝ обходи сцената, прецени багажа и разбра какво означава.

— Да не би да си тръгнала някъде? — Отметна тъмната си коса от лицето.

— Аз ли? — попита невинно Астрид, пристъпи крачка по-близо до майка си, скрила ръка зад гърба като момиченце.

Преживяното снощи вълнение с Чарли все още не бе отшумяло, но сега вече усети как се задъхва от гордост, защото се канеше да разкрие тайната пред майка си.

— Да, ти. — Майка ѝ отпи огромна глътка от чашката от костен порцелан, без да откъсва очи от Астрид. — Да не би да си решила да изпратиш любимите си рокли на Армията на спасението?

— Добър ден, госпожо Марш — обади се Били и изпусна струйка дим към мащехата си, но иначе не помръдна.

— Здравей, Били. — Върджиния пристъпи мързеливо напред, чашката кафе пред нея, за да я постави върху кувертюрата между купчинките дантелено бельо. — Кажете, момичета, хареса ли ви партито?

Астрид протегна ръце пред себе си и бавно вдигна копринената камизола най-близо до нея. Задържа я за презрамките, сгъна я прецизно и я остави настрани, след което кацна на ръба на леглото и постави лявата си ръка върху дясната, така че пръстенът на Чарли заприлича на малка коронка в скута ѝ.

— Това пък какво е? — ахна майка ѝ.

— Внимателно, миличка! — извика тя, когато забеляза как се плиска кафето в чашата на майка ѝ. — Това са най-хубавите ми неща — продължи остро, — ще ги съсипеш, ако не внимаваш.

— Чарли ли ти го е купил? — намръщи се майка ѝ, докато се навеждаше, за да го огледа по-добре.

— Естествено! Кой друг? Нямам други обожатели — добави толкова небрежно, че никой друг освен майка ѝ не би забелязал намека. Върджиния не беше глупава, дори в утрини като тази, и долови

скритото значение в думите на Астрид. Когато обърна зелените очи към дъщеря си, в тях заблестя нещо като отчаяние, но Астрид бе решила да се усмихва и да покаже най-добро разположение на духа. — Прекрасен е, нали? — настоя.

— Много е красив — Върджиния отпи глътка кафе и огледа стаята. — Да не би Чарли да е решил да те заведе на круиз в Ориента?

— Не! Няма да ходим чак толкова далече — Астрид се изправи и пристъпи към куфара с обувките, пред който стоеше Бренда, все още уплашена от онова, което можеше да се случи между двете господарки. — След като ще се женим и всички могат да видят пръстена, няма защо да живеем разделени.

— Все още не сте женени — натякна бързо Върджиния.

— Мамо... — очите на Астрид блеснаха. — Имам чувството, че не се радваш за мен.

— Разбира се, че се радвам, миличка — Върджиния се овладя. Гласът ѝ зазвуча спокойно, макар и незаинтересовано. — Чарли е много вълнуваща личност и открай време ти подарява красиви неща. Не ме вини, задето съм загрижена. Просто не се прави така.

— Искаш да кажеш, че не мога да се преместя у тях преди сватбата ли? Не, разбира се. Само че... — замълча и се обърна към Били, изкривила закачливо на една страна ъгълчето на устата си. Били пък изви тънката си вежда и кръстоса крака на другата страна. — Кажи — продължи, без да се притеснява Астрид, — не се ли усещаш, когато говориш така старомодно? Разбира се, че няма да спя в стаята на Чарли. Нали всички ще разберат. Ние, *младите*, не споделяме глупавите ви условности. Не заклеяваме момичето като опозорено единствено защото живее под един покрив с годеника си.

Знаеше, че постъпи подло, когато подчерта думата *млади*, и почти ѝ стана жал, щом забеляза как вдървено се изправи майка ѝ.

— Когато бях на твоята възраст, и аз си мислех, че знам всичко — заяви с горчивина Върджиния. Дори допреди малко да имаше жал в сърцето на Астрид, тя се стопи, когато чу тона на майка си. — Можеш да мислиш каквото си пожелаеш, но винаги когато дъщеря ми получава нов накит, съм безкрайно щастлива.

Произнесе *накит* така, сякаш ставаше въпрос за детска играчка, която скоро ще бъде захвърлена с досада. Стегна колана на робата, кимна отсечено с глава и излеем от стаята на дъщеря си. Астрид

въздъхна и прокара пръсти през косата си. Прекрасното настроение, с което се бе събудила, започваше да се изпарява, но в следващия момент Били се изсмя гръмко, гърлено и разпиля напрежението в стаята.

— Горката нещастна Върджиния, прокълната да бъде двайсет и две години по-стара от дъщеря си!

Астрид също се изкиска и разбра на доста късен етап от играта колко по-поносим беше Марш Хол, когато доведената ѝ сестра е тук. Били бе права за всичко, макар никога да не навираше правилната си преценка в очите на хората.

— Моля те, много те моля, обещавай да идваш често на гости. А когато идваш, трябва да ми носиш клюки, за да не полудея и да реша, че това място ми липсва.

— Кордилия?

— Да? — отвърна тя и с нежелание остави вестника, за да вдигне поглед към брат си.

Чарли се показва на южната веранда, придърпа стол към огромната маса от ковано желязо, където напоследък се хранеха. Беше в бяла блуза за тенис, която изглеждаше така, все едно всеки момент щеше да се пръсне, а косата му бе зализана назад.

Кордилия вече знаеше от Лети — снощи приятелката ѝ се беше върнала в апартамент „Кала“ с широка усмивка, нетърпелива да ѝ разкаже клюките — как Чарли е предложил брак на Астрид след партито у семейство Боумонт, този път с пръстен, и как бе успял да придаде тържественост на цялата работа. По лицето му личеше, че е щастлив след големия жест. Всичко беше чудесно, но Кордилия бе все още разтърсена от вчерашните си срещи и не бе готова да сподели чужда радост.

— Да не би да си се вкиснала заради пилота? — попита Чарли и свъси вежди. Беше чудесно, че е така загрижен, но Кордилия нямаше желание никой да я съжалява. Сгъна бързо вестника и го премести настрана. — Астрид ми каза, че Макс Дарби те е обидил. Какъв гадняр, да се държи по този начин, след онова, което си сторила за него.

— Кой е този Макс? — отвърна небрежно тя и посегна да извади цигара от пакета на масата, останал до чинията. Брат ѝ отвърна на усмивката и се наведе да ѝ запали цигарата. — Името не ми е известно — уточни сухо тя.

— Браво на момичето ми.

Кордилия остана доволна, че Чарли се гордее с острия ѝ отговор, също както баща им. За съжаление, непринуденото ѝ държание бе фалшиво, защото цяла сутрин бе прелиствала вестниците с надеждата да открие нещо за пилота.

— Той е отегчителен и самовлюбен, а ти имаш късмет, че не го понасяш — продължи Чарли. Кордилия кимна и изпусна струя дим.

Истината бе, че тази сутрин на няколко пъти мислите ѝ се отклониха в същата посока. Като подредеше фактите: пълен въздържател, не харесва партита, а съпругата на покровителя му е президент на женското християнско сдружение на област Съфък — вече бе убедена, че е скучен досадник с ограничен мироглед. Все пак не пропусна покровителите му и се досети, че също като нея е сирак.

— Знам какво ще те разведри.

— Какво?

— Открих мястото. Облечи си нещо хубавко. Отиваме в града. Ще видиш бъдещия дом на първия незаконен бар на семейство Грей.

Кордилия се върна във фойайето в елегантно късо съчетано с червената рокля, която бе облякла първия път в кънтри клуба, косата ѝ почти напълно бе скрита от хлабав тюрбан. Натъкна се на първата вълна багаж от Марш Хол. Куфарите бяха подредени на дюшемето от тъмно дърво и тя едва се добра до входната врата.

— Налага се да разкараме биячите ти, за да намерим място за всичко това — обърна се Кордилия към Чарли, когато той излезе от библиотеката в тъмен костюм.

— Утре. Тази работа ще остане за утре — обеща и преплете пръсти с нейните, щастлива, че нито един облак не може да помрачи чудесното ѝ настроение.

После двамата наследници на трафикантската империя на Грей заслизаха по каменните стъпала на дома и се качиха в даймлера, в който ги очакваше шофьорът, за да ги откара по провинциалните

пътища, през моста към големия град. Дори лъскавите води под Куийнсбъро гъмжаха от баржи, шлепове и корабчета за разходки. Щом навлязоха в улиците на Манхатън, бързо се пренесоха от спокойствието на Уайт Коув в жужащ, неспокоен и пренаселен свят.

Отиваха на пресечка в западната част, където подовете бяха от тюркоазена мозайка в съчетание със златно, а високо над тях се виждаше извит таван, изрисуван с херувимчета и облаци. Боята бе започнала да се люци и пада, а отдолу се виждаше камък, който създаваше тайнственост, подчертаваше красотата на огромната стая. На всяка стена имаше прозорци с метални решетки, а зад тях арки, които водеха към други стаи, тъмни, потискащи, а в края се виждаше двойна медна врата със сложен обков.

— Какво е било досега? — ахна Кордилия.

— Банка, разбира се. — Стъпките на Чарли ехтяха, докато обикаляше. Щом го каза, Кордилия откри, че усеща мириса на пари, замаскиран от миризмата на прах и плесен, проникнала навсякъде. — Това са били гишетата на касиерите. Банката е била малка, не особено добра. Миналата година е сдала багажа.

— Искаш да кажеш, че банката е изгубила парите си ли? — Кордилия не се сдържа и се подсмихна при мисълта.

Разбираше как фермер със съсипана реколта ще сдаде багажа, също и семейство, което харчи повече, отколкото печели. В Юниън имаше една-единствена банка и целият град влагаше парите си в нея, така че мисълта за банка, която свършва парите, ѝ се струваше не просто смешна, ами направо нелепа.

— Те са изгубили всичките си пари, а ти ще изкараш купища на същото място. Не пречи да поставим барманите зад решетките и така, дори някой да дойде на неочаквана проверка, те просто ще хлопнат гишетата и ще разполагат с предостатъчно време да се измъкнат през задния вход, преди да ги арестуват.

Кордилия кимна. Слушаше го и същевременно си представяше нощите, които щяха да прекарват на това място. На сцената щяха да танцуват момичета, щеше да звучи бърза, приятна музика, да се чува оживено бърбрене, да се подхвърлят приятни забележки, да се усеща пулсът на града. Беше извървяла безкрайно дълъг път, за да изживее подобни нощи, и сега усети тръпка на възторг, задето ще участва в подготовката. Тъкмо в това отношение баща ѝ бе проявил

гениалността си — бе истински виртуоз в организирането на вечери, в които гостите биваха завладени от непреодолимо желание да изпият възможно повече от незаконно предлаганата му стока. В един от последните си дни ѝ беше казал, че иска да я научи на тънкостите в бизнеса си. Сега тя щеше да осъществи неговото желание.

— Наистина ли смяташ, че ще мога да ръководя незаконен бар?

Стъпките му ехтяха, докато тя пристъпваше след него, надничаше в кътчета и ъгли, представяше си къде ще бъдат масите и къде сцената, а възторгът ѝ бе неудържим.

— Ще имаш помощници, но бъди сигурна, че хората ще идват специално, за да те видят.

Мисълта не се понрави на Кордилия и тя обиколи повторно помещението, огледа металните решетки на прозорците, износените дъски на пода, няколкото махагонови бюра, изтласкани в ъглите, но все пак сравнително запазени. Високите прозорци пропускаха малко бледосиня светлина — цвят, в който имаше нещо райско — и за момент, напълно неочаквано дори за нея самата, ѝ се стори, че Дариъс е с тях. Усети някакво присъствие, а сетне и тръпка, която разтърси раменете ѝ.

— Трябва да пийнем по чаша за татко — рече тя, когато се обърна отново.

— Абсолютно.

Затова отидоха в западнало заведение зад ъгъла. От обзавеждането вътре лъхаше на топлината на фермерски дом, всички пушеха, говореха на висок глас, носеше се невъобразим шум. Прекараха в бара цял час и на Кордилия ѝ беше безкрайно приятно, а когато Чарли ѝ напомни, че е време да си вървят, и излязоха навън, небето бе придобило оттенъка на зряла слива, който караше неоновите надписи да блестят като вълшебни. Изглежда някой бе съобщил на пресата, защото фотографите наскачаха към автомобила, който ги очакваше. Преди подобно нещо щеше да я разстрои, докато сега ѝ се стори невероятна шега и си представи как Макс Дарби отваря утрешния вестник и я вижда в красивата ѝ червена рокля на снимката, поместена точно под заглавието: **ДЪЩЕРЯТА НА ТРАФИКАНТ ВИЛНЕЕ ИЗ ГРАДА.**

От втория етаж на Догуд се разнасяше блъскането на билиардни топки, чуваше се как се търкалят по масата. Холът беше пълен с мъже от бандата на Чарли, които се мотаеха по долни ризи. Бяха включили електрическите вентилатори и чакаха падането на нощта, за да започнат същинската си работа. Спяха в необичайни часове, лягаха където сварят. Междувременно кухнята беше завладяна от еднокрак мъж, чиято специалност бяха сандвичите с яйца и спагети с кюфтета. Цялата тази работа се струваше твърде необичайна за Астрид, и то от самото начало. След като вече живееше в Догуд, това трябваше да се промени в най-скоро време.

Днес сутринта успя да убеди Лен, готвачът, да си слага мрежичка за коса, когато е в кухнята, и го научи да реже хартиено тънки резенчета краставица за сандвичите и да маха корите на хляба. Беше накарала Дани, най-добродушният и послушен от хората на Чарли, да ѝ помогне да разгледат стария хамбар в имота, след това, заедно с новото попълнение, човек, който приличаше на италианец, се заеха да почистят ненужните вещи и изхвърлят ръждясалите боклуци. Звънна в едно от благотворителните дружества на баба Донъл, убедена, че може да вземе на едро стари метални рамки за легла от близък дом за разпътни младежи и да ѝ бъдат докарани още утре, при това безплатно. Момчетата щяха да се чувстват по-удобно, ако спяха там, вместо в голямата къща — така каза на Чарли (който тъкмо говореше по телефона и може би не я чу). После откри красива, бродирана покривка, която метна върху металната маса, за да скрие олющената боя; попадна и на стара дървена купа, сигурно извадена от хамбара. Напълни я с диви цветя и се получи чудесна украса за масата.

Беше натоварено, но пък невероятно приятно утро — беше станала по-рано от обикновено и бе облякла семпла сиво-бежова права рокля, пристегнатата ниско на ханша с плетен колан. Спря за момент на прага на верандата и погледна искрящия следобед, приятната зеленина,

двете си най-добри приятелки и съквартирантки, които пиеха прясно изцеден сок.

— Обяд! — почти изписка тя, доволна от онова, което виждаше.

— Чудесно! — възкликна нетърпеливо Лети и взе подноса с малки продълговати сандвичи от ръцете на Астрид, за да може новата господарка на Догуд да се настани на празния стол.

Лети беше облякла симпатична моряшка блуза и бяла пола, а късата ѝ черна коса бе все още мокра от душа.

— Благодаря, миличка — обади се и Кордилия, а Астрид целуна двете момичета по бузите.

— Съвършено — плесна с ръце тя и въздъхна доволно, след което посегна и си взе сандвич. — За какво си говорехте? Какво пропуснах?

— Разказвах ѝ за клуба — Кордилия замълча, за да изпълне роклята без ръкави с квадратно деколте, прилепнала към кожата ѝ в следобедната жегга, макар да беше широка. — Чарли е открил страхотно място и я питах къде според нея трябва да бъде сцената, и я карах да си представи как ще се носи гласът ѝ вътре.

Слабите рамене на Лети се повдигаха развълнувано, а големите ѝ сини очи блестяха.

— Представяш ли си?

— Всъщност, представям си го много добре — отвърна Астрид, пресегна се за нов сандвич и погледна спокойно Лети. — Чух те как пееш онази вечер. Няма да останеш неизвестна още дълго.

— Права си, разбира се — кимна Лети и късата ѝ коса се люшна напред. — Ти просто нямаш представа колко далече се намира Охайо в момента и колко отдавна мечтая за всичко това.

— И така — усмихна се широко Астрид и вдигна високата си чаша със сок, — запознайте се с Лети Ларкспър от кабарето на Грей или както решите да го кръстите.

— За Лети — обади се и Кордилия и чукна своята в чашата на Астрид, — за която открай време съм убедена, че ще стане звезда.

— Благодаря — прошепна Лети, — това е...

— Какво, за бога! — прекъсна я Астрид. Нещо много странно на хоризонта бе привлякло вниманието ѝ и за момент тя сбърчи чело и остана с отворена уста. — Какво, за бога, е това?

Отначало приличаше на точица, после стана по-голямо и Астрид засенчи очи с длан, за да не присвива очи, докато двете ѝ приятелки забравиха да дишат или поне тя не чу да издават никакви звуци. Самолетът се сниши над басейна и тъкмо когато Астрид се канеше да попита отново какво става, Кордилия стана и заслиза по широките стълби, за да излезе на тревата. Никак не се уплаши от металното бръмчене на самолета — Астрид ѝ извика да внимава, но тя вече не я чуваше, а синьо-белите листа на полата ѝ плющяха около прасците.

Мъжете, натоварени със сигурността на Догуд, бяха усетили, че става нещо. Прозорците на втория етаж се отвориха, иззад дърветата се подаваха дула на оръжия, откъм края на имота се чуха викове, докато дъщерята на Дариъс Грей пресичаше ливадата. Момичето ясно показва на всички, че сама ще се справи с натрапника.

— Ти какво си въобразяваш, че правиш? — опита се надвика рева на двигателя, който развяваше полата и рошеше косата ѝ. Беше невероятно разгневена, цялата трепереше, сякаш всеки момент щеше да се разпадне и да отлети в нажежения летен въздух. Той скочи на земята, но с нищо не показва, че се кани да ѝ отговори. — Освен че съсипваш тревата ми — добави остро тя.

Той вдигна очилата и я погледна. После, без да покаже, че е забелязал какво става наоколо, отвърна:

— Имаш предостатъчно трева.

— Точно така. А, забравих колко ти е лесно да проявяваш безхаберие към собствеността на другите хора.

Макс извърна поглед. Противно на желанието си, Кордилия си каза, че той е забележително красив по един доста семпъл начин, обикновената му тениска, напъхана във войнишкия панталон, с практични ботуши, стегнато тяло и силни ръце. Чертите му бяха гладки, симетрични, сякаш самият бе летателен апарат, и макар да бе висок колкото нея, Кордилия бе сигурна, че ако той пожелаеше, лесно можеше да я повдигне. Този човек едва ли някога щеше да се носи лек като перце по дансинга, както Том Хейл, или да стане обект на обожание на някое момиче, въпреки това изпитваше уважение към него.

— Извинявам се за тревата — изрече тихо и ненатрапчиво той. Досега не го бе чувала да говори така.

Младата жена не очакваше той да прояви смирение. Кръстоса ръце на гърдите и се опита да измисли подходящ отговор.

— Исках да се извиня и за онзи ден — продължи той, преди тя да заговори. — Знаех, че ще се срещнем отново, но не си представях, че срещата ни ще протече по този начин.

— Сигурно. Предпочел си да ме унижиш в собствения ми дом, за да имаш по-голяма възможност да се изплюеш върху всичко, придобито с незаконен трафик. Така постъпват наистина праведните.

— Не съм праведен — сините му очи срещнаха нейните, без да трепнат. — Просто твоите забавления не са за мен.

Кордилия въздъхна невярващо и извърна очи.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си падаш по забавленията?

— Може и така да е.

— Ами... — Кордилия прочисти гърло. — След като изяснихме въпроса, няма ли да ми кажеш защо използва ливадата ми като площадка за кацане?

— Исках да ти се извиня за държанието си на Четвърти и да ти благодаря, както подобава, заедно ми спаси живота. — Той вдигна взор към къщата и ококорените Астрид и Лети. Кордилия не отмести поглед. Той се обърна отново към нея и протегна ръка — или я сочеше, или се протягаше към нейната ръка, но тя не беше сигурна. — Не мисли, че се отнасям несериозно, а след време ще ти се реванширам. Непрекъснато мислих над онова, което ми каза, когато се видяхме у семейство Боумонт, че знаеш коя си — би било лицемерие, ако не проявя уважение към факта, независимо какво мисля за бизнеса на семейството ти. Истината е, че съм впечатлен от онова, което стори.

Кордилия вдигна глава и ѝ се прииска да не бе чак толкова доволна от похвалата. Всъщност забеляза, че той не се извини, просто заяви, че имал намерение да се извини.

— Впечатлен ли? — изсумтя презрително тя. — Не съм расла като момичетата от Уайт Коув. — За пръв път ѝ се случваше да спомене с гордост другия си живот и макар да бе измислила доста трогателна история, с която да се защити от чуждото мнение, се изненада как той омекна, когато чу тези думи.

— Четох нещо — призна си пилотът. — Вероятно затова съм впечатлен.

Значи великият Макс Дарби си беше направил труда да разгърне вестниците и да потърси нещо за нея, също както тя за него. Ъгълчетата на устата на Кордилия затрепкаха противно на желанието ѝ.

— Значи твърде лесно се впечатляваш.

— Напротив — поклони се той. — Това означава ли, че приемаш извинението ми?

— Може би — отвърна тя с нежелание.

— Ще ми позволиш ли да ти благодаря, както подобава, за онова, което стори онази нощ?

Сега вече Кордилия изгуби контрол и каменната ѝ фасада се разпадна, след което усмивката заля лицето ѝ. Той също се усмихна. Беше същата рядка усмивка, която тя видя първо в чакалнята на болницата, и красивите бръчки се врязаха перпендикулярно на ъгълчетата на устата му, набраздиха загорялата кожа, а искреността в неговите очи разкри, че за него е крайно необичайно да споделя това изражение с останалата част от света.

— Зависи как възнамеряваш да ми благодариш. Да знаеш, че аз обичам забавленията.

— Известно ми е, но смятам, че няма да се затрудня да позабавлявам дори популярната Кордилия Грей.

— Нима? — Кордилия се канеше да го засече отново, но флиртаджийското ѝ настроение се стопи, когато забеляза брат си.

— Това е частна собственост! — изрева Чарли, докато крачеше по поляната, следван по петите от Джоунс.

Кордилия премести поглед от брат си към Макс, който беше отстъпил назад към самолета и беше изпънал гръб. Металният корпус така отразяваше светлината, че тя не можа да различи изражението му.

— Не сте желан тук! — извиси се истерично гласът на Чарли.

— Слушайте, млади човече, имотът е пълен с въоръжени мъже — уведоми го Джоунс и спря зад Чарли. — Няма да ми бъде никак приятно, ако се наложи да ви застреляме.

Макс погледна Кордилия. Тя се изкушаваше да се намеси, но изражението на пилота си остана спокойно дори когато чу заплахата. Проявата на кураж силно я впечатли и реши да не се меси.

— С цялото ми уважение бих искал да подчертая, че едва ли един престъпник би искал да привлече вниманието към себе си, като

застреля в дома си човек, смятан за национално съкровище. — Мигна веднъж, но иначе не трепна.

— Я стига с тези приказки за стрелба! — усмихна се широко Кордилия и пристъпи напред, за да застане между Макс и двамата мъже. — Да престанем с блъфове, какво ще кажете?

Ъгълчетата на устата на Макс потръпнаха и тя веднага забеляза, че се представят така, все едно бяха един екип.

— Не исках да навредя на никого. Просто исках да предложа на дамата да се повози със самолет...

— Не — отсече разгорещено Чарли. — Сестра ми няма желание да лети с вас.

— Напротив, много съм любопитна — обърна се Кордилия към брат си. — Искам да усетя какво представлява летенето.

— Корд — изсъска Чарли, стисна я за китката и я дръпна настрана от пилота. Отдалечиха се на няколко крачки и той я погледна строго. — Не можеш да летиш с него.

— Защо да не мога? — въздъхна тежко Кордилия. — Той няма да ме нарани. Нали му спасих живота!

— Да, но... — Чарли въздъхна и пусна ръката ѝ. Обърна се и присви очи към слънцето. — Слушай, имаме си работа. След онова, което семейство Хейл причиниха на татко, може да се опитат да ликвидират мен или теб. Никак не ми се иска да се качваш в тази дяволска машинария.

— О, Чарли! — искрен смях забълбука в гърлото ѝ. — Да не би да се страхуваш от високо?

Чарли настръхна.

— Не! Сега обаче не е време да проявяваш безразсъдство, а и трябва да отскочим до града. След няколко седмици отваряме бара, нали не си забравила?

— Помня — Кордилия въздъхна тежко и погледна към Макс. Той чакаше търпеливо зад тях, а Джоунс се въртеше заплашително около него. Допреди няколко дни тя бе толкова нетърпелива да създаде нещо в памет на баща си и да се върне към живота след дългия период на самосъжаление. Сега обаче погледна към самолета и стегнатото тяло на Макс и ѝ се прииска да види света такъв, какъвто го виждаше той. Реши да смени тактиката, стисна ръце и отвори очи. — Моля те, Чарли... много те моля.

Молбата изглежда го разчувства и след като погледна натрапника, той я прегърна през раменете. Двамата тръгнаха заедно към самолета.

— Само за час, разбра ли? Щом се върнеш, веднага отиваме в града.

— Добре! Обещавам — тя се усмихна хитро на Макс. — Господин Дарби, ваша съм за точно един час.

Макс пристъпи напред и подаде ръка на Чарли, който я пое с неприкрито нежелание.

— Имате думата ми, че ще се грижа подобаващо за нея.

— Добре — отвърна примирено Чарли и се обърна. — Добре.

— Това означава, че можете да се приземите още веднъж в имота — добави Джоунс. — Сетне господ да ви е на помощ.

— Един час! — изрева Чарли и двамата мъже се отправиха към къщата.

Кордилия вече се беше качила в пилотската кабина, Макс ѝ слагаше предпазните колани и ѝ подаваше авиаторските очила. Лицето му отново бе като издялано от камък, докато се занимаваше със сложните ръчки и уреди. Корпусът на самолета се разтресе, чу се ожесточено ръмжене и те се стрелнаха напред по ливадата. Тъкмо когато спря да мисли, усети как земята се отдалечава и преди да успее да се спре, посегна към ръката на Макс.

Той не я погледна дори тогава. Ръката му се оказа силна, стегната и не откликна на докосването ѝ. Управляваше самолета изключително съсредоточено и, изглежда, бе забравил, че вози пътник. Кордилия се почувства колкото обидена, толкова и впечатлена от праволинейното му отношение. Изпъкваше нещо безпощадно в начина, по който ги издигаше все по-високо, но това бе подходящото отношение към нещо, което човек обичаше. Шумът от двигателя бе почти оглушителен, но иначе летяха сред пълна тишина — грижите буквално се бяха смалили, бяха се превърнали в незначителни.

— Мога ли вече да се нарека втори пилот? — попита тя с широка усмивка, когато престанаха да се издигат. Трябваше да крещи, за да я чуе наред рева. В продължение на няколко секунди той изобщо не показа, че я е чул.

— Не — отвърна най-сетне, без да флиртува, и думата прозвуча като укор. — Ти си пътничка.

— Ясно.

Преди няколко минути, когато я погледна съучастнически, най-голямото ѝ желание беше да поеме на приключение с него. Сегашната му строгост я жегна, също както на Четвърти, и откъсна очи от него, за да се наслади на гледката. Досега не бе имала представа колко са големи именията — огромни зелени одеяла, проснати от една огромна къща до друга, всяка с извита алея за автомобили, където ситни фигурки се движеха напред-назад между колонади и лъскави лимузини. Имаше и плувни басейни колкото напръстници, конете бяха с размерите на мравки, по вълните се люшкаха лодки, подобни на играчки сред безбрежните води на морето.

— Ето това исках да ти покажа — рече най-сетне Макс. — Това е моят свят.

Сега вече гласът му прозвуча по-дружелюбно, но добродушието на Кордилия се беше стопило.

— Но това е светът отдалече — отвърна му небрежно. — Не ти ли се приисква да се гмурнеш и потопиш в него?

— Понякога. Само дето цял живот съм вървял по земята. — Ето пак стана сериозен. — Както и да е, тук се чувствам добре. Виждам земята с по-голяма яснота от теб.

— Как е възможно — засмя се Кордилия. — От това разстояние няма как да прецениш изражението на нечие лице.

— Не мога, но съм в състояние да преценя географията и времето, а за мен това е по-важно, отколкото хората долу. За мен прииждащата нощ означава нещо. Не е само времето, когато се преобличаш и се подготвяш за парти. Означава, че ако бензинът ми свърши или двигателят откаже, ще ми е значително по-трудно да открия място за кацане. Означава, че оставам сам в тъмното и потъвам в тишина, каквато ти никога няма да познаеш. Означава нещо изключително реално — въпрос на живот и смърт.

— Значи твърдиш, че е доста по-интересно от нова рокля и стая, пълна с хора, на които им се танцува, така ли? — попита остро Кордилия. — После намигна, за да му покаже, че разбира колко нелепо звучи въпросът ѝ.

Макс — вече бе наясно — не приемаше с лекота намигванията и за момент ѝ се стори, че той отново ще се затвори и ще се върне към

пренебрежителното отношение към бизнеса на нейното семейство. Той обаче се усмихна.

— Чакай. Ще видиш.

Не ѝ остана време да отвърне на усмивката му, защото в този момент се гмурнаха в облак. Памучна белота ги обгради отвсякъде. Тя тутакси осъзна, че летяха на сляпо и стомахът ѝ се преобърна.

— О, боже! — изкрещя и се опита да потисне инстинкта си да посегне към него.

Не се наложи, защото той отпусна ръка върху нейната.

— Всичко ще бъде наред — успокои я пилотът с най-убедителния глас, който тя бе чувала.

С излизането от облака погледът на Кордилия попадна на къща на върха на хълм с изглед към залива. Къщата беше внушителна, бяла, заобиколена от няколко външни постройки.

— Домът на покровителите ми — посочи той.

— Радвам се за теб — усмихна се немощно Кордилия. — Как успява човек да се сдобие с покровител?

— Когато бях достатъчно голям, за да мога сам да се качвам на влака, започнах да ходя на летищата. Господин Лоръл работеше на Уолстрийт, но открай време беше почитател на авиацията. Забеляза как всеки ден се мотая на местното летище. Аз, разбира се, бягах от училище и все ми повтаряше, че трябвало да си вървя. Когато разбра, че няма да го послушам, реши да ме спечели за каузата. Бях на единайсет.

— Значи той те е създал.

— Не — поклати глава Макс и се изкачи още по-високо, а приемният му дом се смали още повече. — Създал съм се сам. Не беше чак толкова трудно, благодарение на всичко, което господин Лоръл направи за мен. Но и не беше лесно. Определено смея да твърдя обаче, че беше много по-лесно.

Кордилия отново отвърна поглед, защото не намираше какво да каже в отговор. Нямаше и желание да му разказва за мрачното, безрадостно място, където беше расла, още повече предполагаше, че мъжът до нея няма никакво желание да научава за трудностите в миналото ѝ. Междувременно очите ѝ обходиха брега и миниатюрния пейзаж. После усети как сърцето ѝ трепка, този път по различна причина. Под тях бе къщата, която видя един-единствен път.

Ширналата се постройка с бели керемиди се бе разпростряла на ливадата, а двете странични пристройки сякаш я бяха обхванали от двете страни. Близко до водата се намираще мястото, на което танцува с Том — в продължение на няколко кошмарни минути се бе преструвала, че го харесва, макар да ѝ се искаше да го убие.

— Имението на семейство Хейл — прошепна тя. В следващия миг нещо странно привлече погледа ѝ и тонът ѝ промени. — Какво е това?

Макс се приведе към нея, за да види какво сочи.

— А, това ли?

На няколко метра от брега се бе показал сивият гръб на гигантски кит. Кротуваше, изхвърляше вода като праисторическо създание, огромно и сиво на следобедното слънце. Към него се бяха устремили хора, наизскачали от сенчестите дървета, за да се втурнат по стария кей. Не можеше да ги чуе над рева на двигателя и от това разстояние, но от начина, по който размахваха ръце, тя разбра, че крещат.

— Ето я и подводницата на семейство Хейл — германска, останала от войната. Той е участвал. Не като войник, просто се е възползвал, за да печели пари. Очевидно се е върнал с какви ли не придобивки.

— Всички ли знаят?

— Не, доколкото ми е известно, тайната им е добре пазена. Той искаше да добави самолети към арсенала си, затова веднъж обсъди въпроса с господин Лоръл. Господин Лоръл обаче ненавижда подобни мошеничества. Освен това отвисоко аз съзирам неща, които другите няма как да видят, докато са на земята.

— Значи си я виждал и преди.

— А, да. Рядко по това време на деня. Сега сигурно замислят нещо. Обикновено ги засичам в ранни зори, докато се потапят, а после се показват близо до кьонтри клуб „Уайт Коув“.

След малко голямата подводница остана зад тях и подобният на сребърен куршум самолет продължи напред. У нея лумна желание да научи повече за семейство Хейл, но забележителната скорост я отнесе далече от черните мисли, Макс посочи други, по-интересни забележителности — интересни къщи, стари ферми, места, на които

му се беше налагало да каца аварийно, и скромните домове на мили хора, помагали му, когато е изпадал в беда.

Кацнаха в Догуд, а единият час се беше превърнал в няколко и Чарли беше тръгнал към града. Кордилия не съжеляваше. Имаше чувството, че твърдата почва е изгубила част от силата на гравитацията си. След слизането беше като в безтегловност.

— Благодаря за отделеното време, госпожице Грей — подвижна Макс от пилотската кабина.

Тя му се усмихна.

— Надявам се да ми позволиш отново да те повозя някой път.

Това бе предостатъчно уверение, че скоро ще се видят отново, и Кордилия му помахна. Пое с лека крачка към къщата, без да се обръща назад.

8

Малко гледки са по-приятни от две жени, които вървят една до друга, късите им коси, скрити под шапки, килнати дръзко на една страна, преплели фините си ръце, чипите им нослета вирнати, което, разбира се, бе илюзията, която оставяха малките периферии, но също им предоставяше възможност тайно да преценят всеки, на когото се натъкваха, когато се озовяха някъде. Астрид се чувстваше в свои води в подобни моменти, но щом влезе в ресторанта на кънтри клуб „Уайт Коув“ в компанията на старата си приятелка Уила Хъринг (госпожица Портър, '28), застана така, че пръстенът на лявата ѝ ръка да се вижда ясно.

— Какъв начин да се сгодите! — възкликна Уила и остави ръкавиците си на празния стол. — Всички говорят само за това. Не спират да се питат как ще преобразиш Догуд, след като вече си господарка на имението.

— Нямаше нищо особено в годежа ни! Просто приех предложението и сега животът продължава — отвърна Астрид с нетипична за нея скромност. — Както и да е, това е домът на Чарли. Не мога да му кажа коя риза да облече, още по-малко как да преобзаведе Догуд.

— Стига дивотии, миличка! Ти си тази, която ще го направи човек. — Гъстата кестенява коса на Уила, чуплива, късо подстригана, както и правите ѝ, великолепно подредени зъби, бяха наследство от семейство Де Борд от Мадисън Авеню и Роузтрий Уок, Уайт Коув, въпреки че забележителната ѝ, изтънчена красота разцъфтя едва след като се сдоби с още по-изтънчена фамилия. Щастливото събитие се състоя миналия ноември, когато се омъжи сред небивало великолепие за Шърман Хъринг, наследник на корабната империя.

— Нямам търпение да станеш омъжена жена. Тогава ще започнем да се съревноваваме коя ще организира по-хубаво парти, която ще подреди по-изящен дом и кой ще ни стане почетен гост, а след това списание „Лежър енд Плей“ ще пише за домакините

съперници госпожа Грей и госпожа Хъринг, ще има от малките закачливи илюстрацийки, на които ще сме невероятно кльощави, ще се преструваме, че се ненавиждаме, а читателите ще се вържат!

— Ти, разбира се, ще бъдеш грандамата, а аз — парвенюто — отвърна Астрид и перна кичур коса, паднал над очите ѝ. Беше облечена в бял панталон, моряшки стил (подарък от Били, която се натъкна на него в един незаконен бар, който незнайно как беше привлякъл както момичета от обществото, така и моряци); блузата ѝ беше семпла, бяла. Беше преценила, че е най-добре да остави подаръка на Чарли да говори сам за себе си. — Така ще пишат, да знаеш, защото ще бъда съпруга на трафикант.

Двете се заляха от смях и си поръчаха студен чай.

— Още по-добре — рече Уила, докато гласеше ниското деколте на роклята си без ръкави. — Ти винаги си била интересна, мила, а сега ще бъдеш двойно по-интересна.

Сервитьорът им донесе студения чай, Уила поръча салата от раци за двете и небрежно се отпусна на ракитовия стол с широка облегалка. Астрид ѝ се усмихна снизходително, но бе наясно, че притежава уникални умения и усет и така беше дори по времето, когато двете все още носеха училищни униформи и изглеждаха съвсем еднакви. Тази сутрин Астрид се беше събудила в божествено настроение, слънцето грееше и тя се чувстваше прекрасно, макар да позволи на Уила да се прави на по-възрастна и опитна. Та нали беше омъжена почти от осем месеца и знаеше някои неща, а пък сватбата — състояла се точно тук, в клуба, в един хладен есенен ден, който се оказа съвършен за пицните метри дантела, в които приятелката ѝ беше облечена — премина изненадващо успешно.

— Така — ококори се Уила, — разказвай от самото начало.

— Нямах представа колко много неща предстоят за решаване! Все още не знам къде ще се проведе, а мястото ще определи всичко — какъв вид да придадем на събитието. — Астрид отпи глътка студен чай. — Догуд ще бъде съвършеното място, защото там има великолепни кътчета... но пък означава, че списъкът с гостите ще бъде много по-къс, защото няма да се допуска кой да е. Да можеше да видиш само как човекът на Чарли, Джоунс, реагира преди няколко дни, когато Макс Дарби кацна на поляната ни, за да каже здрасти на Кордилия! Заплаши да го застреля.

— Не може да бъде! — лъскавата долна устна на Уила увисна.

— Може — Астрид затвори очи и махна с ръка при мисълта за клюката. — Да не забравяме „Тринити“ на Мейн, но стилът там не е подходящ за нас с Чарли, да не говорим, че няма да допуснат престъпници като... Както и да е, със сигурност мога да кажа, че „Тринити“ не ни подхожда.

— Ами Марш Хол? — Уила отпи глътчица през сламката си.

— Може — изпъшка Астрид и извъртя очи. — Само че не става... заради майка ми. Кънтри клубът отпада, защото твоята сватба беше тук, а аз няма да успея по никакъв начин да те надмина.

И двете момичета отпиха чай и заобикаляха истинската причина, поради която Астрид и Чарли никога нямаше да се оженят в кънтри клуба, понеже беше собственост на роднини на Дълут Хейл. Астрид замълча и въздъхна тежко, сякаш се опитваше да каже: „Боже, колко уморително“, а в отговор Уила изпъна гръб и заприлича на по-голяма сестра. На Астрид ѝ хрумна, докато наблюдаваше присвитата яркочервена уста на Уила, че да си булка не е непознатата територия, която тя е открила, и неочаквано усети как част от радостта отлетя.

— Значи остава яхтклубът — отвърна Уила и очите ѝ се присвиха в ъгълчетата.

Сервитьорът пак се появи и остави на масата квадратна, красиво аранжирана чиния пред всяко момиче. Докато се отдалечаваше, Астрид разбра, че Уила е абсолютно права. Няма как сватбата на трафикант да е в църква, а Чарли никога нямаше да се съгласи да стъпи в кънтри клуба. Яхтклубът пък беше на залива — изключително гостоприемен към всички, които можеха да си позволят членство — и привличаше неприлично богатите, понякога тук дори се провеждаха шумни партита. Церемонията щеше да се състои по залез, а зарята да се отрази във водата, която обгръщаше клуба, наоколо щяха да бъдат закачени електрически светлини, хартиени фенери и пищни букети. Представяше си всичко толкова живо, сякаш вече се беше случило.

— Съвършено! — възкликна тя.

— Видя ли — натякна напевно Уила и плесна с ръце. — *Казах ти*, че ще ти помогна да задействаш цялата дивотия със сватбата.

Астрид остави Уила да приказва. Имаше предостатъчно за обсъждане — неприятните подробности, трагедиите и успехът на сватбения ѝ ден.

— Беше толкова отдавна — въздъхна Уила, преди да се отдаде на спомени. — Бях толкова безпомощно наивна, нямах никакъв вкус. Поне така ми се струва, когато се обръщам назад. Оттогава обаче пораснах неимоверно много.

Колкото повече дрънкаше, толкова по-малко слушаше Астрид основно защото щеше да организира всичко по свой вкус. Идеята да обядват с Уила беше нейна, защото Уила беше жената, която ще я въведе в света на омъжените — всички до една високомерни, надменни жени, които умееха да обзаведат къща и да доставят удоволствие на младия си съпруг. Сега, докато Уила обсъждаше всички тези въпроси, Астрид се уплаши, че нито един от тях не бе толкова интересен, колкото ѝ се беше струвало досега.

— Много трябва да внимаваш с ограниченията — продължи Уила, докато Астрид лапваше хапка салата от раци. — Да внимаваш с неочакваните ефекти. На мен ми се наложи да правя спешни поправки на роклята, и то в сватбения ден!

— Боже — отвърна равнодушно Астрид.

— Нали?! Беше ужасно! Почти седем килограма. За всичко беше виновна свекърва ми, онази дърта сврака. Няма нищо по-досадно от стара, самотна нещастница, накичена със скъпоценни камъни, която следи всяка хапка, която поднасяш към устата си — такива са били всички в старите семейства. Ти поне няма да имаш такъв проблем. Нали аз ще бъда грандамата, а ти парвенюто.

Астрид измисли шегата, но щом я чу от устата на Уила, се почувства обидена. Не че годеникът ѝ бе по-незначителна личност от съпруга на Уила — напълно бе наясно как само няколко поколения делят богатството на семейство Хъринг от търговията с роби и съществуват къде-къде по-унизителни начини от трафика на алкохол, с който някои са изкарвали парите си, а сетне се правеха на специални. Освен това не гореше от желание да бъде грандама. Все още се държеше като момиченце и нямаше намерение да се променя. Същевременно ненавиждаше мисълта да затвори дори една врата пред себе си.

— Ти представяш ли си? — продължи Уила, без дори да се сети, че е обидила приятелката си или може би достатъчно доволна, задето думите ѝ са попаднали в целта. — Оставаха минути, докато поема към

олтара... беше вече късно, а шивачката ме набождаше с карфици и на мен ми се струваше, че всеки миг ще припадна...

Астрид барабанеше с пръсти по бялата покривка от дясната страна на недоядената салата от раци и поглеждаше огромния лъскав пръстен, който неочаквано ѝ се стори нищожна цена за тялото и душата, които отдаваше завинаги.

Уила продължи още няколко минути, докато се сети за нова тема, и плесна с ръце.

— На всяка цена трябва да поговорим за първата брачна нощ! — Тя се облегна назад на стола и изви заговорнически грижливо поддържаната си вежда.

— Първата брачна нощ ли? — попита колебливо Астрид.

— Ами, да... знаеш какво имам предвид — Уила я погледна строго. — Ужасно е, разбира се, и щом Шърман се върна в спалнята си, аз плаках до отмала.

Астрид имаше чувството, че я хваща морска болест, и за момент усети неприятен вкус от салатата с раци. Мисълта да стори нещо толкова зряло и необратимо я накара да се свие. *Чарли със сигурност нямаше да е такъв*, прииска ѝ се да каже. Вместо това сви уста.

— Много ли болеше?

— *Боже*, нямаш представа. Каква гадост, да те ръчкат, а после да забравят за нежност и всичко останало... но ти трябва да търпиш. Това е твое задължение като *съпруга*. Накрая свикваш и ако Чарли е като Шърман, ще се постараете бързо да отбие номера. Постарай се да си мислиш за нещо красиво, което искаш да си купиш, и да гледаш в тавана, тогава няма да усетиш почти нищо.

Астрид отвърна поглед, за да престане да слуша неприятната лекция. Беше подпряла едната си буза на юмрука и зарея очи към смарагдовото поле, където хора, облечени в бяло, се бяха отдали на различни спортни дейности. Накрая съгледа мъж, когато познаваше, макар да не се беше сецала за него от известно време. Казваше се Лук и беше треньор на коне, играчката на майка ѝ от месец, може би повече. Сега водеше коня на друга богата дама, пристъпваше самоуверено и говореше спокойно на животното, тъмната му коса бе паднала над очите.

— Пак те притесних, нали? — рече Уила.

— Не, просто... — отвърна уклончиво Астрид.

Забеляза Люк и усети как стомахът я присвива, този път болезнено. Припомни си колко приятно розово беше лицето му, когато се натъкна на него. Той не приличаше на мъж, който би я ръчкал грубо и би ѝ обърнал гръб, след като си свърши работата. От всеки негов жест лъхаше нежност и обожание. Неочаквано ѝ се прииска да изпита удоволствието от флирта, когато всичко бе едва в началото и все още не се беше случило нищо.

Тя, разбира се, се интересуваше от Люк, защото така можеше да подразни майка си. Той бе най-обикновено красиво, скромно момче, а в момента тя не искаше абсолютно нищо от него. За кратък момент, докато го наблюдаваше от разстояние, Астрид усети как я бодва раздражение от предложението на Чарли — та тя не можеше да му откаже, след като бе направено толкова скоро след ужасната смърт на баща му — което нямаше да ѝ позволи никога повече да изпита възхитителното чувство от първа целувка. Нямаше да може и да влезе в бара на някой хотел и да се престори на друга, да се влюби в по-възрастен и по-разумен човек или да бъде наречена забележителна светска дама. Чарли щеше да настоява да е негова всяка нощ и никога нямаше да има правото да се порадва на първите тръпки на романтиката.

— Знаеш ли — продължи Уила и побърза да смени темата, — струва ми се, че ще вали.

Тежко време, наистина, осъзна Астрид, а един облак закриваше слънцето; може би това беше единствената причина, поради която я притиснаха мрачните мисли.

— Не се тровкай, миличка, много съм ти благодарна за предупреждението. Аз обаче знам, че с Чарли няма да е така — заяви Астрид, наперено, както обикновено.

Уила отново изви вежди, този път без да крие скептичното си отношение.

— Всички са еднакви, скъпа, но да не умуваме. Чарли какво ще облече на церемонията? — продължи тя и посегна към студения чай, а годещият ѝ пръстен притисна халката и двата леко издрънчаха в чашата.

В следващия миг облакът се понесе настрани, светлината заблестя по-ослепително, отколкото досега, и заля двете момичета, седнали в самия край на терасата. Лъчите се заиграха по пръстена на

Астрид и диамантът разпиля многоцветна красота. Тя зарея поглед към ливадата, но Люк вече го нямаше. Още по-добре. Момче като него никога нямаше да си позволи да ѝ подарява бижута или да я води на разточителни пикници, никога нямаше да вдъхнови истории, които да публикуват в списанията или каквото и да било друго.

Не бе задължително сватбата и първата ѝ брачна нощ да са същите като на Уила, едва ли щеше да бъде съпруга като нея с многобройна прислуга и мъж, който вечно играе голф. С Чарли щяха да си създадат име като нов вид младоженци — щяха да са непрекъснато заедно, да прекарват приятни, семпли вечери, да водят задълбочени разговори. А когато правеха онова, което съпрузите обикновено правят, то щеше да е прекрасно и съвсем нямаше да се окаже противно, както го описваше Уила.

— Ти изобщо чу ли какво ши казах? Чарли си има свое мнение. Не мога да му нареждам какво да облича — отвърна весело Астрид и даде знак на сервитьора да им донесе менюто с десертите, за да потисне тревожните чувства, които не разбираше напълно. — Не е ли по-добре да обсъдим моя тоалет?

9

— Госпожице, чакате ли някого? Да ви донеса ли нещо? Не стойте така.

Лети се беше облегла на отворената врата и се опитваше да се наслади на хладината във фоайето, без да изпуска от поглед внушителната порта на Догуд. Обърна се стресната, когато чу разтревожения глас на Мили, английската прислужница на Кордилия, която слизаше по главното стълбище, понесла кош с пране в слабите си ръце, без да крие тревогата в кривогледите очи. Изглежда единствено тя работеше този ден. Влажна апатия бе надвиснала над Догуд; момчетата, по долни ризи, непрекъснато размахваха ръце, за да прогонят мухите, нямаше достатъчно лед, защото всички топяха бучиците по челата си още от снощи, за да се охладят и заспят.

— Не, Мили, благодаря, добре ми е и така.

Лети поклати глава и насочи вниманието си към полегатия хълм и двете редици липови дървета покрай алеята за автомобили чак до главния път, откъдето щеше да пристигне Грейди. Нямаше как да обясни на Мили защо изпитваше нужда да чака единствения човек, когато лично беше поканила в Догуд, вместо да се мотае безцелно на горния етаж, както биха направили Кордилия или Астрид. Той не беше натруфен и претенциозен като други хора, които се отбиваха, за да пият студен чай или уиски със сода, но дали пък момиче, което беше пропътувало необятния океан, за да закопчава официалните рокли на друго момиче, нямаше да реши, че подобен отговор е неприемлив? Мили обаче тръгна бързо да си върши работата, а на портата се появи черен роудстър^[1] и се заизкачва по хълма. Лети усети как потръпва.

Автомобилът намали, спря и писателят отбори вратата. Тя изведнъж проумя, че няма никаква представа как трябва да се държи едно момиче, когато момчето я води на кино. Завладя я паника. Той щеше ли да очаква целувка по устните? Трябваше да попита Кордилия, преди да стане твърде късно. Дали я намира за достатъчно красива, за да си направи целия този труд? Бързо се обърна към огледалото в

антрето, за да се увери, че не изглежда отвратително. Беше облякла плисирана бяла пола и светлокафяв блейзър, навремето един от любимите на Астрид; беше ѝ малко широк и дребното ѝ тяло изглеждаше още по-малко. Беше нахлупила кафява барета, накривена назад, която ѝ придаваше европейска изтънченост. Беше подстригала бретона си така, че да изпъкнат тънките ѝ извити вежди, след това използва от ароматното розово масло на Астрид, за да придаде допълнителен блясък на тъмната си коса.

— Здравсти, красавице!

— О! — възкликна тя. Бе се разсеяла и дори не чу кога е влязъл Грейди. Погледна през рамо, за да се увери, че зад нея няма никого друго. — Аз ли?

Той се разсмя и я целуна леко по ръката.

— Забравих колко си забавна. — После ѝ подаде ръка. — Хайде, да не закъснеем за киното.

Докато пътуваха към града, тя реши, че харесва артистичния начин, по който е облечен — панталон от екип за голф и бяла риза с навити до над лактите ръкави. Откакто го видя, споменът за това, как изглеждаше, беше избледнял и сега се увери, че действителността е по-хубава от стария образ. Ето защо отначало се държа срамежливо, но щом Манхатън се надигна над ниските, мръсни сгради на Куийнс, тя се отпусна в стария роудстър на Грейди и нетърпеливото очакване се превърна във вълнение.

— От цяла вечност не съм ходила на кино! — рече Лети, когато небостъргачите на хоризонта станаха по-високи и разстоянието между тях и Уайт Коув се увеличи. — Откакто дойдох в Ню Йорк.

— Истинско престъпление — Грейди обърна очи към нея и се усмихна. — Нито един младеж ли не се сети да те заведе?

Тя се изчерви, но скоростта, с която се движеха, и вятърът в лицето ѝ, изглежда, се бяха наговорили да я превърнат в неочаквано дръзка.

— Може да съм чакала подходящия мъж да ме изведе — отвърна с най-звънливото си момичешко гласче.

Грейди не отговори веднага. Очите му не се откъсваха от пътя, а бузите му поруменяха. Дали пък не започна да флиртува прекалено дръзко? Той не отговори, вместо това попита:

— Често ли ходеше, докато си беше вкъщи?

— О, да, непрекъснато! — рече ентузиазирано Лети и се разбъбри, за да прикрие неудобството си. — Винаги когато имаше възможност, Кордилия идваше с мен, нищо не беше в състояние да я спре. Киното беше в съседния град и вървахме ужасно дълго, но аз нямах абсолютно нищо против. — За секунда отново се превърни в Летиша Хобстад, която тичаше цял километър и половина до салона, подтиквана от нетърпение, а на връщане се чувстваше лека като перце, защото магията на киното винаги ѝ въздействаше. — Понякога това бяха най-прекрасните часове от цялата седмица.

Грейди се усмихна, след като забеляза, че и тя се усмихва.

— Кои са любимите ти филми?

— Всички с Руби Карлайл — Лети обърна очи към небето и се заигра с кичур тъмна коса. — Обожавах „Дамата от Хавана“, „Рицарите на Кализар“ и „Малката Маб“. А, да, и всички с Валънтайн О’Дел!

— Ах, по дяволите — изстреля Грейди и гласът му неочаквано стана по-тих, по-дрезгав и той перна волана е ръка. — Защо всички момичета си падат чак толкова по проклетия Валънтайн О’Дел?

Сърцето на Лети затрепка. Тя се обърна на седалката и го погледне ококорено. Никога досега не го беше виждала ядосан, както и не го бе чувала да ругае. Не искаше да го дразни със забележката за Валънтайн О’Дел, но светът на срещите бе съвършено нов за нея и вероятно беше нарушила правило, което не познаваше. „Да не би, след като се съгласиш да излезеш с един мъж, да си длъжна никога повече да не споменаващ, че някой друг също е красив?“

— Не си мислете...

— Госпожице Ларкспър — прекъсна я Грейди и нарочно заговори с дълбок и престорено сериозен глас, след което бавно извърна лице към нея, — просто се шегувах. И за да го докажа — продължи небрежно, — за да ви покажа, че изобщо не ревнувам от господин О’Дел, въпреки че е много красив, макар дамите да припадат, щом го видят, ще ви заведе на един от неговите филми!

Лети се изкиска облекчено и се отпусна удобно на седалката.

— Много благодаря! — възкликна тя и плесна с ръце.

— По-умен съм от повечето хора, но не мога да се състезавам с разните Валънтайн О’Деловци на този свят единствено по красота. — Той замълча и изви вежди, сякаш бе сваляч от големия екран. — Затова

открих, че е препоръчително да се възползвам от всички Валънтайн О'Деловци.

— Държа да призная — обади се закачливо Лети, — изобщо не съм сигурна, че господин О'Дел е *любимият* ми актьор...

— Не е ли? Кого тогава предпочитате? Трябва да опозная конкуренцията.

— Щом настоявате, ще ви кажа. Според мен Уилард Дори беше невероятно романтичен в „Една нощ в Лондон“. Никой обаче не умее да танцува като Бърт Пери...

Тя затвори очи и се облегна на седалката, опита да си припомни останалите звезди с тайнствени, тъжни, блестящи очи, които гледаха право в нея от екрана на киното в Дифайънс, Охайо.

Дълго се стараеше да избягва спомените за киносалона, както и всичко свързано с възпитанието ѝ. Истината бе, че се страхуваше да не издаде колко е старомодна в сравнение с привилегированите млади хора от Уайт Коув, а и защото не ѝ беше приятно да си мисли как се притесняват по-малките ѝ братя и сестри за нея, откакто избяга. Незнайно защо обаче, докато беше с Грейди, не ѝ бе чак толкова трудно да споделя за родното си място.

Разговорът им продължи приятно. Той бе любезен и възпитан, както винаги, ала тя усети нещо ново в отношението му към нея. Сякаш бе готов да я защитава, докато бърбеше с нея, докато се возеше в колата му. Когато навлизаха в града, блясъкът на реклами и бръмченето на автомобили, хората, плъпнали навсякъде — крясъците на домакини, привели се от прозорците на вторите етажи, за да си веят, да пушат или да следят какво става долу — привлякоха вниманието ѝ. Лети вече се чувстваше като момиче от филм, което излизаше на дълги разходки с автомобил, придружена от беден младеж, който нямаше с какво да впечатли семейството ѝ, но с обещаващо бъдеще, с когото знаеше, че ще прекара прекрасен следобед, пълен с чудеса.

Слязоха и за кратко се озоваха под палещото следобедно слънце, а след това хлътнаха в огромна сграда на Петдесета улица и тя веднага забеляза, че кината в Ню Йорк по нищо не приличат на малкия салон в Дифайънс, който непрекъснато си представяше. Погледът ѝ започна да се приспособява и тя различи в мрака седалките в червено кадифе, но вместо един-единствен църковен орган на мястото за оркестъра долу имаше многолюден оркестър, съвсем истински. Свиреха песен, която

напомняше летен нощен бриз. Седалките бяха на две нива, също както в операта, а високият таван беше боядисан в златисто и тюркоазено, украсен богато, като гробница на фараон. На дългите редове около тях бяха насядали младежи, излезли на среща, деца, решили да пропилят летния следобед, мъже, които говореха недодялано, и пъстро облечени жени, които сваляха шапките си и оправяха роклите си.

— Имам чувството, че в салона има поне толкова хора, колкото бяха жителите на Юниън — прошепна Лети, докато се оглеждаха от самия край на покритата с мокет пътека, която водеше към завесата пред екрана. Отпред имаше истинска сцена и тя потръпваше от нетърпение да види как черно-белите образи на гигантските актьори се движат.

— Може и да си права — Цюйди пое ръката ѝ и я поведе към седалките в средата на един от редовете. — Разправят, че киносалонът бил предвиден за петнайсет хиляди.

Удивена от мисълта, че е заобиколена от хора колко то жителите на цял град, Лети затвори очи. Пое си дълбоко дъх. Имаше някаква алхимия в смесването на ежедневния мирис на парфюм, пуканки и цигари. Ароматът ѝ се стори истинско вълшебство. Оркестърът спря да свири за кратко и тя остана заслушана в приглушените гласове и забързани стъпки на закъснелите, които се настаняваха. Стори ѝ се, че усеща как пръстите на Грейди се отриват в нейните. Когато отвори очи, за да го погледне, забеляза, че той си сваля шапката и се опитва да я закрепя на коляното си. Виеше ѝ се свят от нетърпение, знаеше, че филмът ще започне всеки момент, и не бе сигурна дали бързите удари на сърцето ѝ се дължат на вълнението от предстоящия филм, или докосването му.

Оркестърът засвири отново. Завесата се вдигна плавно и Лети усети прилив на възторг. В началото имаше реклами и други къси филмчета, а щом огромните букви известиха, че Валънтайн О'Дел участва във филма, всички наоколо притихнаха — почти спряха да дишат и съществуват, поне за Лети — а тя се потопи в магията на екрана.

Разказът започна. Притискаха наследница от Чикаго, Александра Барингтън, да се омъжи за младеж от нейния социален кръг, когото родителите ѝ смятаха за достоен кандидат, докато тя — съвременно момиче, волен дух — отказваше. Ролята на Александра се

изпълняваше от София Рей, чието прелестно лице Лети познаваше от много други филми; още като дете беше звездата на водевил, а на шестнайсет се беше омъжила за екранния си партньор Валънтайн О'Дел, също на шестнайсет, и напоследък играеха заедно в почти всичките си филми. Лети открай време знаеше за романа между София Рей и Валънтайн О'Дел, но не ѝ омръзваше да чете отново и отново за него, всеки път, когато публикуваха по нещо в списанията. Останалите около Лети се смееха гръмко на снобизма на семейство Барингтън и останалите от техните кръгове, представени доста смехотворно, докато Лети бе трогната от големите очи на Александра, които се пълнеха с жални сълзи всеки път, когато станеше въпрос, че трябва да се обвърже до края на вечността с човек, когото не обича. Най-сетне тя избяга, преоблечена като момче, и последваха невероятни приключения.

Скоро на екрана се появи и Валънтайн О'Дел, облечен в дрипи, докато дрънкаше на китара, а силната му челюст бе потъмняла от набола брада. Лети веднага разбра от блесналите му очи, че и този герой ще бъде точно толкова възхитителен и романтичен, колкото и останалите. Отначало изглеждаше така, сякаш Александра и бездомникът ще се намразят, но най-сетне музикантите под сцената засвириха игрива мелодия и героите на екрана продължиха приключенията си заедно. Известно време всичко бе смешно, симпатично — та нали наследницата и бездомникът се влюбваха! — докато по едно време всичко се обърка. Имаше опасност скитникът ду умре, Александра да се върне при превзетия си годеник и Лети усети, че отправя молитва към Господ да не се прави на глупачка, да не се омъжва за него, макар да беше богат и красив, защото по този начин щеше да предаде истинската си любов.

— Олеле! — извика тя, когато нищо не вървеше. В този момент пак усети ръката на Грейди и този път бе сигурна, че той стисна пръстите ѝ, а тя отвърна, сякаш по този начин щеше да даде сили на Александра и бездомника. Накрая годеникът се показва като мерзавец, скитникът оцеля и се оказва, че бил успешен композитор, който обикалял в търсене на вдъхновение за новото си представление, и така историята завърши с прекрасна сватба.

Щом лампите в салона светнаха, около Лети се надигна шума на сгъваеми седалки, на хора, отправени се към изхода, и гласове, които

обсъждаха филма. Тя обаче не беше готова да помръдне и да съсипе магията. Имаше чувството, че е пропътувала много километри за един нищо и никакъв час, че бе уморена, изтощена, сякаш е ходила до Луната и обратно. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Грейди чакаше търпеливо, докато тя най-сетне бе готова да стане. Повечето хора се бяха разотишли и разпоредителите бяха влезли, за да изметат изподадалите пуканки, когато тя най-сетне забеляза, че двамата все още се държат за ръце.

— О! — ахна с неудобство, докато отдръпваше своята, когато ставаха.

Грейди извърна поглед и внимателно сложи шапка на главата си.

Светът навън бе преживял промяна. Бе паднала нощ и миризмите на града — на бензин, боклук и пържена храна — вече не се усещаха. Долавяше се почти сладък при вкус. Беше валяло и улиците бяха мокри от пороя, а уличните лампи се отразяваха в мокрия паваж и локвите. Тръгнаха към колата, но когато стигнаха до нея, нито един от двамата не ѝ обърна особено внимание. Без да си кажат и дума, продължиха напред.

На Лети неоновите светлини и витрините на магазините се сториха неестествено ярки. Грейди купи посипани с пудра захар понички от почти празна пекарна и двамата продължиха по Бродуей, където светлините бяха ослепителни, а атмосферата — невъобразима.

— Дали някой ден ще бъдем известни? — попита тя, когато подминаха театър, където имената на главните актьори бяха изписани с големи, лъскави букви.

— Не се съмнявам нито за момент. Ти ще бъдеш велика актриса, аз — прочут писател, и когато купят романите ми за филми, ще напиша сценариите и ще направя всичко по силите си да получиш най-добрите реплики...

Грейди ѝ намигна и лапна последната хапка от поничката, после хвърли бялата хартия и двамата продължиха, провираха се през тълпите почитатели на театъра, продавачите на фъстъци и джебчиите. Всичко, покрай което минаваха, изглеждаше бляскаво, но те се чувстваха откъснати от тълпата, отделени. Докато в мрака на киното бяха пътували заедно и познатият свят най-неочаквано се бе превърнал в непознат, беше ослепителен, пълен с възможности, но това бе тяхната добре пазена тайна.

— Гладът ми липсваше — прошепна тя.

— Не ти ли харесва в Уайт Коув? — попита той.

— Не, не — отвърна бързо Лети, тъй като имаше предвид нещо друго. — Там е изключително луксозно.

— Изключително луксозно, но... — той спря и я прониза с поглед, — ти предпочиташ лудешкия живот и светлините на града.

— Сигурно ви се струва глупаво. — Лети обърна глава настрани, припомнила си сбутания двустаен апартамент, където живееше с още три момичета, а накрая бе принудена да напусне безславно. Опита да формулира какво точно ѝ липсва. — Докато живеех тук, прекарвах повечето си време в „Севънт Хевън“ и не отидох на нито едно прослушване. Вълшебните нощи и мечтаният пробив бяха единствено във въображението ми.

— Може би предстоят занапред.

Лети се усмихна на Грейди. Очите му отразяваха великолепието на града. Манхатън я очакваше и след няколко седмици щеше да прекарва тук всяка вечер, да пее в един от многобройните клубове и да си извоюва име.

Думите на Грейди ѝ допаднаха изключително много и ѝ се прииска да ги повтори по различен начин, за да се увери, че говори сериозно.

— Наистина ли мислите, че ми предстои бляскаво бъдеще? — тя се обърна неочаквано и откри, че той е застанал много по-близо, отколкото предполагаше.

— Да.

Погледът му задържа нейния и тя забрави многобройните театрални сцени в града и актрисите, и певиците, които се стремяха към тях. Устните му бяха съвсем близо до нейните и щеше да бъде напълно достатъчно единият от тях да се наведе напред, за да се целунат. Останаха така дълго, нито единият, нито другият посмя да трепне или да си поеме дъх.

Когато се почувстваха неловко, тя първа наруши мълчанието.

— Благодаря ви, че ме поканихте на кино — каза го твърде официално и гласът ѝ се понесе над градския шум.

Той отвори уста, очевидно възнамеряваше да отговори, но замълча. Вместо това пристъпи напред и притисна устните ѝ. Отдръпна се едва забележимо и тя усети бързия му дъх. Някак

отдалече долови сърдечния му ритъм. Бе забравила за останалите части на тялото си, когато усети как дланта му прилепва към нейната тъкмо преди да притисне отново устни към нейните.

Кордилия и Астрид често обсъждаха целувките, дока то седяха край басейна или се возеха покрай близките фирми. От разказите им Лети бе разбрала, че имат доста голям опит. Беше се целувала един-единствен път, с Еймъри Глен, при крайно неприятни и страшни обстоятелства. Хрумна ѝ много по-късно, че това е едва втората ѝ целувка, а ѝ се стори напълно естествено да стои на Бродуей, докато Грейди стиска и двете ѝ ръце и от време на време я поглежда, сякаш се опитва да бъде внимателен, да не би да подплаши скромното момиче или може би не успяваше да повярва, че наистина целува момичето, за което мислеше от толкова отдавна.

И тротоарът, и градът, ширнал се наоколо, все едно я връхлетяха, когато чу аплодисментите. Обърна тъмнокосата си глава първо наляво, после надясно и забеляза, че минувачите ги зяпат, свиркат и ръкопляскат.

— Вижте тези млади влюбени! — провикна се старецът, продавач на билети в близкия театър. — Не могат да откъснат очи един от друг.

Възпитанието на Лети ѝ подсказваше, че трябва да се засрами, защото да я хванат, докато се целува на обществено място, означава, че ще бъде осъдена от всички, които я познават. Само дето лицата на хората бяха поруменели от светлината под тентите, а аплодисментите им съвсем не бяха осъдителни. Грейди докосна нежно ръката ѝ и тя бе завладяна от прекрасно чувство. Усмихна се и се поклони, при което аплодисментите станаха още по-гръмки. После Грейди я прегърна и двамата продължиха заедно.

Отсега нататък, реши тя, щеше да мисли за тази целувка като за първата. Когато станеше известна, щеше да разказва колко е важно, че първата ѝ целувка е била на Бродуей.

[1] Открит двуместен автомобил — Б.пр. ↑

10

Кордилия беше застанала на верандата на апартамент „Кала“ и се опитваше да не пуши, когато забеляза Дани да се задава откъм алеята с липите, стиснал в ръка нещо жълто, което приличаше на телеграма. Тя се въртна и забърза надолу по стълбите.

— Защо сте толкова неспокойна? — попита той и ѝ подаде жълтия лист.

Тя го прониза с поглед и прецени, че няма да обяснява как тревогата ѝ идва от факта, че телеграмата е адресирана до Лети, вместо до нея. Бяха изминали пет дни, откакто Макс Дарби я разходи с аероплана си, и всеки ден без известие от него я караше да се чувства смачкана и скучна. Заради летните бури от последните дни се наложи да си остане у дома. Още пет такива дни щяха да я подлудят.

— Нищо, само горещината — излъга тя. Всъщност вчерашният дъжд беше охладил въздуха, макар съвсем малко. — Действа зле на всички ни.

— Може и така да е — ухили се Дани, — но вие слязохте неочаквано бързо в тази жега.

— Дани, върви на поста си — нареди остро тя.

Беше в рокля от тъмносино с реглан ръкави, която откриваше коленете, подчертаваше дългите ѝ загорели крака и топлите оттенъци на кафявите ѝ очи. Ако той се беше замислил, щеше веднага да забележи, че се е нагласила, за да се хареса на някого.

— Както кажете, госпожице Грей — отвърна ѝ и замахна с ръка като придворен слуга, след това се отправи към огромната порта на Догуд.

Щом се скри от поглед, тя излезе във влажния следобед и огледа с нескрита надежда сивото небе, хоризонта, върховете на дърветата. За съжаление, нямаше знак от досадни натрапници, затова се обърна и тръгна към балната зала, където откри Лети пред едно от огледалата да пее стара песен, позната и на двете от сбирките край лагерни огньовете,

а пък Астрид я слушаше от пейката пред рояла и се опитваше да бродира нещо.

— Имаш телеграма — обяви Кордилия и се настани до Астрид.

Лети спря да пее, ала не припна веднага да провери какво става. Спря колкото да изпъне гръб и да приглади черната си коса, след което раздвижи игриво рамене, пристъпи напред и протегна слабите си ръце, които се подаваха изпод дантелените буфан ръкави, които ѝ придаваха вид на истинска нимфа. Приблужи до пианото и се надигна на пръсти, завъртя се няколко пъти като балерина, поклони се дълбоко и драматично пред двете си приятелки, които я аплодираха ентузиазно.

— Кажи от кого е? — попита Астрид и въздъхна, когато вълнението отмина.

Кордилия подаде телеграмата на Лети, посегна към бродерията на Астрид и започна разсеяно да разшива последните няколко криви бода.

Лети разкъса плика, прочете бързо съдържанието, а когато бе съвсем накрая, вече се усмихваше и хапеше устни.

— В събота иска да ме запознае със семейството си — ахна тя.

— Кой? — попита Астрид и се приведе напред, подпря се на колене и отпусна брадичка в едната ръка.

— Симпатягата, който я заведе на кино. — Кордилия вдигна поглед от бродерията и намигна на Лети. — Грейди.

— Аз познавам ли го? Никога не помня хората, миличка — обясни смутено Астрид. — Много ли е красив?

Лети обърна глава настрани и докосна замислено устните си с пръст. Отговори по момичешки, вгълбена в мисли.

— Наистина е красив. Отначало не забелязах. В очите му обаче има нещо... освен това се облича... Не знам как да го опиша, мога единствено да кажа, че прилича на жител на голям град, интелигентен е и дава вид на онези, които познават всякакви хора и са посетили какви ли не места.

— Интересно, кои ли са родителите му? — обади се Астрид. Сега бе подпряла глава на рамото на Кордилия, за да наблюдава как пръстите ѝ чевръсто се справят с белия конец. — Не че е от значение — добави.

— А, не знам... сигурно майка му е съдържателка на ресторантче в някое село, а баща му пише статии за местния социалистически вестник. За мен няма никакво значение. Той каза, че и двамата ще станем известни: някой ден ще пише сценарии за филмите, в които аз ще участвам.

Кордилия се усмихна на една страна.

— Страхотно.

— Както и да е. Мога ли да го поканя, когато клубът е готов, Кордилия? Бих казала, че той е първият ми фен... освен теб, разбира се. Винаги ми е давал кураж, дори онази вечер в „Севънт Хевън“, когато се качих на сцената...

— Кога е било това? Не си ми разказвала тази история. Нали знаеш, че на всяка цена трябва да ми разказваш пикантериите! — възкликна Астрид.

— Направо да не повярваш, че го направих — в очите на Лети заблестяха звезди при спомена, — още не мога да си обясня как стана. Сигурно защото Кордилия беше там и не съумях да преглътна мисълта как тя ще си помисли, че съм най-обикновена продавачка на цигари, затова... Кордилия, помниш ли?

Кордилия много добре помнеше и бе готова да разкаже историята за нощта, в която Том Хейл я заведе в „Севънт Хевън“ и как скоро след като влезе в заведението на порока и разврата, видя прелестна певица, бляскава, самоуверена, изправила се пред бандата и едва след малко се сети, че това е момичето, което познаваше още от времето, когато тичаха с олющени коленца...

Преди да успее да изрече и дума, телефонът в съседната стая звънна и тя веднага реши, че я търси Макс Дарби. Сърцето ѝ затрепка, мислите за всичко друго изчезнаха.

— Кордилия, миличка, къде тръгна? — попита веднага Астрид, стисна рамото на Кордилия и я разтърси. — Върни се, чуваш ли?

— Извинявай, аз... — чу гласа на Джоунс от съседната стая и сърцето ѝ се сви, щом разбра, че не търсят нея. С Макс нямаха никакви планове. Той не беше казал, че ще се видят отново, и тя полудяваше, докато се питаше кога ще възникне възможност за ново приключение с него. — Не знам къде тръгнах.

— Тя се е поболяла от любов! — ахна весело Астрид.

Думата *любов* звънна в ушите на Кордилия. Задвижи по-бързо иглата и присви очи.

— Не, не. Няма начин да е любов. Почти не го познавам. Един-единствен път летяхме заедно и...

— Ха-ха! Значи става въпрос за пилотчето. Сигурна бях — продължи Астрид. — Колко весело ще стане, когато Кордилия се събере с нейния пилот, Лети е с нейния писател, а ние с Чарли ще станем кралете на кокошарника, ще организираме страхотни партита и всички ще повтарят, че съм гениална, задето съм поканила такива изключителни хора, но истината е, че винаги съм в чудесна компания. Нямам търпение да стане. Довечера ще упражня уменията си на домакиня по време на интимна вечеря само за нас с Чарли и ще видя как...

Лети посегна безмълвно, взе иглата и конеца от ръката на Кордилия, която започна да нервничи, докато Астрид фантазираше. Кордилия въздъхна.

— Не знам дали Макс ще иска да присъства на партита...

— Но ти нали го харесваш? — попита Лети.

— Да — призна Кордилия. — Той е горд, непреклонен и не харесва нито едно от нещата, по които си падам аз. Дори не знам защо мисля за него!

— Аз обаче знам — изкиска се Астрид и се облегна на пианото, а клавишите издрънчаха тихо. — Харесваш го, защото умее да лети толкова високо.

Думите се сториха толкова семпли на Кордилия, че тя се опита да прецени какво точно у Макс Дарби я караше така отчаяно да го види отново — после обаче се замисли над самоувереното му поведение, представи си неговите сини очи и си припомни всичко, което ѝ бе казал, докато летяха.

— Харесвам го, защото... — зашепна тя. — Дори не знам дали го харесвам, просто умирам от желание да го видя отново.

— Значи трябва да го видиш в най-скоро време! — възкликна Лети със слънчевия оптимизъм на момиче, което наблюдава първите терзания на новата любов.

— Сигурно — Кордилия се намести на пейката пред пианото. — По нищо не личи обаче, че той ще се върне.

— Значи ти трябва да го намериш, миличка — настоя Астрид. — Я си помисли за нещо весело, което можете да направите, след това почукай на вратата му и го уведоми, че идва с теб. Аз бих направила точно така, ако... — тя замълча и се изкиска, замахна с ръка, сякаш се опитваше да прогони досадна мисъл. — Аз бих направила точно така.

Кордилия обърна глава настрани и се замисли над чутото. Никога досега не беше преследвала момче — когато Джон Фийлд, когото изостави в Юниън, започна да я ухажда, тя го погледна няколко пъти, както си му е редът, след това той вървеше по петите ѝ седмици наред, докато тя не се съгласи да стане неговата любима. Том пък изглеждаше така привлечен от нея, все едно двамата бяха притеглени от необясним магнетизъм. Само че оттогава животът ѝ се бе променил драстично, цели два пъти, защо тогава да мисли, че всичко ще тече както в миналото? Лети се бе преместила отново в средата на добре лъснатия с вощък под, където замечтано направи пирует и погледна към приятелката си.

— Защо е тази широка усмивка? — полюбопитства тя.

— Няма причина — Кордилия се опита да скрие усмивката си, но мисълта за онова, което щеше да направи, я замая, предаде се на нервното вълнение и се оказа, че почти няма влияние над изражението си. — Нищо.

— Кога ще се върнеш? — попита Астрид.

— Не знам — призна Кордилия и отстъпи към вратата.

— Тази работа никак няма да му хареса на Чарли — намигна Астрид. — Но пък аз съм във възторг.

— Значи не трябва да му казваш!

Тя усети как кръвта ѝ бумти в ушите, как краката едва могат да настигнат мислите и призна пред себе си, че Астрид е била права. Макс Дарби не я харесваше, защото през дългите летни дни стоеше в огромната задушна къща, а от време на време сядаше на масата, за да похапне или пък се изтягаше пред басейна. Може и да не одобряваше начина ѝ на живот, но със сигурност ѝ се възхищаваше. Възхищаваше ѝ се, защото се бе справила с трудностите и премеждията в нощта, когато и двамата бяха в опасност. Днес щеше да се прояви по същия начин и тъй като нямаше никаква работа, а автомобилът беше на нейно разположение, той щеше да бъде още по-впечатлен, когато се появеше, вместо да го чака като някое изнежено домашно животинче.

Отне ѝ няколко секунди, докато разрови най-забутаните кътчета на гардероба, за да открие обувките от змийска кожа и белия си шал, който опаса като индианка през челото и върза на възел отзад. Дани я изгледа, докато минаваше покрай него, но тя не му обърна абсолютно никакво внимание.

— Не съм сигурен, че Чарли ще одобри, ако шофирате този автомобил — опита се да протестира и отметна рижавата си коса от челото.

— Ще я върна, преди да мръкне.

— Къде отивате?

— Не ти влиза в работата, освен това ти казах, че скоро ще се върна.

— На Чарли никак няма да му се понрави тази работа — повтори Дани.

Портата обаче беше отворена, тя даде газ и изфуча по пътя, преди да я спре.

Когато Макс я качи на самолета, той ѝ показа къде живее и тя предположи, че ще открие сравнително лесно имението на господин и госпожа Хъдсън Лоръл. Инстинктът ѝ подсказа, че той ще бъде на пистата, и се оказа права. Откри го в червен биплан, който имаше твърде драматичен вид на фона на скупчващите се тъмни облаци, докато се издигаше високо, а после се гмурваше над главите на техниците, събрали се до хангара. Беше го виждала да прави номера и преди, но този път сърцето ѝ затрепка, когато си помисли какво би могло да се обърка. Той, разбира се, се устремяваше нагоре точно когато трябва и Кордилия, тъй като искаше да се държи небрежно като мъжете с предпазни очила и оплескани в грес гащеризони, едва потисна желанието си да изръкопляска.

Той най-сетне се приземи и мъжете край хангара се втурнаха да му помогнат да слезе. Тя ги забеляза да сочат към нея и се сети как му обясняват, че го чака момиче. Макс взе бял парцал от един от мъжете, избърса чело и тръгна към нея. Вървеше право напред, никак не бързаше, забол поглед в земята. Беше облечен в обичайната си униформа, бяла тениска, натъпкана в работен панталон, на места тениската му беше потъмняла от пот. Тъкмо когато се приближи достатъчно, вдигна очи и се усмихна. После тя вече не се тревожеше дали е трябвало да дойде или не.

— Дано не те прекъсвам — подвикна му.

— Не — увери я той, спря и я погледна преценяващо. Кой знае защо тя пристъпи напред и му подаде ръка за поздрав, сякаш двамата бяха бизнес партньори или мъже, току-що открили, че са учили в един и същ колеж. — Времето не е подходящо за летене.

— Чудесно! Значи нямаш причина да ми откажеш, когато те покана да те разходя с автомобила си.

Той замълча и премести очи от ръката към лицето ѝ.

— Добре — отвърна ѝ протичко и се обърна да помахна на другите авиатори, които изтласкваха лъскавия червен самолет в хангара.

— Нали нямаш нищо против, ако аз седна зад волана — рече тя, обърна се и отвори вратата.

— Госпожице Грей, нямам никакво намерение да ти казвам какво да правиш или да не правиш. — Той затвори своята врата и се обърна към нея, докато тя включваше двигателя.

— Наистина ли? Странно — цял ден се старая да не пуша, защото останах с впечатлението, че не ти е приятно.

— Не ми е приятно — потвърди той, докато пътуваха към главния път. — Признавам обаче, че щях да съм разочарован, ако ми се стореше, че променяш поведението си заради мен.

— Много интересно — тя се опита да скрие щастливо извитите си устни и продължи право напред.

Известно време се возиха в пълно мълчание. Слънцето прониза гъстите облаци над водата и на изток, докато проливни дъждове не го подгониха през прасковените ферми. Вдигнаха гюрука и свалиха прозорците. Автомобилът друсаше, на нея това ѝ харесваше, както и въодушевляването, което я завладяваше, когато усещаше вятъра в косата си, заиграл се с кичурите по бузите ѝ.

— Там, откъдето идваш, често ли шофираше? — поинтересува се той.

— Само когато имаше някой спешен случай или трябваше да свърша нещо по молба на леля. Но не съм шофирала по този начин. Никога не е било просто за удоволствие, без конкретна цел. — Обърна се към него и срещна погледа му. — Този тип шофиране ми допада.

— Тя сигурно ти липсва.

— Не — поклати убедено глава Кордилия. В следващия момент се притесни, че се е изказала грубо. — Мама е починала, когато съм била съвсем малка. Дори не я помня. Леля е преценила, че е неин дълг да се грижи за мен, но ме искаше точно колкото и аз нея... но ти сигурно разбираш, не си ли сирак?

— Не се възприемам като сирак — рече той и не каза нищо повече.

Преди да измисли каква нова тема за разговор да подхване, те завиха, видяха бензиностанция и отбиха, за да заредят. Тя слезе и прекрачи към колонката, но Макс вече бе готов да ѝ помогне още преди тя да протегне ръка.

— А пък аз си мислех, че ми се възхищаваш, задето съм модерно момиче — възкликна развеселено тя.

— Сигурен съм, че си точно такава — той я погледна сериозно и я огледа. — Няма обаче да ти позволя да съсипеш красивата си рокля единствено за да докажеш, че нямаш нужда от мен. Сигурен съм, че сме твърде практични.

— Убеден ли си, че това е проява на практичен усет? — Тя се облегна на колата, кръстоса ръце пред гърдите си и остана да го наблюдава как налива бензин с весели искрици в очите. Въздухът беше сладък, миришеше на прах, както обикновено, преди да завали. Щеше да плисне всеки момент. — Не бих искала да те обидя, като те обвиня в нещо толкова елементарно като джентълменско поведение.

Той се изсмя.

— Ще ти покажа какво е джентълменско поведение, госпожице Грей, стига да ми позволиш.

Сърцето ѝ потръпна от начина, по който той я наблюдаваше, и тя много се надяваше да не се е изчервила. Макс умееше да казва неща, след което да замълчи многозначително, и този негов маниер силно я притесняваше. Когато резервоарът се напълни, той влезе, за да плати, и се върна с две шишета кола, която изпиха, докато тя шофираше бавно през покрайнините на Лонг Айленд. Сладката газирана напитка гъделичкаше езиците им, успокои стомасите им. Едва когато той забеляза кулите в началото на моста Куийнсбъро — подпорната конструкция, сребърна на фона на черните облаци, — тя си даде сметка колко дълго са пътували, а прекрасното чувство на опиянение

се дължеше колкото на факта, че не е хапвала нищо цял ден, толкова и на компанията на Макс.

— Умирам от глад. Ти гладен ли си?

Той измърмори нещо в отговор — по-късно тя щеше да се пита дали този звук не бе начин да изрази съгласието си, но вече знаеше къде ще отидат. Минаха по моста, пресякоха пренаселения град, пълен с мъже, метнали саката си в сгъвките на ръцете, докато жените, забравили приличието, бяха обули обувки без чорапи. Момчетата по улиците предлагаха ветрила, полицейските коне размахваха опашки, за да прогонят мухите. Кордилия спря под бледоморавото небе, от което всеки момент щеше да плисне дъжд. Слезе и подаде ключовете на един от портиерите в ливреи, застанали пред „Плаза“.

Познаваше момчето от вечерите, когато идваше с Чарли и неговата банда. Усмихна му се покоряващо.

— Ще я паркираш ли на безопасно място?

Погледна Макс и забеляза да я наблюдава със студен поглед. За момент се уплаши, че той няма да слезе от автомобила. Портиерът обаче се настани зад волана и не му остави друг избор.

— Хайде, идвай — тя се засмя и го поведе по широките стъпала.

Вестникарски фотограф, застанал наблизко, вдигна огромния си черен фотоапарат и преди Кордилия да помисли, се обърна към него и му се усмихна. Светкавицата блесна и ослепи и двамата. Те минаха през въртящи те се врати, загърбиха пращната улица и влязоха във фойето в червен плюш и златно, от което се излъчваше усещане за богатство.

— Много се извинявам, ако тук не отговаря на стила ти, господин Дарби, но семейството ми — двамата с брат ми — обичаме да идваме тук от време на време и се настаняваме в частна трапезария. Обещавам да не те тормозя с джулеп, ако ми доставиш удоволствието да изядем заедно по един сандвич, преди да си тръгнем...

Портиерът ги позна и ги въведе в малката стая с кожена ламперия и папрат в саксии, която Чарли обожаваше.

— Боже, не ти харесва, дори без джулепите — отбеляза тя, след като сервитьорът взе поръчката им — хамбургери и кола.

— А, не, чувствам се много добре на подобни места благодарение на господин и госпожа Лоръл. — Без да откъсва очи от нейните, той вдигна салфетката от фината порцеланова чиния и я

нагласи в скута на износения си работен панталон. — Идвам тук всяка вечер.

Тя мигна и се запита дали не го беше обидила с намека, че той е по-долно качество от нея.

— Шегувам се — добави той след кратко мълчание и се ухили.

— Не помня някога преди да съм те чувала да се майтапиш — засмя се тя. След това направи физиономия и тръсна самоуверено салфетката. — Почти ме уплаши.

Всяка тяхна среща се характеризираше с бързина и движение, а сега седяха тихо, край тях нямаше никого, както нямаше и вероятност събитията да се забързат, и тя пак започна да се страхува от него. Кордилия не се плашеше лесно, още отрано бе научила да се защитава от настойчивите искания на леля си, от обидите, кои то сипеше върху нея, пазеше силите си, ходеше с вдигната глава и не се оплакваше, когато за наказание я затваряха в килера или пък я караха да изтърка всички подове. Спокойствието, което лъхаше от Макс, я изкарваше от равновесие.

— Не съм убедена, че пълното ти въздържание е истинско — рече тя и изви вежди. — Уговорката ти със семейство Лоръл е супер, няма да ти натяквам, ако се преструваш, че си съгласен с тях единствено за да има напредък връзката ни — пошегува се.

— Аз никога не лъжа — отвърна той сериозно, но много мило. — Ами ти?

— Не... — дъхът на Кордилия секна при тази прямота. Не беше моралистка, ала проявяваше алергия към неистините. — Просто исках да кажа, че няма да си разваля мнението за теб, ако се наложи да постъпиш по такъв начин.

Макс кимна.

— Много си мила. — Извърна поглед към вратата, когато сервитьор във фрак влезе, понесъл сребърен поднос и не каза и дума преди човекът да приключи със сложния процес да сервира поръчката на бялата покривка. — Аз обаче не приемам просто така убеждението на госпожа Лоръл, че всеки трябва да проявява въздържание. Виждал съм злини, предизвикани от пиене, затова предпочитам да се въздържам.

Докато говореше, заля обилно бургера си с кетчуп и майонеза, след това го разряза на две и изяде едната половина на три хапки,

сякаш не се беше хранил отдавна.

— Не че не обичам да си прекарвам добре — продължи той и избърса ръце в салфетката, след това я остави на смачкана купчинка върху натруфено аранжираната маса. — Баща ми е бил пилот във войната и се върна от Европа със съсипано тяло и в отвратително настроение. Наливаше се по цял ден и превърна живота на мама в ад.

— Така ли?

Кордилия беше отхапала от хамбургера само веднъж, но го остави и погледна Макс със съчувствие. Той изглежда не го търсеше, защото разказа историята спокойно. Тя обаче веднага усети как споменът го потиска.

— Ужасно.

— Той почина.

— Моите съболезнования.

— Няма защо — Макс посегна към другата половина и отхапа отново, този път по-бавно. — Той сам си го причини. Не че се самоуби, но както се наливаше към края, бе равносилно на самоубийство.

— Ако е било чак толкова зле, ти нямаше да тръгнеш по стъпките му — Кордилия отпи глътка кола с надеждата той да не се отдръпне при намека, че има нещо общо с вечно пияния си баща. — Извинявай, просто...

— Не се извинявай — засмя се мрачно. — Ще ме вземеш за глупак, но аз не мисля по този начин. Сигурно си права. — Срећна погледа ѝ, сетне сведе своя към лъскавите ножове и вилици, към цветята върху бродираната бяла покривка, златните солници. — Аз трябва да ти се извиня. Не съм свикнал да говоря за незначителни неща с хората, по-скоро не знам как се прави. Въпреки това ми е приятно да си говоря с теб.

Това бе най-милото нещо, което Макс ѝ беше казал, и тя се размекна, когато го чу.

— И на мен ми е приятно да говоря с теб — отвърна тя, след това смени темата — гледката на Ню Йорк отвисоко и от земята, красивите светлини, които пулсираха нощем, странното чувство да ти се прияде хамбургер в горещ ден и какво ли още не. Не обсъждаха детството си, нямаше и нужда — Кордилия имаше чувството, че знае откъде произлиза той, и подозираше, че той я разбира не по-зле.

Стори ѝ се необичайно как, след като бе изминала толкова път, убедена, че може да стане част от космополитния живот, се оказа привлечена от човек, семпъл като Джон Фийлд. Макс обаче по нищо не приличаше на Джон — единственото момче в Юниън, което ѝ обръщаше внимание. Щом привлече погледа му, той се превърна в неин роб. „Ти си по-интересна от радиото. Мога да те слушам с часове“ — призна ѝ в една леденостудена нощ през февруари, след като вечеряха на масата на доктор и госпожа Фийлд, когато си тръгна към дома на леля си Айда през побелелите улици. Навремето, когато той го каза, ѝ стана приятно, но вече ѝ беше ясно, че не желае момче, което да я следва заслепено от обожание. Тя искаше момче, което да я предизвиква, да ѝ разказва за неща, за които дори не подозираше, че съществуват, да ѝ показва нови гледни точки.

С Макс поговориха още. Дори след като вдигнаха празните им чинии и излязоха във фоайето, той хвана ръката ѝ, вече доста поспокоен в нейната компания сред снобската обстановка. Навън бе започнало да вали — ръмеше, улиците бяха станали хлъзгави, небето бе пожълтяло, тротоарите бяха празни, а малкото пешеходци бяха навели глави, замислени над собствените си дела. Никой не се интересуваше кои са те двамата и когато портиерът докара автомобила, Макс се втурна напред и ѝ отвори вратата.

— Нали може? — попита той.

Остана доволна, задето в хотела си бе сложила червило, и му се усмихна широко, преди да слезе от последното стъпало и да прикрие косата си, докато излизаше изпод тентата на входа, за да се качи в автомобила.

— Няма да ти попреча да се проявиш като джентълмен, господин Дарби — рече тя, когато той включи двигателя и се насочи към Уайт Коув.

Ливадата пред Догуд ухаеше след дъжда, принудил момчетата да се приберат вътре. Комарите прииждаха на рояци към светлината, която струеше от високите прозорци, а щурците пееха летните си песни. Всички бяха в голямата къща, а пък Астрид откри, че в този случай няма нищо против. Поводът беше празничен, момчетата играеха на билиард на втория етаж, бяха извадили бутилки отлежал бърбън от запасите и бяха закачили под гизналите си от пот ризи на импровизиран простор в коридора. Задушното време потискаше всички, кожата ѝ беше влажна, а тя тръпнеше от нетърпение, защото тази вечер я очакваше нещо, което не бе правила никога досега.

Тази сутрин се събуди в божествено настроение и разбра, че няма търпение да чака сватбата, за да докаже на Уила, че греша за отношенията между съпрузи. Ако с Чарли бяха чак толкова различна двойка, защо да не действат с по-съвременно темпо? Мисълта я уплаши, страхът накара пръстите на ръцете и краката ѝ да потръпнат, но усещането не беше неприятно. Щеше да направи романтична вечеря на Чарли, при това съвсем сама, и да я сервира в официалната трапезария, без дори да се възползва от помощта на Мили, а пък Чарли щеше да остане впечатлен от нея, също и от себе си, задето си бе избрал за съпруга подобно невероятно момиче. По-късно, след като вдигнеше масата, щеше да се приведе към него и да прошепне на ухото му, че му е подготвила още една изненада.

Очакванията ѝ ставаха все по-големи с всеки изминал час, доброто ѝ настроение разцъфтяваше заедно с фантазиите за домашния рай. Беше изпратила Дани с цял списък на пазар, беше запалила печката, след това се преоблече в изрязана официална рокля от сурова черна коприна, която се спускаше от меките ѝ розови рамене на тънки презрамки и се стелеше свободно, издължаваше я, подчертаваше фините ѝ прасци. Когато Чарли се натъкна на нея в коридора, я огледа с неприкрито желание. Беше тръгнал да свърши нещо набързо, затова я целуна жадно и обеща да се прибере бързо.

Щом пъхна печеното в печката, излезе на закритата веранда от западната страна на къщата и легна да подремне.

Събуди я миризмата. Астрид не беше свикнала да помни това или онова. Около нея винаги имаше бавачка, прислужница или секретарка, която да ѝ напомня, че е време да се облече или предстои интересен ангажимент. Тя ахна и притисна длан към млечнобялата си шия, след което усети да я завладява паника заради изгубените часове.

Докато бе спала, се беше стъмнило.

— По дяволите! — възкликна за повече тежест, скочи от канапето и се втурна през библиотеката.

Коридорът беше запушен от силния мирис на изгоряло месо. В кухнята не можеше да се диша. Това обаче не бе успяло да събуди готвача Лен, който хъркаше на стола си, истинският му крак и дървената протеза бяха опънати, отпуснал глава назад, няколкото му брадички се тресяха всеки път, когато изпуснеше дъха си.

— Олеле! — извика нещастно тя, отвори вратата на фурната и горещ облак парна нежната ѝ кожа. Закашля се и сърцето ѝ се сви, щом видя какво се е получило от специалната ѝ вечеря.

Ден се стресна.

— Какво?

— Печеното ми! Печеното! — Астрид се втурна напред да го извади.

— Внимателно! — Лен закуцука напред и я изтласка на страни, за да не му пречи. Извади тавата — Астрид веднага забеляза, макар да беше силно разочарована — със стара, някога бяла, сега много мръсна долна риза. — Така ще се изгориш лошо.

— Защо не ме предупреди, че трябва да се извади — изплака обвинително тя.

Лен се изсмя и това само усили раздразнението ѝ. Друг отговор не последва.

— Съсипано е!

Тя сви юмруци и тропна с крак като дете.

— Нищо подобно. Изобщо не е съсипано — отвърна той, без да скрие колко се забавлява.

Наведе се над печеното и с нож започна да изрязва овъглените части. Астрид го наблюдаваше скептично, подпряла ръце на ханша, но докато секундите отлитаха, разбра, че готвачът има право. След малко

месото изглеждаше добре порозовяло и дори ароматът стана по-апетитен.

— Извинявам се — рече с усилие тя и завъртя годежния пръстен. Втория път се оказа по-лесно. — Много се извинявам — избъбри отново, — напълно ново е за мен — да пека месо — трябваше да те попитам.

— Няма нищо — отвърна добродушно Лен, ухили се широко и показа непълен комплект зъби. — Първият ми съвет — продължи той, след като се обърна и, закуцука към малък шкаф, — е да си сложиш това. — Подаде ѝ дълга, бяла, памучна престилка, която нахлузи през главата ѝ. Астрид се усмихна с благодарност и върза връзките на гърба си.

— Какво друго си намислила да сготвиш?

— Печени картофи и зелена салата с дресинг — гласът ѝ прозвуча гордо, но замълча, когато видя как той се е намръщил. — Много ли е зле?

— Не, не. Салатата е лесна работа. На картофите обаче ще им е нужен поне час. Още не си ги започнала, нали?

Тя поклати глава и поради някаква глупава причина ѝ се прииска дебелият дъртак с един крак и опадали зъби да не изглежда толкова разочарован от нея.

— Слушай сега. Ще ти покажа как да ги нарежеш съвсем тънко и ще ги опържим. Ще са готови за нула време, а и Чарли ще реши, че са по-вкусни.

— Благодаря! — грейна тя и го последва към дебелията дъска за рязане под прозореца.

След минутка благодарността ѝ започна да се изпарява, защото откри, че картофите, докато ги режеше, пускаха нещо странно и се изплъзваха от неопитните ѝ пръсти. Оказа се, че не успява да ги нареже на ситно, както ѝ показа Лен. След малко отстъпи и фантазията я отнесе към високия, красив мъж, с едри, впечатляващи черти, приятното усещане да стане негова жена и да го чака да се прибере вкъщи... За Кордилия нямаше проблем да отваря барове, а Лети да се подготвя за живота си на сцената. Вечерите, когато можеше да се сгуши в прегръдката на Чарли, бяха напълно достатъчни за нея.

Докато се усети, дебелиите ръце на Лен бяха превърнали плика с картофи в огромна купчина резенчета.

— Извинявай! Ето че ти свърши всичко.

— Нямам нищо против, госпожо.

— Знам, но бях убедена, че ще успея да ти покажа как не съм просто едно разглезено момиче, което не може да направи нищичко, но ето не се получи.

— Според мен сте свършена каквато сте, госпожо.

— Все така ми говори — отвърна тя, приведе се напред и вдъхна топлия мирис на пържено, — и ще трябва да ме търпиш в кухнята си всяка вечер.

— Заповядайте — рече той и ѝ подаде дръжката на тигана, показва ѝ как да подхвърля резените картофи във въздуха, та да могат след това да попаднат пак в тигана, само че от другата страна. Тя пробва смело и макар че няколко резенчета изпаднаха, нито едно не се обърна. — Виждате ли, не сте чак толкова зле. Ще ви направя и дресинг. Няма нужда повече да ги обръщате. Внимавай те обаче да не се залепят за дъното.

— Добре.

Докато той шеташе из кухнята и вадеше разни неща от килера, тя се наведе отново и загледа картофите, които много бързо ставаха красиви и златисти. Само допреди няколко минути бяха несимпатични и грозни, а сега изглеждаха хрупкави и невероятно вкусни. За нея бе огромно удоволствие да си мисли, че тя ги е приготвила. Още по-голямо удоволствие ѝ достави мисълта, че ще се озоват в елегантните чинии от костен порцелан, които взе назаем от Марш Хол, надеждата, че Чарли ще ги изяде и ще се диви каква вкусна вечеря му е направила. Щеше да се гордее с нея, тя щеше да се гордее с него, двамата щяха да пият шампанско и да се наслаждават на компанията си. Тя можеше да пийне малко повече и той щеше да я отнесе на горния етаж, а след това... по гърба ѝ плъзна тръпка.

Тя се усмихна унесено и посегна към тигана, дръпна горещо резенче и го лапна. То изгори езика ѝ и се оказа, че не е толкова вкусно, колкото се бе надявала. Посегна към солницата отстрани на печката и я наведе над тигана.

— Леле! — ахна, когато горната част падна върху картофите заедно с висока бяла купчинка.

— Какво? — провикна се Лен.

— Нищо!

Премести се така, че тялото ѝ да прикрие грешката. Върна капачката на мястото и разтърси тигана, както ѝ беше показано. За нейно облекчение солта бързо попи и остави лъскава повърхност по златистите кръгчета.

Чу гумите на автомобил по чакъла и се усмихна при мисълта, че Чарли е наблизил, погледна през рамо към коридора и пухкавата ѝ коса се отри нетърпеливо в челюстта. Голата кожа по раменете ѝ тръпнеше в очакване. Тя избърса ръце във влажен парцал, закачен на пирон на стената, и отстъпи от печката.

— Връщам се веднага — рече и излезе от кухнята, без да се обърне назад.

Не откъсваше очи от входната врата, убедена, че ще зърне Чарли, затова не забеляза, че стъпките бяха леки, спокойни, напълно нетипични за годеника ѝ.

— Ето те и теб, Чарли! — рече щастливо тя, когато вратата се отвори.

Не беше Чарли. Беше новият, с дългите черни мигли, много по-напрегнат от обикновено. Казваше се Виктор. Тя не искаше да знае името му, но той невъзпитано настоя да ѝ го каже в деня, когато я закара в Марш Хол.

— Случи се нещо — той погледна настрани и поклати глава, сякаш бе разочарован.

— Къде е Чарли? Правя му вечеря — попита недоволно тя. Устните ѝ потрепериха, тя сви вежди и продължи да обяснява. — Печено.

— Случи се нещо — повтори той.

— Какво? — писна тя. — Какво се е случило?

— Много се извинявам — той я погледна с усмивка, неуверена, но топла. — Каза ми да не ви оставям нито за миг тази вечер. Аз ще вечерям с вас.

Тя направи няколко малки стъпки към вратата, сякаш очакваше да види Чарли и да го убеди да остане с нея. Когато се замисли какво бе решила да му даде, унижението набъбна в нея. Страхът и нетърпението се смесиха с мисълта, че дарът, който му беше подготвила, дори нямаше да бъде оценен. „Ами моето печено?“, прииска ѝ се да попита отново, но разбра, че ще прозвучи детински.

Виктор не помръдна от прага, докато и последният автомобил не потегли с бясна скорост и високите порти не щракнаха.

— По дяволите — измърмори той.

— И на мен не ми е никак приятно! — Астрид скръсти ръце на гърдите и стисна нацупено устни. Роклята галеше с копринената си мекота голите ѝ ръце и това единствено ѝ напомни, че е предстояла специална вечер, а сега вече бе лишена от нея.

Той се обърна бавно, застоя се на вратата, синята му работна риза бе пъхната в дочените панталони, и я прецени с леко присвити очи. По изражението му личеше, че нещо му е отнето на него, не на нея, и за момент тя забрави, че е бясна на Чарли, и се ядоса на мъжа, оставен да я дундурка. Изръмжа тихо, недоволно и влетя в кухнята.

— Всичко е съсипано, трябва да... — замълча, когато разбра, че Лен не е в кухнята. Зад нея се отвори врата и тя се досети, че Виктор я е последвал. Мускулите на раменете му се бяха стегнали от гняв и тя се спря на място, зачака той да каже нещо, за да му отвърне подобаващо. Той обаче продължи да мълчи. Астрид дори не чу дишането му. След няколко секунди се усъмни, че е на близо. Гордостта ѝ не ѝ позволи да се обърне и да погледне назад, вместо това пристъпи напред по износеното дюшеме на кухнята и нахълта в официалната трапезария, където трябваше да прекара последната си вечер като девица.

— Лен! — ахна изненадано тя, когато видя еднокракия, ухилен над украсената и грижливо подредена маса с две чинии от китайски порцелан, отрупани с чудесно нарязани парчета печено и леко покафенели картофи, купа зелена салата и сребърна сосиера между тях. Свещите, които беше боднала в сребърни свещници, бяха запалени, цветята, които сутринта поръча на Дани, бяха аранжирани в бели керамични вази. Масата изглеждаше великолепно — беше прекрасна като мечтите ѝ — и почувства самотата си още по-осезаемо.

— Всичко е съсипано — в гласа ѝ вече нямаше гняв, единствено поражение.

Усмивката на Лен се стопи, гласът му стана мрачен, когато се обърна към нея.

— Нещо се е случило.

— Господи! — писна възмутено тя. — Всички повтарят едно и също.

Виктор пристъпи зад нея и този път тя бе сигурна, че и той е в трапезарията, защото се сблъскаха — съвсем лекичко, въпреки това тя се олюля и попадна на рамото му. Така още по-болезнено усети унижението.

— Какво се е случило? — попита Лен.

— Младата дама остана без кавалер. — Държанието на Виктор се промени, откакто преди няколко минути изруга на прага на Догуд. Вече бе поомекнал, дори бе готов да се засмее.

Лен усети намерението на Виктор и се усмихна отново.

— Сервирано е страхотно ядене, така че вие, младежи, трябва да му се насладите. Кажете, деца, да ви донеса ли шампанско?

На Астрид много ѝ се пиеше шампанско, но не беше глупачка и веднага разбираше, когато някой се опитва да я отклони от следата. Тези двамата нямаха търпение да доставят удоволствие на момичето на Чарли, да я зарадват по някакъв начин, за да може Чарли да свърши онова, с което се е заел. Мисълта я вбеси още повече. Предпочиташе да не прави сцена и да не плаче пред биячите на Чарли — най-малко пред коравия стар готвач, — но щом си представи колко усилия ще ѝ коства, усети как в гърлото ѝ се надига буца.

— Шампанско! — изкрещя възмутено тя. — Как да пия шампанско, след като *нещо се е случило!* — продължи отчаяно и иронично, пристъпи към прозорците и притисна длани към гърдите, както бе застанала с гръб към двамата мъже. — Искях да прекарам вечерта с годеника си, не с вас, противни типове, така че оставете ме намира.

— Госпожице Донъл — продължи Виктор с тих, примирен глас, все едно не бе чул обидата ѝ.

— Остави ме на мира! — изписка тя.

Бузите ѝ горяха, усещаше, че срамните сълзи ще бликнат всеки момент, ако двамата мъже продължат да настояват. Нещо в гласа ѝ е било предостатъчно, защо то чу проскърцването на дюшемето, когато те се отдръпнаха, сетне вратата се затвори зад тях. После два тишина, в която чу просъскването на пламъците и прокапването на восъка от свещите. Примигна с усилие и се застави да запази досегашното си изражение. Нямахше да плаче — тази работа беше за децата, а тя вече беше годеница на мъжа, който правеше опасни и вълнуващи неща късно вечер. Не можеше да си позволи да се държи като дете. Но пък

каква болка изпита, че е зарязана. Подготви се, беше намислила да му се отдаде изцяло, а накрая бе отхвърлена.

Усети, че не издържа повече на тишината. Изтегли един от тежките столове и дюшемето изпъшка, после седна до прозореца и подпря лакът на извитата облегалка на стола. Нямаше съмнение, че братът и сестрата бяха отишли някъде да вършат важната си работна. Беше минал почти цял ден, откакто Кордилия хукна да преследва Макс Дарби, и въпреки че Астрид ѝ предложи да действа така, вече ревнуваше, прииска ѝ се и тя да хукне да преследва нещо лъскаво и ново. За съжаление, нямаше как, защото единственото, което можеше да преследва, беше някое момче.

Междувременно Кордилия остави Макс пред портата на Хъдсън Лоръл. Не бе нужно той да изтъква, а за нея не бе необходимо някой да подчертава, че ще бъде неудобно да го закара до вратата на къщата. В сгъстяващия се мрак двамата си стиснаха ръцете и той хлопна шофьорската врата. Беше ли се надявала на целувка? Не получи целувка, но се усмихваше, докато включваше мотора, продължи да се усмихва и когато стигна завоя, дори след като забеляза да я следва форд с изключени фарове.

Усети как вратът ѝ настръхва. На връщане от града на няколко пъти забеляза кафяв форд, но не си помисли нищо, тъй като Макс беше зад волана на автомобила. Сега обаче беше сама, тъмнината бе станала почти непрогледна и преследвачът ѝ се стори почти зловец. Бе напълно възможно шофьорът да е забравил да включи фаровете, а и кафявите фордове бяха много. Може би колата нямаше нищо общо с нея. Тя обаче даде газ веднага щом излезе от следващия завой.

Пътуваше с почти шейсет километра в час — автомобилът ѝ беше по-малък и по-бърз от форда, и за кратко ѝ се стори, че е изгубила непознатия. След това обаче пътят беше прав и тя видя в огледалото за обратно виждане, че фордът все още я следва. Шофьорът примигна два пъти с фаровете и отново ги изключи.

Кордилия преглътна и настъпи газта. Раменете ѝ бяха стегнати, стисна волана и колата полетя по провинциалния път. Фордът обаче не изостана. Почти различни лицата на двамата мъже на предната седалка. Продължи да натиска газта и шофираше по-бързо, отколкото бе

допустимо на тесния път, ала автомобилът зад нея напредваше упорито и уверено. Настъпи педала докрай, обърна се през рамо с напразната надежда, че близостта на задната кола е илюзия, създадена от огледалото.

В същия момент чу клаксон, неочакван, шумен, който долетя отпред. Завъртя глава навреме и съгледа фаровете на отсрещния автомобил, уплаши се, че предстои удар. Отпусна педала, но бе твърде уплашена от форда отзад и не посмя да натисне спирачката. Колата срещу нея беше зелен роудстър и се размина с нейната толкова близо, че и двете возила се разтресоха, но тя поне успя да срещне погледа на шофьора.

— Чарли! — изкрещя, докато се разминаваха.

В огледалото за обратно виждане забеляза, че преследвачите са навили волана надясно, за да избегнат челния удар. Тя пък отби наляво и спря, колкото да включи на задна. Мина покрай форда — може би шофьорът се беше разсеял от приближаващия автомобил и не успя веднага да я последва, но тя беше наясно, че не разполага с достатъчно време, преследвачите ще обърнат всеки момент. Продължи да кара на заден, прехвърлила ръка през облегалката, без да откъсва поглед от пътя зад нея. Когато забеляза, че автомобилът на Чарли се връща, лицето ѝ се отпусна, въпреки че тялото ѝ остана стегнато, докато не се изравни с него.

— Колко са? — попита Чарли. С него пътуваха трима от хората му и те се приведоха към нея, дишаха тежко, очите им ококорени.

— Двама, струва ми се — отвърна сестра му и покри лицето си с ръце.

— Стой тук — изкрещя ѝ той — нямаше на кого друг — и чу как се хлопнаха вратите на автомобила.

— Стига глупости, Чарли, върни се, така ще се превърнеш в мишена — зашепна напрегнато един от хората му.

Чарли обаче не пожела да ги послуша. Два изстрела проехтяха в мрака и когато тя отвори очи, видя брат си застанал по средата на пътя, тирантите му, кръстосани хиксообразно на гърба, протегнал ръка напред, стиснал пистолет с димящо дуло. Той стреля още два пъти, а тримата му придружители се придвижиха предпазливо отстрани на пътя, в сенките, също изтеглили оръжията си. Изминаха няколко секунди и пак настъпи тишина. Тя чуваше всичко — и скрибуцането на

насекомите, и шумоленето на листата, и бухането на бухалите, дори пулсирането на звездите. После чу някой да включва двигател. Сърцето ѝ лудо заблъска, макар звукът да се отдалечи и тя разбра, че фордът се оттегля.

Чарли остана неподвижен още няколко секунди, широкият му гръб бе очертан на фаровете на нейния автомобил, докато раменете му се надигаха и отпускаха, сякаш бе задъхан. Най-сетне той свали оръжието и бавно се обърна. Постъпката му беше глупава. Ако преследвачите се бяха върнали, лесно щяха да го убият, както бе изправен насред пътя, на светло. Само че той не приличаше на човек, извършил току-що голяма глупост. Беше широко ухилен, очите му блестяха като на маниак, докато се връщаше при нея.

— Долни копеленца — изсъска, когато спря до вратата на Кордилия и отвори.

Тя слезе и усети, че краката едва я държат от нерви.

— Сигурен ли си, че няма да се върнат? — попита го.

— Няма — натърти брат ѝ и поклати глава, все едно искаше да каже *нали затова живея*. — Какво ти бях казал за излизането сама?

В гласа му нямаше упрек и тя успя да се усмихне, преди да отговори.

— Извинявай, Чарли. Откъде да предположа, че ще ме проследят?

— Няма значение. Радвам се, че те открих. Обикалях Уайт Коув като луд, за да мярна колата. Не го прави отново. — Той я прегърна и извика възторжено: — Държа да отбележа, че сложих онези момчета където им е мястото. Какво ще кажете да отпразнуваме тази работа на по чашка?

Междувременно, сълзите на Астрид бяха пресъхнали. Беше гладна, но никак не ѝ беше приятно да вечеря с ястието, над което се беше трудила, а след това бе отхвърлена. Бе почти готова да се качи на горния етаж и да си легне, когато се стресна от шумен пукот.

— Ох! — обърна се и видя Виктор. — Дори не съм те чула кога си влязъл.

Той се усмихна и вдъхна аромата на току-що отворена бутилка шампанско.

— Не искам — заяви жално тя и обърна глава настрана.

— Напротив, искате. — Пристъпи към нея и когато тя не отвърна на усмивката му, той вдигна стола, без да я изчака да стане, и го постави пред масата. В този момент тя се почувства като кукла и бе готова да протестира отново, но самотата, която я притисна, докато гледаше през прозореца, само влоши настроението ѝ и вече се радваше, че той е до нея. Настани я удобно и седна на стола, предназначен за Чарли. Наля шампанско и двете чаши. — Вечерята е прекрасна — изрече бащински, — не бива да я хвърлим.

— На мен никак не ми се яде — предупреди го тя.

— Мина ми през ума, че ще кажете нещо подобно. — Очите му заблестяха, когато бръкна в джоба. — Затова купих това — продължи той и ѝ показа колода карти, след което започна да ги размесва. Тя го наблюдаваше, не беше сигурна как да постъпи, докато той не ѝ намигна. — Хайде, пийнете глътчица и ще раздам. Знаете ли как се играе джин руми?

— Дали знам? — Намигането я предупреди и когато тя заговори отново, гласът ѝ стана игрив, въпреки преживените разочарования. — С мама не спирахме да играем на карти, докато бяхме в Европа! Вечно бяхме във влак, хотел или кораб и никога нямаше нищо интересно за правене.

— Добре. — Ръцете му се движеха бързо, променяха местата на картите и докато тя се усети, бързо взе своите, за да ги подреди. — Не бързайте чак толкова — предупреди той, намигна отново и вдигна чашата.

— Държах се ужасно грубо! — Тя възвръщаше чара си и ѝ беше приятно да се усмихва самоуверено по обичайния нахакан начин, да покаже, че не е чак такава глезна, за това вдигна чаша. — Наздраве! Извинявай за сценката одеде, просто се старях много и...

— Положили сте огромно старание, а сега ще се насладим на плодовете на труда ви. На ястието.

Докоснаха чашите си и отпиха. Астрид затвори очи и се наслади на газираната сладост, а щом ги отвори, с радост съгледа чифт аса и няколко купи. Избра си подходяща карта, премести ненужните и вдигна големите си очи към Виктор, който тъкмо натъпкваше хапка печено в устата. С нищо не показва, че му е вкусно, просто притисна юмрук към устата си и преглътна. Сетне отпи от шампанското. Без да

продума, обмисли хода си и лапна набодените на вилицата картофи. Тя отново го погледна, без да диша и без да мига в очакване на доказателство, че храната му е харесала. Той сдъвка два пъти и спря, сведе поглед към земята, сякаш обмисляше дали да не изплюе хапката. Не го направи. Сдъвка още два пъти и вдигна очи към нея, докато преглъщаше.

— Боже — въздъхна Астрид. — Ужасно е, нали?

В тъмните му очи проблесна нещо, както ставаше винаги когато хората се колебаеха дали да кажат истината или не. Самотна сълза се отрони и стече отстрани на носа ѝ, подмина ноздрата и стигна до устата. Разбра, че той сигурно си мисли как тя ще рухне отново и ѝ се прииска да изтръгне мисълта от ума му. Сълзата беше единаединствена, а тя не можеше да я обясни. Готварските ѝ умения бяха ужасни, беше наясно, но незнайно защо мисълта, че приготвеното от нея е ужасно, никак не я натъжи. Нещастиято ѝ изчезна, всичко, което допреди малко ѝ се струваше трагично, сега се превърна в смешно. Без да откъсва поглед от него, лапна няколко картофа, но соленият вкус поразя вкусовите ѝ рецептори и се намръщи, не успя да преглътне хапката и побърза да я изплюе в чинията.

— Истински смелчага, след като съумя да преглътнеш — разсмя се тя, след като отми вкуса с шампанско.

— Е, не бяха чак толкова зле — отвърна той и посегна към картите.

— Хич не ме лъжи, Винсът... Виктор... както там се казваше.

— Добре, много беше зле — той се ухили и напълни отново чашите им. — Но пък аз никога не съм имал кой знае какъв апетит. Шампанското ми е предостатъчна вечеря.

— Не се опитвай да се измъкваш, приятелче — засече го тя. — И не си въобразявай, че като се мазниш, на шефа ти ще му се размине.

— Попадал съм на доста противни манджи — той замълча за по-голям ефект и потисна усмивката, която така и не слизаше от устата му. — Това обаче може да се окаже най-негодната за ядене храна, която ми е сервирана през дългите години, откакто съм на този свят.

— Гадняр! — извика тя. — Най-негодната ли? Сега вече загази, приятелче. Одеве те пожалих, когато стана въпрос за малката ни игра, но сега вече няма да видиш милост.

— Започва се значи? — отвърна той с усмивка.

— Точно така, господинчо — тя изпъна гръб и впи поглед в картите.

Виктор наля още шампанско и когато Астрид спечели първата ръка, вече бяха започнали втора бутилка. При третата ръка тя бе напълно сигурна, че той я оставя да побеждава, но вече ѝ беше все едно. Раздразнителното девойче, което плачеше, задето Чарли не се е прибрал, вече го нямаше, а Астрид се бе върнала към обичайното си разумно аз. Добре че Чарли го нямаше и пропусна първия ѝ опит в кулинарията. Сега вече разбираше колко добре се беше получило, защото ястието беше истински провал, а Виктор бе така любезен да пробва неуспеха ѝ. Освен това компанията му ѝ беше приятна, въпреки че той беше най-новото попълнение, най-ниско в хранителната верига и не бе от хората на Чарли, които се дуеха колко са важни и незаменими. Играта на карти също ѝ допадна — беше приятна и неангажираща и тя си каза, че след като се научи да готви нещо достойно за вкуса на годеника си, ще му сготви и на него. Тогава щеше да легне с Чарли, но преди това щеше да си остави време да изкусури всичко и да се подготви да му бъде истинска съпруга.

Часовете летяха и преди да се усети, очите ѝ започваха да се затварят, тялото ѝ се отпусна, олекна приятно и тя се свлече на стола. Готвенето, в комбинация с емоциите, бе крайно изтощително за всяко момиче.

— Как е възможно... — прошепна тя и отпусна глава на облегалката на стола. Очертанията на стаята се размазаха, станаха неясни и всичко ѝ се стори обхванато от златен ореол. — Как е възможно да раздаваш и размесваш картите толкова умело, а да играеш така некадърно?

Очакваше той да признае, че я е оставил да победи, но не се получи.

— Расъл съм с по-големи братя, в един игрален дом в Уест Сайд. Кофти място близо до кея. Много пари се търкаляха по масите за покер в задната стаичка, един, може би двама изгубиха живота си, включително и най-добрият дилър. По-големият ми брат, Бари, той беше управител и бързо прецени, че ако някое хлапе раздава картите, вероятността момчетата да се изтрепят, е по-малка. Оказа се донякъде прав... — Виктор замълча и посочи малък белег в ъгъла на лявото око,

— но това се случи по-късно, когато бях достатъчно голям, за да отвърщам на ударите.

— Гадно място, а?

— Не, беше върхът. Всички, които влизаха в онази дупка, оставяха проблемите и неприятностите си пред вратата. Бирата беше студена, шегите се сипеха, усещахме мириса на океана, всички се радваха, че са там. Говоря за онези, които не губеха. Ние обаче никога не губехме пари. Който продава алкохол, не губи пари. Сигурно вече го знаете.

— Съществува ли още? — На Астрид толкова ѝ се спеше, че гласът ѝ бе станал мек и завален и се запита дали той я разбира. Очите ѝ се бяха затворили и тя не беше сигурна дали той я наблюдава, или е зареял поглед някъде далече.

— А, там е, въпреки че брат ми вече го няма. Загина във войната. Но дупката си е същата. Вдовицата на един от бойните другари на брат ми я купи. Предложи ми прилична цена, въпреки че бях твърде млад, за да се пазаря. Освен това, винаги когато ходя, се грижи да ми се обръща специално внимание. Не промени името, все още се казва „Таверната на Бари“, тя го ръководи по стария познат и изпитан начин, все едно не съществува сух режим. Там сякаш попадаш в отделна страна. Няма закони, няма и агенти, които да въвеждат ред. Ще ви хареса. Мъжагите ще пожелаят да играят карти с вас и няма да ви се наложи да плащате за напитките си. Някой ден ще ви заведе.

По-късно тя не беше сигурна дали той наистина се е осмелил да каже онези последни думи, защото тя почти се беше пренесла в страната на сънищата. Спа дълбоко и когато се събуди, сама в леглото си на третия етаж, въздъхна и се претърколи на меките, чисти чаршафи. Беше сънувала заведение с грубо дюшеме и допотопен фонограф, където всички се смееха и забравяха грижите си, никой не се интересуваше дали името ти е публикувано в „Лежър енд Плей“ и се усещаше лек мирис на море.

Другите две момичета, чийто дом бе Догуд, все още спяха, когато Лети затвори вратите на балната зала, пое си дълбоко дъх и се зае със същата задача, на която се посвещаваше през последните дни. Разпя се и протегна крака. Погледна се в огледалото и се усмихна с елегантната самоувереност, която се надяваше някой ден да притежава, характерна за двойно по-възрастни жени с опит в представянето на сцена. Изпя една песен, сетне запя отново, този път с различна интонация и изражение, сякаш се представяше съвсем различен човек. След като изпълни по два пъти всички песни, които знаеше, и се уплаши, че може да пресили гласа си, започна да танцува — танци, които бе виждала да изпълняват във филмите, и си представяше, че се движи в стаята с невидим партньор, представяше си как ги изпълняват момичетата в големи спектакли, после танцуваше самостоятелно, блестящо и завладяващо. Едва когато сумракът започна да се процежда по лъскавия под, спря да се движи и се отпусна. Нямахше никакво намерение да се глези, но неочаквано се почувства изтощена. Какво приятно чувство! Астрид и Кордилия още не се бяха размърдали в леглата си, когато започна, а часовете бяха отлетели неусетно, трескаво, и тя бе забравила всичко и всички, освен, може би, Грейди и начина, по който очите му потвърдиха подозрението и надеждата, че един ден ще стане звезда. Когато се отпусна немощно, бе привлякла нечие внимание, защото след секунда чу разтревожен вик и стъпки, които се втурнаха към нея.

— Госпожице! Добре ли сте?

Лети се надигна, приглади назад кичури коса от очите си и видя Мили, прислужницата, надвесена над нея, да я наблюдава с несиметричните си очи.

— Много се извинявам — рече смутено тя. — Не знаех, че тук има някого.

— Не, не, аз се извинявам, госпожице Ларкспър. — Мили протегна едрите си ръце и вдигна Лети на крака. — Чух ви, когато

отивах към кухнята, а вие пеете така прекрасно, та ми се прииска да чуя още, затова реших да ви послушам от вратата, понеже нямаше да ви притеснявам.

— Всичко е наред. — Лети оправи черната пола, която беше облякла върху черните чорапи и черния комбинезон, и се постара да не показва колко е доволна, че е имала публика. Наистина се радваше как някой, колкото и обикновен, бе поспрял, за да чуе гласа ѝ. Поруменя. — Просто се упражнявах.

— За клуба на госпожица Кордилия ли? Вие сте невероятно смела. На мен краката ми щяха да се подкосят. Щях да съм ужасно нервна, ако ми се наложеше да се изправа пред хората.

— Уверявам те, че и аз ще бъда нервна. — Лети забеляза колко прислужницата е впечатлена и се усмихна при мисълта, че си е спечелила още един почитател. Мигом мислите ѝ се пренесоха към клуба и времето, когато щеше да заработи и щеше да има готова сцена, а тя да се качи на нея, натруфена в дреха от пайети и пера, също като истинска певица. — А ти откъде знаеш?

Мили сви рамене.

— Чух това-онова. Не съм искала да си вра нося нарочно, но когато дойдох, си мислех, че непрекъснато ще ходя на кино, ще се возя в трамваите и ще се срещам с приятели в кафенета. Тук ми плащат добре, ама нямам много забавления. Затова ми е приятно да се ослушвам за някоя и друга клюка. — Подръпваше престилката си, докато най-сетне не извади цигара и най-вероятно дори не бе забелязала как държи нещо в ръката. — А как обичам музиката — добави срамежливо тя.

— Много си мила — отвърна Лети топло с надеждата да достави удоволствие на момичето. — Ще пушиш ли?

— А, не — побърза да отрече Мили и се опита да скрие цигарата в длан. — Моля да ме извините, госпожице, аз...

— Не се извинявай — кимна Лети и се усмихна, за да покаже, че няма място за тревога и притеснение. — Просто исках да те попитам дали не искаш да седнем на верандата за малко. Краката ме заболяха от танците, а и, честно казано, имам нужда от малко свеж въздух.

Щом се настаниха на внушителните каменни стъпала навън и се загледаха в хладния мрак, Мили се обърна към нея и заговори едва чуто:

— Нали няма да им кажете?

— А, на тях им е все едно. Напоследък Кордилия не спира да пуши, така че никой няма да има нищо против.

— Не се срамувам от пушенето, ами че си почивам толкова дълго време. — Мили изпусна дима в сгъстяващия се мрак. Известно време пуши тихо и двете момичета мълчаха. Накрая угаси цигарата и заговори по-твърдо и убедително. — Откакто госпожица Донъл е тук, върша работа за три момичета и не ми остава почти никакво време за мен.

Лети въздъхна и отпусна глава на рамото си. Помнеше добре този тон — тонът на по-голяма сестра в деня, отреден за прането, или през сезона, когато затваряха зимнина, или още по-точно всеки ден, откакто майка им почина, и Луиза бе принудена да поеме цялата работа на жената в къщата.

— Идва ти много, а? — отбеляза с много съчувствие тя.

Мили извади нова цигара и щеше да я запали, ако не бяха чули скърцането на вратата в коридора. И двете се обърнаха виновно и видяха Кордилия да приближава към тях през балната зала, стиснала за ръка доведената сестра на Астрид, Били. Кордилия беше облечена в лъскав тоалет в патладжанен цвят, косата ѝ вдигната, само няколко кичура докосваха изваяните ѝ скули. Дори докато държеше за ръката Били, имаше изтънчен вид на гражданка, докато Били бе навлякла кафяв мъжки панталон, начин на обличане, който би накарал всички в Юниън да я гледат накриво и подозрително поне през следващите двайсет години.

— Отиваме в Манхатън — съобщи Кордилия.

— За да преслушаме новите барове — обясни Били.

— Снощи, докато бях в града, разбрах, че не знам почти нищо за баровете и Били обеща да ми е водач. Колкото повече сме, толкова по-весело!

На Лети не ѝ беше хрумвало, че Кордилия е чак толкова близка приятелка с доведената сестра на Астрид, но сега двете изглеждаха доста близки, също като две жени, прекарвали следобеда заедно, докато са се напивали с кафе и са замисляли нещо екстравагантно. За кратко Лети завидя на близостта им, но Кордилия се усмихна хитро.

— Няма ли да дойдеш с нас?

Въпросът беше насочен към едното момиче на стълби те пред верандата и в миг илюзията за приятелство с прислужницата отлетя. Лети погледна Мили с неудобство и другото момиче скри цигарата. Не бе нужно да се свива. Лети забеляза, че Кордилия мисли за нещо съвсем друго. Очите ѝ блестяха от въодушевление, защото нощта започваше, а мислите бяха някъде напред, зареяни неясно къде.

— Облечи си черното тоалетче с мънистата — настоя Кордилия.
— Моля те, Лети.

Лети стана и не намери сили пак да погледне към Мили. Хрумна ѝ, че на англичанката щеше да ѝ е приятно да дойде в града с тях и да види как се забавляват младите в незаконните заведения. Лети бе прекарала предостатъчно време да поглежда отвън. Вече не бе средната сестра в семейство Хобстад. Неочаквано се почувства невероятна късметлийка, че има приятелки, готови да се веселят, и те настояват да излезе с тях.

— Да побързаш — рече Били, когато Лети минаваше покрай нея, за да се качи и облече черната рокля, обсипана с мъниста. — Искам да тръгнем, преди Чарли да се прибере и да излае, че на Кордилия ѝ е нужен придружител.

С настъпването на мрака лодките, собственост на семейства Хейл и Грей, тайно бяха изтеглени от неподдържаните кейове и навлязоха в залива. По-големи кораби, на мили навътре в Атлантическия океан, пренасяха течно злато в каси, скрити под тайни дъна, и скоро на тях щяха да се качат купувачи и момичета за развлечение, ако обаче късметът им изневереше, сред гостите на борда щеше да се окаже и някой агент под прикритие. Доставкаите щяха да бъдат направени по тъмни алеи до незаконните барове, някои от тях доволни, други пък щяха да приемат стоката по принуда. В града и в покрайнините вървяха приготовленията за натоварената предстояща нощ. Тълпите бяха готови да нахлуят — момичета, които прескачаха от един клуб в друг, облечени в пъстри тоалети, момчета, нетърпеливи да ги заговорят, всички се провикваха към барманите да поръчат още едно от същото. Астрид не се интересуваше от всички тези маневри, докато седеше сама в стаята в кулата на третия етаж, навремето убежище на самия трафикант Грей, и се наслаждаваше на образа си в

огледалото. Беше облякла сребрилата официална рокля, която Чарли ѝ подари в предишен сезон, косата ѝ бе пригладена назад от челото, устните ѝ бяха в убийствен отънък на червеното. През по-голямата част от деня си лежа, докато Чарли не дойде, за да я разсъни, като реди безброй извинения и не обсипа нежната кожа на ръцете и с целувки, а после обеща да се реваншира същата вечер. После хапна нещо леко и отдели много време да се издокара. Не се изненада и ни как не се притесни от факта, че цял ден не е излизала от стаята си. На три от четирите стени на стаята имаше прозорци и усети промените на времето в прекрасното си орлово гнездо.

— Няма ли да дойдеш с нас?

Астрид вдигна поглед към застаналата на вратата Лети, облечена в обсипана с мъниста черна рокли, превърнала я от срамежлива девойка в дама, която изпълняваше невероятни песни в незаконен бар.

— Миличка, нямаш представа колко много ми се иска — отвърна тя и се усмихна, когато видя новата си приятелка, — но Чарли е планирал нещо специално. Да се забавлявате и вместо мен.

— Сигурна ли си? — сините очи на Лети бяха огромни като на героиня от комикс.

Изглежда се надяваше Астрид да се съгласи. За момент Астрид се поколеба — умолителното изражение на Лети можеше да я накара да се съгласи с всичко, а мисълта, че ще пропусне веселбата, я подразни. Чарли я беше пренебрегнал, беше обещал да ѝ се реваншира и нямаше да отстъпи, докато той не изпълнеше обещанието си. А обещанието бе за нещо специално и нямаше да приеме нищо по-незначително.

— Да, кукличке, но да намигнеш на всички момчета от мое име.

Лети излезе и тя се зае да оформи веждите си, да се напудри и подчертае с черно клепките си. Светлината беше приглушена, зениците ѝ бяха разширени, тайнствени, и тя не можеше да се нарадва, че тази вечер е прелестна. Щом Чарли я погледнеше, щеше да се зарече да не я оставя сама никога повече. Потопи се в мечти за няколко минути и не чу веднага, че звъни телефон. Призрачният звук отекна по стълбите на Догуд чак до нейното кътче и тя му обърна внимание също както почитател на изкуството, който забелязва някоя мазка, която винаги е била на картината. Досети се, че звъни отдавна.

— Каква досада — изпъшка и се оттласна от тоалетката. — Телефонът! — провикна се от вратата на стаята, но звъненето продължи, а тя не чу някой да отива да го вдигне. Изсумтя и продължи по стълбите.

— Ало? — обади се от библиотеката. Когато гласът ѝ отекна в тихата, тъмна стая, се досети, че след като никой не е вдигнал, значи е сама в къщата.

— Къде е Кордилия? — попита Чарли, без дори да поздрави.

— С Били и Лети отидоха в града — отвърна спокойно Астрид.

На мига тишината ѝ се стори неприятна и усети по върба ѝ да пробягва студена тръпка.

Чарли изруга.

— Трябва да я намерим. Тази вечер е опасно — заяви той. — Не напускай Догуд. Виктор ще пристигне всеки момент.

— Чарли, нали тази вечер трябваше...

— Знам. Извинявай, сладурче, ще остане за утре. Обещавам. Случи се нещо.

— Виж ти — отвърна му кисело. — Същата работа както снощи, а?

— Не — отвърна той, без да обърне внимание или без да забележи сарказма ѝ. — Много по-зле е. Ще ти обясня по-късно, когато...

Имаше още нещо. Тя чуваше гласа му, докато затваряше с трясък слушалката, но нямаше желание да слуша повече. Всяка една от думите на Чарли я нарани, а тя не желаше да търпи болка. Беше отчайващо самотна, единственото ѝ желание бе да ѝ се възхищават, да се грижат за нея и да я докосват. Намръщи се на отражението си в черния прозорец и усети как кръвта ѝ кипва. Въртна се, отправи се към коридора и блъсна вратата. В същия момент видя мъж и едва не изпищя от страх.

— Виктор! — ахна тя.

Този път той изглежда не съжаляваше, че ще ѝ прави компания.

— Май пак сте вързана с мен — ухили се той.

— Май да — тя вирна нос и не се усмихна. — Пали автомобила, отивам да си взема наметка. Потегляме за града.

Той пребледня и стана сериозен.

— Не мога да го направя.

— Добре — присви очи Астрид и стисна злобно устни. Значи ще карам аз.

Телефонът продължаваше да звъни в празната къща, докато тя прекосяваше ливадата към мястото, където Виктор беше паркирал. Той вървеше плътно след нея и когато тя спря пред колата, младият мъж отпусна ръка на рамото ѝ, за да я спре. Тя обаче се обърна побесняла и той отстъпи крачка, изгубил равновесие. Очите им се срещнаха и двамата разбраха, че блъфът му не минава.

— Няма да посмееш да приложиш груба сила, за да ме задържиш тук, нали? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча толкова убедително, че никой не би се замислил дали тя се колебае. Задържа погледа му за кратко. Беше убедена, че той е съвсем наясно, и тя няма да отстъпи, как е готова на всичко, за да излезе от имението. Тя заобиколи автомобила, настани се на седалката до шофьора и блъсна вратата.

— Карай по-бързичко — нареди му, когато той седна зад волана.

Виктор подкара с пълна газ. Настигнаха другите момичета много преди Куийнсбъро и навлязоха в града като незаконен керван.

Царството на нощта е пълно с познати лица и тъкмо затова на младите хора, по-точно на момичетата, им се обръща толкова внимание, настаняват ги на най-хубавите маси, пропускат ги покрай жадните за забавления тълпи. Те са нови и следователно безценна валута, след като слънцето залезе и улиците се напълнят с изгубени души в търсене на волни развлечения. Нищо чудно, че множество очи следваха Кордилия Грей. Астрид беше особено горда, че е познала звездата в мига, в който тя се озова сред тях, и не можеше да се нарадва, че светлините я заслепяват, докато четирите вървят покрай армадата лимузини на Парк Авеню, надолу по стълбите към приземния етаж на каменна къща, която отвън поне изглеждаше мърлява и неподдържана, с изключение на прозорците, които потрепераха от необичайния шум, разнасящ се от приземието.

— Охо! — изписка Астрид, щом съгледа дюшеците, натрупани един върху друг в огромна задна стаичка, завити с няколко пласта прозрачни, ефирни кувертюри.

Винаги се възхищаваше на хитрите измислици, беше сигурна, че подобен декор не е струвал абсолютно нищо, а изглеждаше великолепно на фона на стенописите, където бяха нарисувани горски сцени, създаващи илюзията, че са прозрачни. Светлината от лампите на тавана бе приглушена от копринен парашут, който се спускаше ниско над тълпата посетители. Не беше влизала на подобно място, откакто Чарли пое бизнеса.

— Какво е това? — попита тя. — Бар или бордей?

— Наричат го „Спалнята“ — отвърна Били и се заоглежда.

Имаше мъже с разкривени лица, облегли се на стените в сумрачната светилна, момичета със старомодни нощници от едурдианската епоха, които обикаляха с подноси, отрупани с напитки. Не бяха разголени, разбира се, но от тях лъхаше закачливост, защото сервираха по бельо. Очите на Астрид блестяха. Отново беше сред хора, които вършеха непозволени, лудешки неща. Беше с приятелките си и

почти забрави гнева. Беше повече от доволна, понеже на Чарли изобщо няма да му хареса как сребрилата рокля обгръщаше формите ѝ и привличаше погледите.

Не проговори на Виктор и дума, откакто тръгнаха от Догуд. Той нервно въртеше очи и настояваше да придружи момичетата вътре, вместо да ги чака в автомобила.

— Ще ми навлечете огромни неприятности, госпожице Астрид — рече напрегнато, докато Били шепнеше нещо на портиера.

Щом слезе от автомобила, Виктор отказа да се държи като обикновен клиент и не откъсна поглед от четирите момичета. Астрид го погледна недоволна, но реши да не му обръща внимание и се отпусна на един от дюшеците, потупа мястото до себе си, за да накара Лети да се настани до нея, и подвикна на Били да им донесе шампанско. Били ѝ отпрати кисела усмивка, въпреки това ѝ беше приятно да изпълнява подобни дребни задължения. Скоро се върна с цяла бутилка.

Момичетата наблюдаваха заведението иззад широките чаши, пълни с шампанско. Имаше мъже с кръгли очила, които приличаха на хора, които прекарват дните си в библиотека, дебютантки, облечени в коприна като Астрид и приятелките ѝ, музиканти с дупки на лактите, мъже със златни ланци за часовниците, които размахваха пачки и настояваха да почерпят всички клиенти.

Тъкмо започна да ѝ омръзва да наблюдава как другите танцуват, и влезе група колежанчета. Веднага забелязаха четирите момичета от Уайт Коув. Единият — висок, рус, с брадичка и пуловер с шпиц деколте, намигна на Астрид, но тя обърна профила си към него и се усмихна на Лети. Неочаквано си представи как изглеждат — Кордилия като истинска кралица в правата си рокля в патладжанен цвят, мънистата по тоалета на Лети проблясваха, Били излъчваше дързост в панталона си, докато Астрид бе нежна, разцъфтяла като роза, прегърнали се със слабите си ръце през раменете — и ѝ се прииска отнякъде да се появи фотограф, за да я снима с приятелките ѝ, докато се веселят без задръжки.

— Не съм сигурна, че тези момченца са на нашето ниво — прошепна тя на седналата до нея Лети.

Лети изви устни, обзета от нервна възбуда.

— Как разбра?

— Ами... — Двете се обърнаха да преценят петте момчета, застанали на няколко крачки, без да откъсват очи от тях. — Те, разбира се, не са истински мъже, но пък с тях може да убием известно време.

— Хайде, ела да потанцуваме — подвикна на Астрид русият със смешната брадичка.

Тя го погледна спокойно, пренебрежително и едва след това се обърна с блеснали очи към дребничката си приятелка.

— Какво ще кажеш, миличка. Без теб нямам никакво намерение да стана да танцувам.

Очите на Лети блестяха, белите ѝ рамене се издигаха и спускаха.

— Аз харесвам моя познат... Грейди — отбеляза напълно сериозно тя, — но пък един танц не означава абсолютно нищо, нали така?

— Хм — Астрид проточи брат и се престори, че оглежда ухажорите. — Добре, ще потанцуваме, но ние изобщо не сме евтини! — заяви предизвикателно.

Русото момче грейна и протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Един от приятелите му също пристъпи напред, за да отведе Лети на дансинга, а третият покани Кордилия.

— Няма ли да дойдеш? — провикна се Астрид през рамо към Били, когато русото момче я прегърна през кръста и стисна ръката ѝ в своята.

— Не, благодаря. — Били се беше подпряла на една стена, протегнала напред дългите си крака, кръстосала небрежно глезени. — Знам ги аз момчетата от „Кълъмбия“, танцувала съм с тях и преди. Ти върви.

Дори да имаше известно пренебрежение в отговора ѝ, Астрид не се замисли. Русото момче изглеждаше безкрайно доволно, че е с нея, обикаляше я с валсови стъпки, които със сигурност удивиха човека на Чарли, но пък тя се почувства отново жива, жизнена като момиченце, сякаш нищо на този свят нямаше значение. Сребрилата ѝ рокля приличаше на водопад, плиснал сред мъжете в тъмни дрехи, и тя забеляза Кордилия, облечена в наситено пурпурно, да се върти около едно от колежанчетата и си каза, че няма нищо лошо, след като и Кордилия се е отдала на същото забавление.

Тъкмо когато момчето започна да омръзва на Астрид, бе сменен от кестенявия му приятел със син блейзър — първият партньор на

Кордилия.

— Аз съм Дики — представи се той и я поведе да танцуват подалече сред множеството.

— Що за тъпо име? — отвърна Астрид и прецени, че няма да е зле да смекчи острата забележка с усмивка.

— Нали нямаш намерение да си тръгваш? — огромната му уста зейна отворена, също като на дете и тя дори видя месестия му език.

— Защо реши така?

— Поглеждаш към вратата.

— Нали съм още тук?

Той се ухили и я завъртя сред множеството. Тъкмо започна да ѝ става скучно и с него, когато видя Пийчи Уитбърн да влиза в заведението, бяло-русата ѝ коса, наскоро накъдрена, а спортното ѝ тяло скрито под гарвановочерна рокля.

— Пийчи! — писна Астрид и заряза партньора си, за да прегърне другото момиче през врата.

— Миличка.

Двете се разцелуваха по бузите и Астрид я затегли към дюшека, където се беше разположила Били. Лети също се бе върнала, за да си почине, но си имаше компания. Две от момчетата от „Кълъмбия“ бяха успели да я впримчат в разговор. Бяха от двете ѝ страни и я караха да се изчервява с въпросите си.

— Миличка, какво удоволствие да те видя. Какво правиш тук? — попита Астрид и подаде на новодошлата чаша шампанско.

— Това е най-нашумелият бар — Пийчи замълча, за да отпие — предпазливо, тъй като начинът, по който беше застанала, я затрудняваше.

— Така си е — прекъсна я Били, след което се върна към досегашния си разговор за конните надбягвания. — Поне засега.

— Ами ти какво правиш тук? Не си излизала от цяла вечност. Всички разправят, че си се превърнала в домошарка.

— О, да — Астрид отметна глава назад и позволи на кичур пухкава коса да се плъзне от лицето ѝ. — Точно така. Божествено е. Само че Кордилия и Чарли отварят клуб, нали знаеш? Има много работа, те трябва да излизат, да ги виждат, да се срещат с разни хора, да се научат какви напитки се сервират, каква музика се пуска в другите барове. Аз просто се мотая около тях. Готова съм на всичко, за

да помогна на семейството си. Откриването предстои съвсем скоро, задължително да дойдеш. Чакай да питам Кордилия кога... — Тя замълча и обърна глава към групата младежи в средата на заведението, които пицяха, вдигаха високо ръце и тресяха целите си тела. Огледа ги внимателно, но не успя да мерне Кордилия сред тях.

Първоначално ѝ се стори странно.

— Нали я знаеш каква е Корд, вечно е готова да хукне нанякъде — обърна се към Пийчи, но се замисли и реши, че наистина е твърде странно. — Я чакай малко, ако обичаш — извини се на Пийчи.

Остави чашата шампанско и протегна ръка към Дики, който се мотаеше наблизко. Той ѝ помогна с готовност, но остана учуден, когато тя го заряза, без да му благодари. Отиде при Виктор и зашепна на ухото му, попита го дали наистина следи внимателно какво става, къде се е дянала приятелката ѝ.

Кордилия не беше далече. Фамилиарният начин, по който русият започна да я подмята по дансинга, ѝ стана крайно неприятен и усети, че ѝ е горещо заради блъсканицата. Дамската тоалетна се оказа на втория етаж и се наложи да си проправи път през истински лабиринт от стаи, докато я открие. Влезе и усети, че няма желание да излезе бързо от спокойствието на помещението в червено кадифе. Наплиска лицето си с вода, приглади отново косата си назад така, че да обрамчи лицето ѝ на свободни вълни, изсветлели на слънцето.

След като се овладя, обърна гръб на огледалото и се озова пред добре поддържана зеленоока жена. Освен няколкото бръчки, кожата ѝ беше по младежки стегната, личеше, че притежава опит, но бе облечена толкова небрежно, та трудно можеше да се определи възрастта и тъмната ѝ коса беше подстригана като на дваайсетгодишно момиче, къса, да подчертава лицето.

— Забавляваш ли се? — попита тя.

— Да, благодаря — отвърна Кордилия с надеждата да не ѝ личи, че е притеснена. — Познаваме ли се?

— Не бих казала — жената протегна обсипаната си с пръстени ръка. — Казвам се Мона Алегзандър. Може и да си чувала за мен.

— Чувала съм — успя да потвърди с усилие Кордилия. Чарли ѝ беше разказал за Мона Алегзандър, приятелката на баща им.

— Баща ти беше много специален за мен, както и аз за него. Той ме уреди като певица, когато няхах какво да правя. Сега съм почти

толкова известна, колкото беше и той.

— Така ли? — Кордилия преглътна, защото не знаеше как да ѝ отговори.

— Много ми е мъчно, задето вече го няма, мило момиче. Плаках три дни, когато научих. Какъв тежък удар за теб. — Мона не приличаше на жените, които раздават съчувствие, но устните ѝ се стегнаха в някакво подобие на тъга. — Не съм от жените, които изпитват майчински чувства, но четох за теб, а и имам слабост към момичета като нас.

— Като нас ли?

— Момичета, дошли от нищото, но успели да постигнат нещо.

— Аха — не беше лесно, но Кордилия намери сили да задържи погледа ѝ. — Благодаря.

— Не си длъжна да търпиш никакви гадости, разбра ли? Можеш да ми позвъниш, ако имаш нужда от съвет. Какво ли не бих направила за Дариъс Грей, също и за теб. — Жената измъкна визитна картичка от невидим джоб и я подаде на Кордилия. — Пожелавам ти приятна вечер, миличка.

— Благодаря — Кордилия едва сдържа желанието си да направи реверанс и побърза да излезе в коридора.

Продължи покрай дървената ламперия, останала от времето, когато къщата е била елегантен дом, пое по стълбите към стаята с дюшеците и стенописите. Срещата с компаньонката на баща ѝ я разтърси, но пък ѝ стана приятно, че вече е познато лице, а Мона Алегзандър притежаваше нещо харизматично, което ѝ напомни колко бе вълнуващо да е част от света. Слезе в малката стая с бара и някой я повика с цялото ѝ име.

— Кордилия Грей — чу тя изразителен, приятен глас.

Студена тръпка пробягна по гърба ѝ. Не беше виждала Том Хейл от деня у семейство Боумонт, а той съвсем не беше погрознял през изминалите седмици. Беше облечен в костюм по поръчка — или черен, или тъмносин, така и не успя да установи в мрака — и бледокафява риза с висока яка, само един нюанс по-тъмна от загорялата му кожа.

— Кордилия, много ми е приятно да те видя.

Той беше същият, както винаги — зализана медноруса коса, с път отстрани, дрехите му стояха прекрасно. В едната ръка стискаше наполовина пълна чаша, кехлибарена течност с черешка в нея, а в

другата — току-що запалена цигара. Държеше се спокойно, непринудено, нищо не бе в състояние да го притесни. Направо противно. Ако знаеше как да удари мъж, щеше да го зашлеви на мига.

— Радвам се, защото... — той замълча и се огледа. — Желаяш ли напитка?

Тя поклати глава.

— Добре — той дръпна от цигарата. — Много се радвам, защото трябва да те предупредя да внимаваш.

Тя нямаше какво да му каже и изви вежди, зачака обяснение.

— Внимавай, защото... защото би било ужасно, ако нещо ти се случи.

Кордилия пристъпи към Том.

— Ти заплашваш ли ме?

— Не! — отвърна той и отпи глътка напитка. — С всеки ден обаче става все по-опасно. Не знам какво ти съобщава брат ти, но вчера е подпалил един от складовете ни. Не си въобразявай, че татко ще го остави да му се размине.

Кордилия веднага се досети.

— Значи ти си изпратил онези типове да ме следят, така ли?

— Какви типове? — стресна се Том, ала тя не беше сигурна дали той се преструва или не. — Видя ли ги? Как изглеждаха?

— Значи ги познаваш.

— Не, не, наистина не знам нищо. Просто те предупредих да внимаваш.

Задържа погледа ѝ дълго. После тя изтегли димящата цигара от пръстите му, дръпна от нея и без да откъсва очи от неговите, пусна недопушения фас в чашата му. Той стрелна с поглед съсипаната напитка и пак вдигна взор към нея.

— Много мило, господин Хейл — тросна се тя и въздъхна. — Не бих приела съвета ти дори да беше последният човек на този свят.

След тези думи Кордилия се обърна, изпъна рамене, вирна глава и като внимаваше да не се препъне на безобразно високите си токчета, се върна при приятелките си, където веселбата набираше скорост. Пое си дълбоко дъх, докато привикне с ярките цветове, червените усмивки на момичетата и белите зъби на момчетата, музиката, която се носеше от фонографа, и веселата гълчава.

— Къде е Астрид? — попита тя Виктор, когато застана пред него.

— Където я оставихте.

Кордилия се обърна към дюшека, където Лети, Астрид и Били бяха заобиколени от глупавите колежанчета в блейзъри и пастелни пуловери, които весело флиртуваха с момичетата.

— Повикай ги, Виктор. Ще чакам в колата. Не е безопасно да останем. Тук е Том Хейл.

Той кимна сериозно и тръгна да изпълни заръката ѝ. Възможно бе Том да е застанал на вратата и да наблюдава как си тръгва, но тя нямаше как да разбере, защото бе навела глава и не я вдигна, докато не стигна до даймлера. Тръшна се на задната седалка и се запита дали Том наистина бе имал намерение да я заплаши, или част от онова, което беше казал, бе искрено. След това реши, че и в единия, и в другия случай няма никакво значение. Пред нея бе цялата нощ, а тя не желаше абсолютно нищо от него.

Астрид се кикотеше, когато се намести на задната седалка след Лети.

— Какво чак толкова се е случило, че трябваше да се измъкнем толкова драматично?

— А, нищо, просто Том Хейл.

— Така ли? — попита Били и се вмъкна след Астрид. — Лоша работа.

— Нищо особено — отвърна небрежно Кордилия. — Само че тази вечер искам да прекарам приятно, а след като той е там, е напълно невъзможно.

— Така си е — съгласи се Астрид, докато автомобилът потегляше. — Колко хитро да се измъкнем по този начин. Тъкмо всички ще се питат къде тръгна. Нека плачат за още, както казва мама.

— Майната им на мъжете — отвърна Кордилия.

— Амин — обади се Астрид, отметна глава назад и се провикна също като индийска принцеса.

Лети се усмихна тайно на Кордилия, протегна ръка и стисна нейната, а Били се наведе напред и нареди на Виктор накъде да поеме.

След това не оставаха задълго на нито едно място. Качваха се по стълби, слизаха по стълби, попаднаха в малки заведения с по две маси, в огромни зали, пълни е палми. Сервираха им напитките в очукани

чашки за кафе, докато в добре скритите места им наляха в чаша със сребърни ръбчета. Ходиха и в „Севънт Хевън“, където толкова много се беше случило както на Лети, така и на Кордилия. Лети нетърпеливо огледа местата на бара. Любимият ѝ го нямаше, а останалите не я интересуваха, затова момичетата продължиха.

По-късно, на хотелски бар от черни елементи от ковано желязо Виктор подхвана разговор с Кордилия — темата е завинаги изгубена — и тя за момент забрави приятелките си. На Лети ѝ личеше, че ѝ се спи, и отпусна глава на бара в мига, в който пристигнаха. Кордилия обърна гръб на Виктор и съгледа Били да се навежда напред, да поема сърцевидното лице на Астрид в ръце и да я целува по меките устни. По това време всичко им се струваше незначително и забавно, затова Кордилия се разсмя, завъртя се към бармана и поръча по още една напитка, а когато се обърна, забеляза, че всички се целуват. Едва когато сервираха напитките, Били премести ръце от кръста на Астрид и вдигна тост.

— Майната им на мъжете!

Момичетата продължиха безгрижната си обиколка из баровете и клубовете в Манхатън, макар Кордилия да не беше сигурна още колко време, защото на следващата сутрин нямаше да помни дори как се е прибрала. Помнеше единствено как отпусна глава на меките сатенени чаршафи, напълно замаяна, и си пожела Макс Дарби да харесваше клубовете и танците. После обаче реши, че вечерта е била свършена в компанията на Астрид, Лети и Били, а занапред ѝ предстоят много срещи с пилота...

В другия край на къщата, в спалнята в кулата, сънят бе избягал и не се появи дори след като зората докосна с розови пръсти небето. Приблизително тогава Чарли нахлу в спалнята на Астрид. По това време дори най-настървените за забавления жители на Манхатън си бяха в леглата, а Астрид се беше преоблякла в нощница и си беше навила косата на ролки.

— Ей! Какво си въобразяваш? — извика тя. Чувстваше се напълно безгрижна, отчайващо пияна и глупава и продължи с добродушен глас: — Все още не сме женени, господинчо. Ако мама разбере, че си нахлул в стаята ми посред нощ, ще насъска частните ни детективи по теб. Сигурна съм.

— Много си права, все още не сме женени.

Беше застанал пред таблата на леглото ѝ и в момента ѝ се струваше по-висок и набит, откогато и да било. Беше навил ръкавите на ризата си до лактите и щом съгледа силните му ръце, почувства колкото възбуда, толкова и гняв. Спокойствието се оттече от лицето на Астрид веднага след като разбра какво означава заетата от него поза, затова се подпря на възглавниците, изпъна рамене и зачака предстоящото.

— Това пък какво ще рече? — попита го със значително постуден глас.

— Казах ти да не излизаш от къщата.

— Ако се налага, казвай ми го, когато не става нищо интересно, а не когато приятелките ми излизат да се забавляват. Колко време само мина, откакто съм се забавлявала. — Замълча нарочно и се вгледа в гневните му кафяви очи. Преди да заговори отново — напълно незаинтересовано — сведе поглед към маникюра си. — Не разбирам защо има чак толкова голямо значение за теб какво ще правя тази вечер.

Чарли въздъхна и постави ръце на долната табла на леглото, облегна се с цялата си тежест на нея и отпусна глава.

— Управлявам бизнес. Положението се мени всеки ден, всяка минута дори. Извинявай, задето не бях мил и добър, както очакваш... — Замълча, отстъпи от леглото и се обърна към прозореца.

Шантава работа, каза си Астрид, но никога досега не ѝ се е искало той да я целуне повече, отколкото в момента, както бе застанал с гръб към нея, почти изтощен от откачения скандал, който започнаха. Мускулите на лицето ѝ се отпуснаха и тя вдигна ръце към него. Той обаче не видя жеста. Заговори преди нея, обърна леко лице — тя видя носа му в профил, но така и не извърна очи.

— Май не беше разумно да се пренасяш тук толкова скоро.

Астрид усети как не ѝ достига въздух и отпусна ръце върху копринената кувертюра.

— Може и да си прав — отвърна му злобно.

Чарли долови разликата в тона ѝ и отговори подобаващо.

— Къде ти беше умът, като хукна снощи? Кордилия така се беше натряскала, че трябваше да я занесат в стаята ѝ. Забавление, няма що. Да не си посмяла да обикаляш всички барове в града, за да танцуваш с всеки, който ти попадне. Да не си посмяла да целуваш сестра си.

Астрид ахна и покри уста с ръка, за да прикрие последвалия кикот, защото бе забравила, че Били я целуна. Целувката дори не беше *истинска*, разбира се — не означаваше нищо, затова пък бе много важно, когато Чарли я целуваше. Единствено след подобни диви нощи, когато всички погледи бяха вперени в тях, когато момичето станеше център на вниманието и започваше да се чувства най-красивата, единственото ѝ желание бе да целуне собственото си отражение.

— О, Чарли, не се дръж толкова зловещо, погрозняваш! Освен това Били ми е доведена сестра.

— Виктор ми каза... — гласът му трепереше от ярост и той замълча, сякаш не можеше да понесе онова, което се канеше да каже. Гневен закри в кръг точно пред леглото ѝ. — Няма значение. Знаеш какво си направила, а аз няма да търпя съпругата ми да се държи по този начин, когато е сред хората. Чу ли ме?

Астрид присви очи и внимателно подбра думите си.

— Да, Чарли, чух те.

— Сигурна ли си? — той спря да крачи и неочаквано се успокои.

За Астрид обаче беше прекалено късно, защото се бе пренесла в кралството на фуриите и нямаше да се върне, независимо какво ѝ говореше.

— Добре — продължи той, въпреки че тя вече не го слушаше. — Предостатъчно ми е на главата и нямам време всяка вечер да те вкарвам в правия път. Семейство Хейл са насочили всичко, с което разполагат, срещу нас. Снощи са съсипали клуба. Добре че бях оставил няколко момчета там да поработят и те тъкмо били отишли на вечеря. Успели да се върнат, преди онези да съсипят всичко. Посланието им е повече от ясно. Нямам представа какво следва, но съм сигурен, че е нещо голямо и няма никак да ми хареса. Както и да е, извинявай, че те пренебрегнах, но да знаеш, че ще ти се реванширам.

— А, няма проблем — Астрид скръсти ръце на гърдите си. — Не искам да се претоварваш.

— Не, но... — преди да довърши изречението, Чарли се усети. Очите му блеснаха, когато разбра, че Астрид няма да стане отново милото, сладко момиченце. — Дяволите да те вземат!

— Мен ли? Теб да те вземат дяволите, дано! След като мислиш, че е било прибързано аз да дойда да живея с теб, може би е било твърде прибързано да се сгодяваме.

— Така ли мислиш? — изсъска в отговор той.

— Да!

Писькът, който последва, беше инстинктивен, толкова силен, че и двамата се стреснаха, и по всяка вероятност го чуха всички в къщата. Чарли отстъпи крачка назад и я погледна преценяващо. Питаше се дали говори сериозно или не. Всъщност тя самата нямаше представа дали е сериозна, но задържа погледа му, вирна брадичка и се опита да се представи като момиче, което няма никакво намерение да отстъпи. Беше ядосана на Чарли, защото с дни я пренебрегваше или може би понеже съсипа края на една прекрасна вечер. Дали пък не беше, защото той се направи на отчайващо възрастен? Всички чувства, които бе изпитала, откакто се премести да живее в Догуд — противното подозрение, че той я подритва, за да не му пречи, отегчението, потиснатите желания — нахлуха и я притиснаха, а тя реши да не отстъпва.

— Добре — отвърна мрачно той. — Както кажеш.

Тя свали годежния пръстен — как само я заболя, и то не само защото кокалчетата ѝ бяха подути. С тъга се замисли за нощта, когато ѝ го подари, и колко много се гордееше, докато си го слагаше. Той обаче тръгна към вратата, а тя не трепна и обяви:

— Още утре ще си пренеса нещата в Марш Хол.

Вратата се хлопна след него, а тя вече се бе обърнала на другата страна, заровила златистите си къдрици във възглавницата в напразни опити да заспи.

Кордилия се събуди късно и усети тъпа болка в челото и гърлото. Лети, изглежда, беше станала. Нямах я в апартамент „Кала“. Дори двете да бяха говорили за нещо, преди да заспят, Кордилия не помнеше нищичко. Даже нямаше спомен кога е заспала. Надигна се и застана пред тоалетката в съседната стая, а от огледалото я погледна тъкмо момичето, което се надяваше някой ден да срещне в Ню Йорк Сити: с леко изпито лице, но с прелестни бляскави очи, които издаваха, че са видели и преживели какво ли не. Колкото и да бе изтощена от снощи, изпитваше огромно задоволство. Беше заради Макс, помисли си, защото го беше видяла в сънищата, където двамата кръжаха заедно като небесни тела. Бурята навън бе отстъпила място на слънцето над Уайт Коув. Застана пред огледалото по гащи и потръпна при спомена за начина, по който той я беше погледнал.

— Лен, ще закуся на верандата — подвикна, докато профуча през кухнята.

Беше почистила лицето си и беше навлякла черната туника, която обичаше да облича край басейна, иначе нямаше промяна от начина, по който се събуди. Косата ѝ продължаваше да мирише на дим. Беше ѝ приятно, че преживяното снощи все още е полепнало по кожата и косата ѝ, а всяка нейна клетка е оформена от местата, на които е била. Е, не помнеше ясно въпросните места — най-малко последното — но това никак не я притесняваше. Били щеше да я подсети, поне така предполагаше, или може би вестникарят щеше да ѝ напомни събитията в колонката, която списваше.

Откъм дърветата се носеше музика — птича симфония, изпълнена с помощта на насекомите, — а някой се плискаше в басейна.

— Заповядайте, госпожице.

Обърна се и съгледа Лен, понесъл чаша сок и чиния пържени яйца, поставени върху поднос.

— Благодаря, Лен.

— Сигурно ще искате да прочетете вестниците, госпожице — продължи той и остави сгънат вестник до закуската.

— Благодаря — отвърна му, но не посегна веднага към вестника, а към парче бекон и замислено се заслуша в следобедните звуци, и се запита кога ще види отново Макс, а при създадите се обстоятелства дали няма да е страхотно весело да се изфука с него. Може би той щеше да я придружи на откриването на клуба.

Протегна се мързеливо и отвори вестника. Погледът ѝ веднага попадна на *Макс Дарби*. Усети как потръпна, сякаш я разтърси ток, като видя написано името на човека, за когото не спираше да мисли. Изпъна гръб, за да прочете по-добре новината. Материалът беше с едър шрифт — ставаше въпрос за разследването на пожара в Рай Хейвън преди два дни — но нищо не задържа интереса ѝ, докато не попадна на статийка в левия ъгъл. Едва когато осъзна за какво става въпрос, сърцето ѝ замря.

„ДИВИТЕ НОЩИ НА ТРАФИКАНТСКА ЩЕРКА“, гласеше заглавието, а отдолу, с по-малки букви, пишеше: „МАКС ДАРБИ СЪТПКВА ВСИЧКИ СЛУХОВЕ, ОТРИЧА ДА ПОЗНАВА ГОСПОЖИЦА ГРЕЙ“, под това заглавие бе поместен цитат в кавички: „ТЯ Е САМО ЕДНО МОМИЧЕ, НА КОЕТО ОТВОРИХ ВРАТАТА“.

Лицето на Кордилия се сгърчи, докато очите ѝ се преместваха към следващите параграфи. Нямахте история, както обикновено. Имаше няколко анекдота от снощи, поместени в първите параграфи, но те до един бяха измислени от вестникаря, който я почерпи. Беше представил нещата така, сякаш тя прекарваше по този начин всяка нощ. Едва когато обърна на осма страница, попадна на статия за Макс. Очевидно се бяха понесли слухове за романс, след като ги бяха видели в „Плаза“, и във вестника имаше снимки, както и думите на господин Дарби, с които отричаше двамата да имат нещо общо. „Никога не чета вестниците, затова не познах младата дама, но съм възпитан да отварям вратата на всяка жена...“

— Идиот безподобен — възкликна тя, щом усети силата на унижението.

Сгъна вестника и с решителен замах го плесна на масата, все едно така щеше да прогони неприятната случка. Само за няколко секунди се превърна от висока, впечатляваща жена в дребосък; унижението и болката се опитваха да се преборят със самочувствието

й. За кратко успя да убеди себе си, че положението може и да не е чак толкова зле, колкото изглеждаше. Вероятно просто се е паникьосал, когато са го притиснали за коментар, навярно не е чел статията и не е разбрал, че по цяла вечер се размотава с разни флъорци. Може би след малко телефонът щеше да звънне, той щеше да се извини и щяха да излязат да потанцуват на място, където нямаше кой да ги снима.

Чувстваше се ужасно глупаво, но изобщо не беше глупачка, която да се залъгва с подобни мисли. Вече познаваше Макс и бе наясно, че всяко негово действие е обмислено и целенасочено. Ако е заявил пред репортер, че няма никаква представа коя е тя, а просто ѝ е отворил вратата, значи нямаше никакво намерение пак да се вижда с нея. Кордилия се прегърна и погледна към поддържаната поляна, а самотата я връхлетя на мига.

— Корд! — провикна се брат ѝ от къщата.

Тя се изви на стола и на лицето ѝ се появи подобие на усмивка, макар да бе притисната от тъга. Брат ѝ беше тук и никога нямаше да я изостави. Беше хукнала да преследва момче, което пилотираше лъскави аероплани — огромна грешка, въпреки това бе все още тук, заобиколена от хора, които държаха на нея. Сред това странно семейство бяха единствените, на които можеше да има пълно доверие.

— Ето ме!

— Корд! — Стъпките му отекнаха в балната зала с празни стени. Той мина през двойните стъклени врати и се показа на верандата. Енергията, бликаща от него, я изненада. Когато спря, подпря юмрук на ханша и тя съгледа гневния блясък в очите му. Не беше сигурна защо се е развилнял, но бе очевидно, че едва ли ще получи от него подкрепата, от която се нуждаеше. — Как си?

— Отвратително — отвърна немощно тя.

— Така действа джинът — брат ѝ потропваше с крак, а очите му я гледаха настойчиво.

Кордилия се поизправи, притеснена, че се е излегнала, а косата ѝ мирише на цигарен дим и под очите си има кръгове.

— Снощи беше истински парцал — въздъхна той през носа. — Помниш ли изобщо как се прибра? Имаш ли представа колко хора изпратих да те търсят?

Тя премигна и се опита да мисли, за да се сети защо е било чак толкова важно да я намери.

— Бях на всички места, на които можеш да се сетиш! — рече тя с дръзка усмивка. — Дори репортерите клюкари са ме засекли — добави и посочи противния вестник.

— Изобщо не е смешно — лицето му се беше превърнало в камък и на нея ѝ се стори смешно. — Снощи ми трябваша всичките ми хора. И още нещо, не мога да си позволя да се притеснявам дали не са те погнали теб.

— Кой?

— Ти кой мислиш?

Едва сега Кордилия се сети, че е трябвало да бъде по-внимателна след преследването, но нали после Чарли я заведе да пийнат по чашка. А пък вчера на Били толкова ѝ се излизаше, как да ѝ откаже. Отиването в града не ѝ се стори неразумно, но в момента главата я болеше твърде много и нямаше сили да обяснява. Намери сили колкото да го погледне недоумяващо.

— Семейство Хейл, разбира се — той вдигна отчаяно ръце.

— Какво се случи снощи?

Брат ѝ въздъхна тежко и вдигна очи към дърветата, сякаш не бе сигурен дали може да ѝ довери историята.

Кордилия покри устата си с ръка и гърдите ѝ се стегнаха от гняв.

— Да не би да има нещо общо с това, че си изгорил склада им?

— Ти откъде знаеш... — той замълча и стовари юмрук върху металната маса, която се разклати, вилицата издрънча в чинията, жълтъците на яйцата потрепериха. Тя остана облекчена, задето той не настоя да му отговори, но я заля вълна от срам. Знаеше как ще прозвучи, ако признае, че е научила за склада от Том Хейл. — Да, вероятно. Стучи се по-рано същата нощ, в която те следяха.

— Семейство Хейл си отмъщават, така ли излиза? Но как разбра, че са те?

Той поклати глава.

— Не го пазеха в тайна. Както и да е, знаех, че замислят нещо, след като нанесох поразителния удар върху бизнеса им. Не забравяй, те ни обявиха война, не ние на тях.

Кордилия кимна сериозно. Щастливото безгрижие, обхванало я със събуждането, бе съсипано. В ума ѝ навлязоха тъмни мисли.

— Какво да направя? — попита тя и го погледна сериозно с големите си кафяви очи.

— Ти ли? — изсумтя той и отстъпи от масата. Начинът, по който я погледна, беше нов, критичен, почти същият, по който леля Айда би я изгледала. — Като начало, започни да ставаш преди обяд. Приеми поне едно от задълженията си сериозно. Искам да отворя клуба час по-скоро, този уикенд, стига да смогнем, а ти не си направила нищичко. С Джоунс вършим всичките ти задължения.

Думите я нараниха и тя скръсти ръце отново, докато се чудеше как да отговори.

— Прекарваш цялото си време с тъпия пилот. Изобщо не ни помагаш — мотаеш се с пълен въздържател.

— Вече не се виждам с него.

— И това е нещо — отвърна той, ала новината изглежда го разгневи още повече. Сякаш му напомни за цяла друга категория грехове. — Къде ти беше умът, Корд? Мислех, че искаш да си част от семейството.

— Искам! — С последния си дъх баща ѝ я бе провъзгласил за пълноправен наследник на семейния бизнес, а сега най-съкровено ѝ желание беше да стори нещо, с което той би се гордял. — Снощи излязох, за да науча повече за баровете, за да ме видят из града и да привлече вниманието към нашето заведение. — Чарли кимна едва забележимо, сякаш чутото бе отчасти истина. Събрала смелост, тя изпъна гръб и продължи: — Освен това осигурих музиката за първата вечер.

— Какво? — Чарли присви очи, все едно незначайно как го бе обидила.

— Музиката. За откриването. — Изражението му не се промени, затова тя добави по-предпазливо: — Лети?

Последва цяла минута, в която той не каза и дума. Сетне оголи зъби, наведе глава на една страна, сякаш да ти покаже колко скептично е настроен.

— Водя война, Корд. Семейство Хейл искат да заграбят всичко, за което татко е работил. Искат да ни заличат. Някои от хората ми са ранени, а ме следват покорно и предано, въпреки че са на възрастта на татко. От теб се иска нещо съвсем простичко. А ти какво ми разправяш? Щяла била да привлече хората в новия нощен клуб заедно с някакво невзрачно девойче от Охайо, което никога през живота си не се е качвало на сцена.

— Но тя е добра! Ти сам го каза.

— Корд — Чарли поклати глава и сведе очи. Изсмя се насила. — Май съм те подвел с клуба.

Еlegantната маса, просторната веранда, силното слънце, обляло ширналата се поляна, всичко ѝ се стори незначително, дори жалко след неговата забележка. Знаеше как изглежда, докато се мотае безгрижно в ранния следобед, и изпита ненавист към себе си заради това. Някъде дълбоко от спомените ѝ изплува картина — баща ѝ, който я наблюдава с толкова радост и гордост, уверява я, че е същата като него, с бистър поглед, без грам сантименталност, и е наясно кога да се отърве от непосилния товар. Бяха застанали в коридора и двамата бяха щастливи, а тя му повярва, защото бе изрекъл думите убедително, властно и никой не би посмял да ги постави под съмнение.

— Не, не, съвсем не.

— Не ли?

Тя изпъна отново гръб.

— Чарли, мога да се справя. Просто ми дай още една възможност.

Тежко дишане прекъсна разговора им и когато тя се обърна, видя Яйчо, кучето на Лети, да тича по хълма. Зад него, загърната в бяла роба, приближаваше и тя. Кордилия напрегна рамене и преглътна с усилие.

— Аз съм момичето, което ще свърши тази работа, Чарли — заяви му, срещна неговия поглед и го задържа.

Чарли размаха показалец, сякаш бе неин родител, не брат.

— Още един шанс. И да не се мотаеш повече с разни пилотчета, разбрано? Радвам се, че ще действаш по семейните дела, но непрекъснато ще бъдеш в компанията на бодигард — на двама.

Без дори да се усмихне, той се врътна на пета и влезе в къщата. Кордилия затвори очи, отпусна глава на облегалката на стола и изпъшка тихо, за да не я чуе никой. Слънцето беше изключително силно — затопли голите ѝ прасци, докато чакаше Лети да дойде при нея — толкова силно, че ѝ бе трудно да вижда.

Лети слизаше по хълма и забеляза на верандата Чарли с навити ръкави и памучен панталон на фино райе. Първоначално присъствието му я притесняваше или я принуждаваше да заобикаля, но днес нямаше нищо против, че го вижда. Чарли вече не ѝ се струваше толкова

страшен, не и откакто ѝ предложи да пее в клуба му. След онази вечер почувства Догуд като свой дом.

Беше решила да стане рано и да репетира отново, но снощи си легна толкова късно, а и с момичетата изпиха прекалено много джин. Мислите ѝ бяха накъсани, главата ѝ пулсираше. Плуването помогна, но все още не разбираше как ще запомни думите на някоя песен. Все пак излизането си струваше. Обиколиха толкова много заведения, към тях се отнасяха като към интересни особи, а тя никога досега не се беше чувствала истинска част от компанията на Кордилия, нито пък бе усещала приятелството на Били и Астрид.

— Хайде, Яйчо — подвикна весело и кучето се втурна към къщата.

Изкачи по каменните стъпала и застана пред масата от ковано желязо. Чарли вече го нямаше, но Кордилия още бе там, заслонила очи от слънцето с длан.

— Добро утро — поздрави я Кордилия с глас, който Лети не позна, макар да бяха приятелки от години. Беше дълбок и дрезгав, най-вероятно от прекаленото пушене напоследък.

— Не си довършила закуската си — отбеляза Лети и кимна към чинията. Кордилия дори не беше докоснала яйцата.

— Тази сутрин нямам апетит.

Лети стисна устни и изгледа внимателно приятелката си. Косата на Кордилия беше увиснала, под очите имаше зеленикави кръгове.

— Какво е станало?

— Трябва да ти кажа нещо, Лети — протегна се през масата и дългите ѝ пръсти измъкнаха цигара от пакета. — Знам, че си много развълнувана за откриването на клуба...

— О, да! Упражнявам всички песни, които знам и танците към тях. Но съм готова да приема нови предложения. Искам да бъда подготвена, но ще пея каквото кажеш.

— Тъкмо това е — Кордилия най-сетне извади цигара и сведе поглед. Издаде челюстта си напред — неприятен навик още от детството, когато бе напрегната, преди Джон да се появи в живота ѝ. — Няма да откриеш клуба.

— Какво? — земята под Лети все едно се продъни. Зачака да чуе, че е шега, да се събуди от кошмара, да чуе поне нещо успокоително, което да замаже положението. — Но аз мислех, че Чарли...

— Всички сме на мнение, че ще бъдеш чудесно попълнение за клуба, Лети, но откриването е особено важно за нас. Това е важна вечер в големия град и за клуба на семейство Грей имаме нужда от звезда. — Тя изпусна дима и добави, сякаш се опитваше да смекчи удара. — От голяма звезда.

— Ясно — успя да промълви Лети. Загърна се в робата, обърна гръб на Кордилия и се втрени в къщата. Нямахте сили да гледа приятелката си. Радостта я напусна. Засрами се, че вчера бе репетирала толкова упорито, като някое глупаво момиче, което подскача и подвиква и не знае мястото си в света. — Ясно — повтори още по тихо.

— Лети, много се извинявам — незнайно защо Кордилия заговори по-високо и по-остро. — Знам колко се вълнуваше, но работата е сериозна и за съжаление... просто трябва да намеря друг човек. Това е. Разбираш ме, нали?

Лети кимна, може би с твърде много готовност, за да компенсира факта, че няма сили да погледне Кордилия. Ако я погледнеше, ако се опиташе да заговори, знаеше, че ще се разплаче. Кимаше и докато минаваше през къщата, през балната зала, където бе танцувала, където си бе припомняла стъпките на чарлстона, когато все още се упражняваше, обзета от заблудението как един ден, съвсем скоро, ще стане певица в нощен клуб. В момента вчерашното момиче ѝ се струваше жалко. Затътри крака през просторното антре, потънала в мисли, и дори не забеляза Астрид, която слизаше по стълбите.

— Миличка! Дойде телеграма за теб — рече тя, когато Лети беше на второто стъпало.

— В момента нямам сили да я прочета. — Нямахте и сили да говори. Думите все едно долетяха откъм мазето.

— Може пък да те развесели — Астрид замълча и Лети я подмина.

— Ще я прочета по-късно.

Раменете на Лети си останаха увиснали, изкачваше се бавно по стълбите към апартамент „Кала“ — стаята, в която спеше от седмици, макар да беше на Кордилия. Влезе, просна се по корем върху бялата кувертюра и най-сетне изпусна риданието, което напираше в нея още откакто стоеше на верандата и слушаше покорно, че всичко, за което живееше, е чисто и просто лъжа.

Долу, в библиотеката, която никой вече не използваше, Кордилия седеше сама, разтърсена от изминалата нощ и всичко, което бе сторила. Отчаяно ѝ се прииска да чуе гласа на човек, когато познаваше отдавна — бавния провинциален говор на Джон Фийлд, който изрича името ѝ така, сякаш е най-прекрасната дума на света.

Дори накара телефонистката да я свърже с Юниън, Охайо и помолите за връзка с доктор Фийлд с един от малкото частни телефони в града.

— Случаят спешен ли е? — попита телефонистката и Кордилия я увери, че е спешен.

Засрами се. От какво бе чак толкова потресена, освен от нежеланото внимание на съмнителен тип и друг, който очевидно не отвърщаше на чувствата ѝ, може би от злото, което причини на семейството си и несправедливия начин, по който постъпи с най-старата си приятелка? Защо ли трябваше момчето, за което току-що се бе омъжила и изостави веднага след това, да се интересува от всичко това? Под обедното слънце вече не бе сигурна дали някой ще пожелае отново да говори с нея, затова върна слушалката на място и излезе от къщата.

Дълго след като престана да се самосъжалява, Лети остана на горния етаж, просната в леглото. Никой не дойде да я обезпокои — сигурно доказателство, че Кордилия я отбягва. Лети бе тъжна, чувстваше се празна и копнееше, колкото и да беше нелепо, за стара приятелка, близка като Кордилия, пред която да изплаче неволите си.

Беше само една от многото несправедливости на следобеда, в който се оказа, че единственият човек, в състояние да прояви съчувствие към нея и жалкото положение, в което бе изпаднала, е същият, който ѝ отне очакваното с най-голямо нетърпение. Пеенето в нощния клуб бе много повече от това, то бе събитието, на което тя отдаваше всяка секунда от живота си. Чувството за принадлежност, изпитано сутринта, се изпари за секунди, а тъпата болка от пиенето пак запулсира в челото ѝ. Наложил си да спре да плаче, отиде в будоара и се настани пред тоалетката, но този път изобщо не хареса отражението в огледалото.

Светлината, струяща от очите ѝ предишната вечер, вече бе помръкнала, нямаше причина да се усмихне или зарадва. Знаеше, че ще се почувства по-добре, ако потанцува или започне да се упражнява, но вече нямаше смисъл. Нищо нямаше смисъл. Каква глупачка! Да повярва, че може да стане известна. Нито един от хората, които живееха на долните етажи, нямаше да разбере мечтата ѝ, нито пък какво ѝ бе отнела Кордилия.

Все пак познаваше човек, който щеше да прояви разбиране, затова се засмя и се упрекна, че ѝ е било необходимо чак толкова време да се сети за него. Беше толкова сломена, задето ѝ отнеха възможността да се представя в клуба, че в нещастията си напълно забрави за света извън Догуд. Грейди щеше да я изслуша. Та нали я поощри преди, значи щеше да ѝ вдъхне кураж и сега, да смекчи болката.

Лети бе все още готова да заплаче, когато се качи на влака за Вилидж. Споменът за Грейди ѝ помагаше да се стегне, също като

момиче от филмите, което е на прага на нещо прекрасно, и щом приближи ъгъла на Бароу Стрийт, почти успя да се насили да се усмихне при мисълта, че всичко ще бъде наред.

В този момент го съгледа и затича.

— Грейди! — провикна се. — О, Грейди, много се радвам да те видя!

Едва когато доближи, забеляза, че е облечен в смокинг, а косата му е пригладена с помада и сресана на път. По възрастен господин, също в смокинг, и жена, загърната в бродирана наметка, бяха застанали до него, сякаш той се канеше да ги придружи някъде. Всеки друг път срамежливо би млъкнала в присъствието на толкова прекрасно облечени хора, но в момента не се въздържа и се втурна към него, готова да му разкаже за сполетелите я нещастия.

— Грейди, случи ми се нещо ужасно. Тази сутрин Кордилия ми каза, че няма да пее в клуба им. Пак съм наникъде и се чувствам толкова самотна в Догуд... — Беше готови да продължи, да опише всички подробности, но забеляза, че нито Грейди, нито двамата с него са трогнати от историята ѝ.

— Лети Ларкспър — заговори най-сетне Грейди с напрегнат и много официален тон, който показваше, че между тях е зейнала пропаст, — това са родителите ми, Луис и Робърта Лодж.

— О... — заекна Лети. — Много... много ми е приятно да се запознаем!

Насили се да изтласка на заден план нещастieto си и се постара да създаде благоприятно впечатление, но скоро усети, че нещо не е наред. Никой не протегна ръка — майка му я погледна гневно над дългия си остър нос, изсумтя пренебрежително и ѝ обърна гръб. Съпругът ѝ я последва. Челото на Грейди беше свъсено над сивите му очи, той огледа улицата, сетне и Лети, сякаш му се искаше момичето да направи нещо различно. Тя отвори уста, но още преди да се сети какво да каже, той последва родителите си. Беше до автомобила, готов да отвори вратата и да им помогне да се качат.

— Връщам се веднага — чу тя гласа му, а после и хлопването на вратата.

— Нещо лошо ли съм направила? — попита, когато той се върна при нея.

— Не получи ли телеграмите ми? Никой ли не ти предаде, че съм звънял?

— Телеграми ли? — недоумяваше и след секунда се сети. Устните ѝ потрепериха, ококори се. — Трябваше да вечеряме заедно.

— Да. Тази вечер. Трябваше да вечеряме заедно довчера. Родителите ми ненавиждат тази част от града, но се съгласиха да дойдат, защото ги уверих колко е много важно за мен и че си специално момиче. Апартаментът ми е пълен с цветя за двайсет долара. Звънях ти непрекъснато, за да те попитам искаш ли да дойда да те взема, но никой не се обади. Казах си, че се подготвяш за довчера — той поклати глава и натъпка ръце в джоба на сакото, сякаш търсеше нещо. — Ама и аз какъв съм глупак. Когато не дойде, мама и татко настояха да отидем да вечеряме тримата, но аз ги накарах да чакат цели два часа, уверих ги, че всяка минута си струва, въпреки че щяхме да изпуснем резервацията си в „Колъни“.

Лети искаше да каже много неща, но единственото, което изрече, беше „О, не!“. Предишните нещастия ѝ се сториха далечни и незначителни.

— Аз съм виновен, задето исках всичко да се случи бързо... — започна Грейди, но майка му го прекъсна.

Беше свалила прозореца на лимузината и беше зяпнала момчето и момичето на тротоара.

— Млада госпожице, вече съсипахте вечерята ми. Бъдете така любезна да ми позволите да се насладя поне на остатъка от вечерта.

— Трябва да тръгвам — въздъхна Грейди и с натъпкани ръце в джобове се залюля на пети. — Мама е много разстроена и ще бъде възмутена, че първото момиче, с което съм пожелал да ги запозная от времето, когато бях още гимназист, е не само невъзпитано, но е от онези, които пеят в разни нощни клубове.

— Много се извинявам, мога да обясня какво се случи! — тя разтвори ръце с надеждата той да я изслуша. Да не би да имаше намерение да го стисне за гушата, да докосне лицето му? Както и да е, той отстъпи назад и на нея не ѝ остана друг избор, освен да отпусне ръце, бавно, жално отстрани на тялото. — Много се извинявам — повтори с изтънял, нещастен гласец.

— Имаше моменти, когато двамата с теб изглеждахме съвършената двойка — Грейди вдигна поглед към върховете на

дърветата, после се наведе, сякаш не желаше дори да знае за мъката, изписана на лицето ѝ. — Има и моменти, когато ми се струва, че не даваш пет пари за мен. Няма проблем, само че... просто не ми харесва начинът, по който се чувствам.

— Много се извинявам, аз...

Най-сетне той срещна погледа ѝ и тя усети, че докато я гледа по този начин, се чувства много по-зле, отколкото, докато въртеше очи настрани.

— Всъщност, тази игра ми омръзна и ми е все едно дали ще се виждаме отново или не.

— Грейди, моля те, не говори така — прошепна тя. Той обаче се качи бързо в автомобила, вля се в движението и тя остана сама в горещата, тиха нощ.

Не беше съвсем сама, защото щом стисна очи — сякаш така щеше да накара паренето да си отиде — чу стъпки зад себе си и тихо подсвиркване. Продължи да стиска очи и сви юмруци, притисна ги в полата с надеждата нежеланото присъствие да изчезне нанякъде. Оказа се, че няма късмет.

— Семейство Лодж определено знаят какво са удобства.

Гласът беше на мъж, нито млад, нито стар. Тя се надяваше той да говори на някого другого, но очевидно беше сам и продължи да говори до нея.

— Не ми се струваш добро момиче, но не си от тяхната класа. Не си от онези, които се возят в лимузини, обядват в „Риц“ и летят до Флорида, когато времето тук не им понесе. Хубаво си живуркат, нали? — Тя не отговори и той повтори. — Такъв живот не е за изпускане.

— Не е лош — гласът ѝ прозвуча глухо.

— И на мен ми се струва, че не е лош. Затова не го разбирам този тъп Грейди. Напира да стане писател, иска сам да си проправи път в света. Ако аз бях роден с такъв късмет, нямаше дори да ми пука дали умея да чета. Щях да се наливам с дайкирита край басейна и да плащам на човек да ми чете. Странни птици са тези, които работят, а не им се налага, а още по-странни ми се струват онези, които отказват пари, които могат да получат просто така.

— Семейство Лодж са доста префинени, така ли? — тя отпусна рамене. Неочаквано усети как тялото ѝ боли от тренировката предишния ден.

Мъжът подсвирна отново.

— Представа нямаш. Да си чувала за кучешка храна „Дориан“? Оттам са парите им, ама купища пари, а той е от старите семейства, които пращат синовете си по разни пансионни. Да, префинени са.

Друг автомобил избръмча по улицата, но не беше Грейди, не се връщаше, за да провери дали тя е добре.

Лети се обърна, опита да се усмихне, но не успя.

— Нещата първо трябва да се объркат, за да се оправят, нали? — чу тази реплика в пиеса по радиото и щом гласът я произнесе, й се стори смела, лирична. Сега обаче, когато я изрече тя, думите натежаха като олово.

Челюстта на мъжа бе потъмняла от наболата брада, но иначе едва ли бе по-възрастен от Грейди. Той лапна цигарата и се замисли над казаното от нея.

— Не е ли обратното — отвърна й след малко.

Лети усети, че не може да понесе нищо повече. Покри лице и забърза по улицата с надеждата да завие зад ъгъла, преди сълзите пак да рукнат и да се изложи още повече.

— Не си тръгвай. — Кордилия се просна на леглото на Астрид и погледна умолително приятелката си.

Почти цял следобед обикаляше имението и мислеше, а когато се прибираще, мерна Лети да върви към портата, дребничка фигура, облечена в бяло сред зеленото тревисто море. Гневна на себе си, тя съблече потната туника през глава и я запокити в другия край на стаята. Дори след като бе сигурна, че Лети е тръгнала, чувството за вина продължи да я притиска и известно време фуча из стаята си, питаше се как така всичко в живота й се преобърна толкова бързо. Мислите не я оставяха, докато не чу неочакваната суматоха по главното стълбище и се отправи към стаята на Астрид.

— Моля те, не си отивай.

— Няма друг начин, миличка. — Астрид се наведе над стола пред тоалетката, завъртя лице първо на една, после на друга страна, за да прецени дали й отива широкополата черна шапка, която носеше. — В противен случай може да се наложи да усмъртя красивия ти брат, а в затвора дрешките няма да ми стоят добре.

— Защо не поговорите отново, след като сте премислили? — попита Кордилия, за която подобно драматично заминаване беше

сигнал, че приятелката ѝ няма намерение да се върне. — Снощи и двамата сте били разгорещени.

Астрид се изправи и срещна погледа на Кордилия в огледалото.

— Тази сутрин имаше предостатъчно време за извинение, ако просто беше прекалил. — Бързо свали шапката и я подаде на Мили, която отчаяно се опитваше да се справя с куфарите. — Той обаче трябва да се погрижи за по-важни дела, а няма да съм аз тази, която го моли за извинение.

— Защо не?

— Защото няма за какво да се извинявам.

Презрамката на Кордилия се смъкна от рамото ѝ и тя я плъзна обратно на място.

— Той не е казал, че трябва да се погрижи за нещо по-важно от теб, нали?

— Напротив. Каза, че тази работа била тъпа, не бивало да се мества да живея тук и не може да мисли за мен покрай цялата тази работа със семейство Хейл, а сега положението се било меняло с всяка секунда.

— Всяка секунда ли? Малко е прекалено.

— Не знам — размаха възмутено ръце Астрид. Това сякаш ѝ напомни за нещо. Отиде до нощното шкафче и посегна към годежния си пръстен. — Каза, че семейство Хейл били съсипали нощния клуб.

Кордилия не беше следила особено внимателно досега, но щом чу тези думи, скочи.

— Моя клуб ли?

За това ли я предупреди снощи Том? Сигурно си е тръгнал от „Спалнята“ и е отишъл в новото заведение на семейство Грей да провери какви са пораженията.

Кордилия стисна зъби. Едва когато зелените очи на Астрид се преместиха от лицето на Кордилия към ръцете ѝ, тя усети цялата да трепери от ярост и прошепна:

— Колко жалко!

— Не се тровкай, миличка. Знам, че искаш да поговориш с Чарли за случилото се. — Неуверена усмивка затрепка по лицето ѝ. — Хайде, върви!

Кордилия пристъпи към Астрид и я прегърна през врата.

— Да се върнеш скоро, чу ли?

— Добре — Астрид ѝ намигна тъжно и се отдръпна от прегръдката. — За нищо на света няма да пропусна откриването на клуба ти.

— Ще ти звънна.

Откри Чарли в хола на втория етаж. Играеше билиард по износена долна риза и шит по поръчка панталон. Беше с Дани и други момчета, а когато тя влезе, той вдигна поглед от масата, но не продума. Нямаше никакво желание да се занимава с нея, но след като вдигна поглед от банския към лицето, ѝ подаде ризата с висока яка, с която бе допреди малко. Тя кимна с разбиране, облече я и нави ръкавите. След като сестра му доби по-приличен вид, той се наведе за нов удар.

— Астрид си тръгва — започна тихо тя.

— Знам — отвърна брат ѝ.

Вентилаторът на тавана продължаваше да бръмчи, момчетата в ъглите бяха престанали да я зяпат.

— Какво е станало снощи в клуба? — попита тя, когато разбра, че той няма желание да говори повече за Астрид.

— Нищо особено. Не е важно какво са съсипали. Важно е посланието.

— Ще успеем ли да отворим по график?

Чарли я погледна.

— Ще успеем.

— А какво гласи посланието?

Той сви рамене.

— Означава, че ни готвят нещо по-лошо. Може би в нощта на откриването. Посланието беше доста нескопосано.

— Какво са направили?

— Твърде гнусно е, за да го кажа пред една дама.

Над рамото му забеляза, че момчетата се сдържат да не се разсмеят, и се ядоса, прииска ѝ се да не беше по бански и да бе сресана.

— Не можем ли първи да нанесем ответен удар?

— С какво? Вече им отнехме повечето барове и клубове, които се зареждаха от тях. Кънтри клубът не се брои по очевидни причини. Няма обаче как да разберем кого снабдяват на дребно. Много ми се иска да ги настъпим, както направиха те с нас, но Джоунс непрекъснато повтаря, че си имаме бизнес и не бива да прибъгваме до

насилие, освен когато е абсолютно наложително. Много ми се ще да греши, но обикновено е прав.

Навън грееше слънце, Кордилия отиде до перваза на прозореца и седна. Можеше да прекара чудесен ден край басейна, но нямаше желание да плува.

— Снощи бях пълна с идеи, Чарли. Наблюдавах, мислех какво превръща тези заведения в специални и знам точно какво ни трябва и какво не.

Чарли удари осмата топка и подаде на друг стика.

— Така ли? Браво! — рече и седна до нея.

— Извинявай — промълви тя.

— Няма защо.

Кордилия затвори очи и ѝ се прииска още от първия момент, в който бе влязла в бившата банка, да не бе мислила за нищо друго, освен за новия клуб. Искаше ѝ се да е била неотлъчно до Чарли и да бе научила всичко възможно, лично да бе избрала всеки стол, чаша и униформа. Искаше ѝ се да не се беше подлъгала по зова на сърцето и преходните чувства. Замисли се за Макс и лъскавия му аероплан, как поглеждаше надолу към смалилия се пейзаж, как се правеше на велик, сякаш знаеше всичко за живота и избора на хората. Обзе я отвращение, когато си спомни колко бе впечатлена от него, как той се държеше като господ, докато летеше над главите на дребните хора, плъпнали под него.

Може би щеше да опита да обясни всичко това, но Чарли, изглежда, не желаше да го чуе, а и нейните мисли се залутаха в друга посока.

— Чарли — започна тя. Устата ѝ бе пресъхнала, а мозъкът запрепуска трескаво. — Знаеш ли, че семейство Хейл имат подводница?

— Какво? — свъси вежди брат ѝ.

— Видях я, когато Макс ме повози на самолета си. Очевидно Дълут Хейл се е сдобил с нея през войната. Използвали я за доставки.

— Как?

— Не знам, но Макс спомена, че я виждал да заминава всеки ден призори. Онзи ден я видях в късния следобед — огромно китоподобно чудовище, което се надигна от водата.

Чарли поклати глава и погледна през рамо към момчетата, които си вършеха работата, някои играеха бiliarд, други разговаряха тихо. Когато се обърна към Кордилия, очите му блестяха.

— Мама му стара! — скочи и плесна с ръце, достатъчно високо, та да привлече вниманието на всички в стаята. — Мама му стара!

— Да не би най-сетне да направих нещо като хората? — не се сдържа тя.

— И още как, сестричке — пак плесна. — Мама му стара, чака ни прекрасен ден.

Той стисна и двете ѝ ръце и я изправи. Кордилия грейна и в отговор той ѝ се усмихна широко.

— Хайде, Корд — подкани я, прегърна я през раменете и я поведе към вратата. — Чака ни работа.

— Нас ли? — беше невероятно доволна, че е спечелила червена точка пред Чарли и желаше да се увери в успеха си.

— Да, и веднага ще ти кажа какво ще правим. Имам един приятел в бреговата охрана — не ми е точно приятел, по-скоро човек, на когото плащам, за да поддържаме приятелски отношения. Какво ще кажеш да се свържем с него и да му разкажем една историйка?

Редуването на дъжд и горещи дни бе прекъснато около следващия четвъртък. Слънцето беше жарко, въздухът топъл, а сенките не успяваха да охладят ни кого. Хората, изгубили дни наред да си вейт по верандите или в сенчестите части на къщите, се заеха отново с работата си. Марш Хол, където тропическите капризи на времето бяха попречили на социалния график на господарката на дома, бе необичайно тих, а пък Астрид, която изобщо не беше щастлива от завръщането си, имаше чувството, че се е изтръгнала от период на объркване и лудост и вече плава в по-спокойни води.

Денят тъкмо започваше и според нея нямаше смисъл да поправа рокля, която едва ли щеше да облече отново. По-разумно беше да прекара следобеда край басейна и да помисли какви дрешки ще си поръча през есента. Може би щеше да се върне в училище, а това означаваше, че ще ѝ трябват съвсем различни неща, но до вземането на решението оставаше доста време. Сега единственото ѝ желание беше да се наслади на прекрасния ден, по-късно да излезе освежена и прекрасна, както винаги, за да накара Чарли да се намрази, задето се е държал толкова противно. Тази вечер искаше да се забавлява двойно повече от обикновено, за да навакса онова, от което бе лишена.

— Госпожице Донъл?

Тя отбори очи и погледна прислужницата.

— Бренда, колко навреме. Тъкмо ожаднях. Би ли ми донесла една лимонада?

— Да ви донеса ли две? Имате гости.

Астрид се извърна на белия шезлонг и забеляза между редиците източени кипариси около басейна дребна фигурка в нежнорозова блуза да прекосява ливадата.

— Да, благодаря.

До момента Астрид нито за миг не бе изпитала желание да се върне в Догуд. Беше невероятно досадно, че майка ѝ не спираше да повтаря: „Нали ти казах“, дразнеше се, че развоят на събитията не

изненада дори Били. Щом обаче видя Лети, усети колко много ѝ липсва огромната къща с царящ хаос, в която живееха най-добрите ѝ приятелки.

— Лети, колко се радвам да те видя. Как дойде? — провикна се Астрид и разпери ръце за прегръдка.

— Пеша — отвърна искрено тя, сякаш това бе нещо напълно естествено.

— Но пътят е дълъг, миличка, ще си съсипеш обувките! Има едно ново изобретение, което се нарича телефон.

Лети се изчерви.

— Да — отвърна ѝ по начин, който издаваше, че там, откъдето идва, не е използвала често телефон.

— Няма значение. Сядай и ми разкажи всичко. Стига да не е свързано с Чарли — не мога да търпя името му и не желая да знам какво става с него. Освен ако не е нещо ужасно, разбира се, и той не страда.

— А, Чарли почти не съм го виждала — Лети извърна поглед и бавно се настани на стола до Астрид, подгъна крака под себе си и отпусна брадичка на дланта си.

— Няма значение, миличка, най-добре да не го споменаваме. Каж ми, нима си изминала целия този път, за да ме видиш?

— Ами, да — отвърна Лети, но сините ѝ очи, които непрекъснато се стрелкаха настрани, говореха друго. — Всъщност, питах се дали знаеш къде е Кордилия.

— Кордилия ли? Не си ли я виждала в Догуд?

— Не се застоява много. Май ме избягва.

— Не ми се вярва — Астрид се обърна настрани и се опита да си припомни последователността на събитията от седмицата. — Разговарях с нея преди няколко дни и тя ми каза, че бързала за някаква среща, защото през уикенда отваряли бара и имали страшно много работа. Беше като полудяла. Защо питаш? Ти добре ли си? Струваш ми се малко объркана.

— А, не — въздъхна Лети, сякаш бе понесла на плещите си тежестта на целия свят. — Добре съм.

— Миличка, не си никак убедителна.

Лети се намести и се отпусна на шезлонга.

— Ужасна съм, но трябва да ти кажа истината. Имам нужда да поговоря с някого, но обикновено споделям с Кордилия подобни проблеми, а напоследък никаква я няма и дори не знам дали е подходящият... — Лети замълча.

— Стига си хленчила, казвай какво се е случило! — Астрид се обърна към нея и свали слънчевите очила, постара се да я изслуша внимателно, макар слънцето да пареше очите ѝ. — Не мога да понесе да не съм в течение и да не знам последните клюки.

Лети стисна червените си устни, все едно се опитваше да овладее чувствата си.

— Изгубих си работата — успя да произнесе с дрезгав глас.

— Коя работа?

— В клуба, разбира се... — Лети извърна очи и едва тогава Астрид си спомни, че Лети трябваше да открие клуба на Чарли и Кордилия. — Кордилия заяви, че имали нужда от *истинска* звезда.

Прислужницата донесе лимонадата, а Лети наведе глава, докато Бренда поставяше подноса между тях и продължи да гледа втренчено ръцете си, дори когато Астрид вдигна чашата и размаха ръка пред Лети.

— Глупости на търкалета. Ами ти си истинска звезда отсъди и отпи дълга глътка. — О, съкровище, много ми е мъчно за теб. Ужасни са, след като са ти причинила подобно нещо.

— Не го заслужавам. — Лети мачкаше полата си, гласът ѝ потрепери и за момент Астрид усети как паниката нахлува при мисълта, че гостенката ѝ може да ревне. — Истината е, че това бе ужасно важно за мен. Винаги става така. Ти си родена в богат дом, а пък Кордилия открай време успява да се снабди с вълшебния билет за всяко място, на което иска да попадне. Аз обаче мога да разчитам единствено на себе си. Мислех си, че като започна работа в клуба, ще си създам име.

— За мен ти си самото съвършенство — Астрид отново си сложи слънчевите очила и се преобърна по корем, за да има тен и отзад на бедрата. — Истинска прелест. Освен това притежавам набито око, госпожице Лети Ларкспър. Не го казвам единствено защото сме приятелки. Това е просто временна засечка. Помисли си само колко повече ще ти се услади успехът, когато се добереш съвсем сама до върха! Проправи си път в някой нощен клуб... може би от онези, които

не са покровителствани от надути типове като Чарли. Тогава ще разбереш, че не е до късмет.

Лети кимна енергично и се разхълца.

— Майната им, Лети. Сериозно ти говоря. Ти имаш всичко и не бива да се хабиш, като се самосъжалеяваш. Хайде сега, усмихни се.

Ъгълчетата на Лети се извиха нагоре в опит за усмивка, но накрая пак се отпуснаха и тих вопъл се изтръгна от гърлото ѝ.

— Недей така, чак толкова ли е зле? Още ли има?

Лети вдигна лице към слънцето и присви очи. Кимна два пъти.

— Има. Голяма съм нещастница.

Астрид не се сдържа, опита да се разсмее и макар Лети да изглеждаше напълно сериозна, съвсем не приличаше на нещастница.

— Сериозно? Изобщо не ти вярвам.

— Повярвай ми. Става въпрос за Грейди.

Астрид я погледна недоумяващо.

— Грейди ли?

— Грейди Лодж. Беше у семейство Боумонт, забрави ли? Ухажваше ме. Трябваше да вечерям с родителите му миналия уикенд, а забравих. След това се държах като пълна глупачка и отидох до апартамента му, а те ме бяха чакали безобразно дълго и когато пристигнах се разприказвах, че съм изгубила шанса си да стана певица в нощен клуб.

— Не е толкова зле — отбеляза Астрид. Беше допила лимонадата и беше оставила чашата настрана на цимента. — Все пак новината е много важна.

— И за мен, но семейство Лодж се оказаха твърде префърцунени хора. Много по-фини, отколкото очаквах.

— *Не може да бъде!* — Астрид се ококори. — Невъзможно!

— Аз си мислех, че са простички хора, като него, но...

— *Грейди Лодж* е от семейството на *Луис Лодж*, така ли?

— Да... май се казваше Луис — едната тъничка вежда на Лети се изви въпросително.

— Миличка, онзи ден бях толкова разсеяна! Приех го като миловидния ти приятел и повече не се и сетих за него. Още повече го мярнах от разстояние. Да не говорим, че не съм се виждала с Грейди от години.

— Не е възможно да го поз...

— Разбира се, че го познавам — Астрид замълча и покри устата си с ръка, докато се опитваше да потисне нетърпението, което винаги избликваше, когато се появеше пикантна историйка. — Познавам го от години не го бях виждала от лятото, когато с него и Пийчи... ами...

— Пийчи Уитбърн ли?

— Да, миличка, всички знаят, че бяха влюбени поне една година, когато той се записа в колеж „Кълъмбия“. Очаквахме двамата да се оженят. Само дето преди той да ѝ предложи, тя замина за Стария континент и се забърка в неприятности, защото беше съблазнена от женен французин.

— Не може да бъде! — прошепна Лети.

— И това не е най-лошото. Постъпи ужасно гаднярски и започна да изпраща на Грейди писма, в които му разказа всички подробности от любовната си връзка, каза, че я била прекъснала, ама не беше. Той напусна училище след един семестър и повече не го видяхме. Носеше се слух, че искал да стане писател. Един господ знае защо. Беше преди две години. Понякога мяркам негови разкази тук-там. Много са добри, но никоя от нас не може да ги разбере. Защо му е да е писател, след като вече е милионер?

Лети изхлипа от мъка, извърна се настрани и зарови лице на облегалката на стола.

— Че кой се интересува от милионери? — Сърцето на Астрид се чувстваше по-леко, откакто Чарли не го мачкаше, и беше сигурна, че ако Лети се стегне, ще изпита същото. — Пука ли му на някого за младите мъже? Та ще станеш певица или актриса, или танцьорка, а това е къде-къде по-вълнуващо, отколкото да се занимаваш с момче, което не е в състояние да ти купи нищо.

Астрид се протегна и приглади няколко кичура от косата на Лети. Тъмнокосото момиче вдигна очи и изхлипа.

— Миличка, не ставай глупава, цялото ти бъдеще е пред теб. Достатъчно е да отидеш и да си поискаш роля — нещо малко, нещо разумно, с което да започнеш. След това никой няма да успее да те спре. Не съжалявай за нищо от стореното и за бога, забавлявай се.

— Ти не мислиш ли, че съм ужасна?

— Господи, не, разбира се!

— Наистина ли мислиш, че всичко ще бъде наред? — Лети се изправи и по лицето ѝ премина лъч надежда.

— Сигурна съм. Върви в града още сега, преди да се обезкуражиш, и си намери работа. Кажи на Бренда да предаде на шофьора да те откара до гарата. Трябва да се отнасяш с повече внимание към обувките си.

Лети кимна решително, изпъна гръб и заприглажда роклята и косата си, сякаш веднага щеше да изпълни заръката на Астрид.

— Точно така. Не ти трябва да се омъжваш за мъж с милиони. Достатъчно е да си неповторима, каквато си в действителност.

Стискаше в ръка брой на „Уийкли Стейдж“. Беше отпреди няколко дни — не спираше да го разлиства, откакто го купи, прегъваше страници, ограждаше обяви с молив. За разлика от времето, когато работеше в „Севънт Хевън“ и мечтаеше да си осигури главна роля, ала не бе готова да се остави да я оглеждат по време на прослушвания, сега внимаваше за обяви, в които търсеха по няколко момичета — този път държеше да е реалистка — и най-вече избягваше напудрените претенциозни роли, които бяха привлекли вниманието ѝ. Докато пътуваше с влака на запад от Уайт Коув, прегледа обявите с решителност, която досега ѝ беше убягвала.

Слезе и мирисът на града я обгърна също както в първия ден. Отново усети прилив на възторг от безкрайните възможности. Качи се на сцената за първия кастинг и изпълни упражняваното много пъти в балната зала на Догуд, без дори да се замисля. Приключи и чу аплодисментите на дванайсетина човека, поклони се, усмихна се и си позволи за кратко да се наслади на светлината на прожекторите.

— Благодаря, госпожице Ларкспър, много добре — обади се кльощав мъж от първия ред. Беше кръстосал краката си като жена, пъхнал молив зад ухото. Когато очите ѝ се приспособиха към мрака в театъра, тя прецени, че във вида му няма нищо, което да я привлече, не и в романтичен смисъл, и веднага се почувства по-спокойна.

— Благодаря.

— Харесваш ми. Свободна ли си вечер?

— Да.

— Свободна ли си следобед?

— Да.

— Ще ми свършиш работа, но преди това искам да видя и останалите момичета. Седни, ако обичаш.

— Разбира се — отвърна тя. Не беше възторженото „Да!“, на което се беше надявала, но в момента ѝ се стори предостатъчно и усети, че е изпълнена с благодарност. — Благодаря ви — повтори, поклони се пред мъжа и тръгна по пътеката.

Придвижваше се предпазливо в мрака, когато чу някой да просъсква името ѝ.

— Лети, беше страхотна!

— Кой е? — прошепна в отговор, подпря се на една от кадифените седалки и се отпусна до гласа. Сети се още преди да чуе отговора.

— Полет! — възкликна и прегърна момичето, което я беше прибрало, когато бе напълно отчаяна и не познаваше града. — Какво правиш тук?

— Същото като теб. Трябва ми работа. — В сумрака на театъра тя успя да различи винените устни и тъмната коса на едри вълни.

На сцената се бе качило друго момиче. За представянето си имаше нужда от слънчобран и макар да пееше леко фалшиво, умееше да флиртува с всяко движение и Лети беше сигурна, че ще привлече вниманието на някой театрален продуцент — или пък на всички театрални продуценти, пред които се е представила.

— Как е в „Севънт Хевън“?

— Същата работа, не се е променило към по-добро. Господин Коул все още си е пълен нещастник, клиентите пък си въобразяват, че са си купили билет за зоопарк. Сега обаче има и нови гадости. Никой не ходи, освен туристите, които пък си броят монетките.

— Нали имаше страхотен наплив? — отвърна Лети, неспособна да повярва.

— Нещата се променят — сви рамене Полет.

— Със същите момичета ли си в апартамента?

— Същите. Нищо не се е променило, освен че имам по-малко пари.

— Жалко.

— Това е животът. Надявах се тук да излезе нещо, но като гледам, ме накара да остана от любезност. Нищо. Не могат вечно да

отхвърлят прелестно лице като това. Много се разтревожих за теб, когато си тръгна, след като се скарахме.

— Извинявай... трябваше да намеря начин да ти съобщя, че съм добре. Животът ми беше чудесен. Отседнах и Уайт Коув.

— За Уайт Коув Лонг Айлънд ли говориш? — възкликна Полет толкова високо, че мъжът с молива зад ухото се обърна и прочисти гърло. — Как го направи? — полюбопитства тя шепнешком.

— Приятелката ми от Охайо, Кордилия, нейният баща е... беше... ами той има къща там.

— Кордилия Грей ти е приятелка? — прогърмя отново гласът на Полет, а човекът на първия ред се изправи и помоли онази, която вдигаше този шум, да напусне или да млъкне.

Момичетата се спогледаха заговорнически, но мълчаха през следващите няколко прослушвания, след което мъжът на първия ред стана, за да събщи.

— Ще помоля госпожица Бейт, госпожица Логан, госпожица Апълтън, госпожица Ларкспър и госпожица Престън да бъдат така любезни да останат. На другите благодаря за отделеното време.

— Видя ли? — рече Полет. — Късметът напълно ме е изоставил, а високите момичета изобщо не са на мода.

— Жалко — рече Лети. Всички в театъра говореха едновременно, вече не се налагаше да шепнат, но така и не заговори с нормалния си глас. Щастieto й бе помрачено.

— Миличка — продължи Полет по-внимателно. Вероятно забеляза, че дребното личице на Лети се колебае между възторга и тревогата. — заслужи си ролята. Не си губи времето да се тормозиш заради мен.

Лети обаче се притесняваше.

— Щеше да е толкова хубаво, ако попаднем в едно шоу.

— Така е, но не е било писано. Както и да е, видяхме се отново и предлагам да не губим връзка.

Лети кимна с тъга. После й хрумна нещо, което щеше да я накара да се почувства по-добре. Сърцето й се свиваше всеки път, когато си спомнеше за нощния клуб, където трябваше да бъде големият й пробив, но не можеше да допусне Полет да си тръгне просто така, особено след като навремето й беше помогнала толкова много.

— Полет, не предпочиташ ли да работиш другаде?

Полет се разсмя.

— Вчера бях готова да си потърся работа като чистачка в сладоледения салон, покрай който минах. Сигурно ще изкарвам повече пари и ще мога да разчитам на нещо сладичко.

— Приятелката ми Кордилия отваря заведение. Нощен клуб. Ако утре отидеш и ѝ кажеш, че ме познаваш, може и да ти намери работа. Барът ще е в стара банка на Западна Петдесет и трета.

— Благодаря, може и да проверя. — Полет се наведе и прегърна Лети. — Радвам се, че се видяхме — рече тя и излезе.

Мъжът с молива зад ухото повика петте момичета на първия ред. Всичките бяха като нея — дребни, с бледи кожи и тъмни коси. Работата, която се предлагаше, не беше кой знае каква. Той доста се постара да подчертае, че започват утре вечер, без изключение, и към нито една няма да има специално отношение, ще работят по шест вечери в седмицата, а заплащането е ниско. Очевидно тежките условия бяха причината, поради която тук непрекъснато търсеха танцьорки, и Лети си каза, че трябва да се чувства унижена, но бе така щастлива, задето е станало чудо и е получила първата си роля като актриса, та не можеше да спре да се усмихва.

Оказа се, че господин Арчли — така се казваше водещият прослушването — не преувеличава. Задържа ги през целия следобед, докато научат ролите си, а пък хореографката, някоя си госпожица Частейн, не се усмихна нито веднъж, докато коригираше стойката им, положението на стъпалата и ръцете, музикалността им и качеството на жестовете. Когато гардеробиерът, господин Сингър, дойде да им вземе мерки, едно от момичетата вече беше отпаднало, но господин Арчли ги увери как знаел, че ще стане така и в действителност имал нужда от четири. Усмихна се за пръв път и заяви, че според него останалите четири били най-убедителни и силни още от самото начало. Господин Сингър излезе, а госпожица Частейн плесна с ръце и пак се заловиха за работа.

Когато Лети и останалите нови танцьорки бяха освободени, актьорите и певците, които участваха в представлението тази вечер, бяха започнали да пристигнат, понесли пазарски чанти, размахваха цигари, смееха се. Лети срамежливо ги наблюдаваше в коридора, докато минаваха, и се питаше какво ли правят през деня, накъде се отправят след края на представлението. Навън светлината бе

помръкнала и огромният надпис „Парис Ривю“ блестеше в патладжанения мрак. Тя потръпваше от сладко-горчивото чувство, че си е осигурила работа, а не можеше да се похвали на Грейди.

— Надписът е много красив, нали? — обърна се Лети към Мери Престън, едно от новите момичета, докато се мотаеха пред театъра, а тълпите, излезли от работа, се стичаха покрай тях.

Улиците бяха пълни с боклуци, опаковки от шоколадчета, вестници и разни ненужни отпадъци, но под светлината на този възшебен час дори боклукът изглеждаше като безценно съкровище.

Мери се ухили.

— Ще ти призная, че дойдох чак от Алабама за тази възможност — рече тя с приятния си напевен говор, типичен за южните щати.

— Аз съм от Охайо — отвърна Лети, но се усмихваше толкова широко, че думите нямаха значение. Сякаш бе изживяла първия си истински момент в живота.

— Ще се видим ли утре? — попита Мери.

И двете поклатиха убедено глави, след това се разделиха, две дребни девойчета, всяка тръгнала по своя път в големия град. Ако побързаше, щеше да успее да се качи на влака в 19:58, за да се прибере в Уайт Коув, но точно сега не беше в настроение да бърза. Искеше да повърви бавно, да вдъхне аромата на букетите, които мъжете бяха купили за любимите си, да се полюбува на двойките, които се държаха за ръце, докато бързаха към място, където щяха да бъдат щастливи заедно. Ако се прибереше, трябваше да си легне, а потръпваше от радост и не искаше денят да свършва. Прииска ѝ се майка ѝ да я види в момента, как се е превърнала в нийоркчанка, извоювала първата си истинска работа.

Гърдите ѝ се надигаха и спадаха от възторг при мисълта за новия живот, от възможността скоро да разкаже на Кордилия всичко. Все още бе малко наранена от начина, по който приятелката ѝ бе отнела обещаното, но Лети имаше чувството, че сега разбира защо е постъпила така, а пък тя бе убедена, че има призвание. Двете вече не бяха деца и съдбата ги беше тласнала към почти непосилен избор. Независимо от това, годините, през които Лети и Кордилия можеха да разчитат единствено една на друга за подкрепа и съчувствие, не можеха да бъдат загърбени с лекота. Затова бе напълно естествено Лети да гори от желание да разкаже на най-старата си приятелка как

най-сетне е получила онова, което толкова силно желаше, онова, за което бе говорила с възторг, докато се връщаха по дългия път от Дифайънс: платена работа в истински театър.

— Ехо, госпожице Ларкспър.

Чу името си — името, което сама си беше избрала — стресна се и се изтръгна от мислите. Вдигна поглед към красивата варовикова фасада без прозорци, после съгледа Дани, чиито спокойни очи едва бяха добили смелост да срещнат нейните.

— Намерихте ни, значи — рече той с усмивка.

Сградата беше банка. Краката ѝ сами я бяха отвели до клуба на Кордилия.

Тя кимна вместо поздрав и той се обърна притеснено и продължи по улицата, за да свърши някаква поръчка. Други млади мъже — повечето познати ѝ от Догуд — ту влизаха, ту излизаха през масивната врата, а пък любопитни минувачи се тълпяха на тротоара и обсъждаха с шушукане какво става вътре. Един от мъжете я беше познал и тя се почувства като важна персона, но после си каза, че е все едно някоя незначителна танцьорка да бъде разпозната от портиера и въведена във вълшебния замък. Приблужи входа с високо вирната глава и надменна походка.

— Ало! — чу груб глас, който я накара да спре. Тъкмо беше прекрачила прага, когато огромен като мечок мъж с шапка, ниско над очите, ѝ препречи пътя.

— Здравейте — усмихна му се, преди да направи крачка напред.

— Къде си въобразяваш, че отиваш?

Тя надникна отстрани на огромното туловище към трескавата дейност вътре — подреждаха малки маси от ковано желязо в огромния салон, зад гишетата на касиерите се издигаше нещо, което ограждаше централната част.

— Аз съм Лети.

— Коя?

Въпросът посмачка самочувствието ѝ, но бързо си припомни какво е постигнала днес и мисълта върна дръзката ѝ усмивка.

— Лети, приятелката на Кордилия. Дошла съм да се видя с Кордилия. Попитай Дани, ако искаш.

— Не, няма нужда — отвърна онзи след цяла вечност. — Сега си те спомних. Извинявай, задето те спрях, госпожице, ама от семейство

Хейл пак са преследвали госпожица Кордилия снощи и всички сме малко наострени и ни е страх да не я нападнат. Или дори по-лошо.

— Разбирам. Ти просто си вършеше работата.

— Ей я там.

Мъжът посочи към две медни врати в далечния край на помещението. Лети направи реверанс и пристъпи напред бавно да огледа добре. На тавана се виждаха стари стенописи, които придаваха ефирност, а тайнствената светлина на залеза се процеждаше през прозорците високо на стените. На източната стена — Лети забеляза с болка — няколко от гишетата на касиерите бяха махнати и беше издигната сцена. За момент ѝ се стори, че се мержелее като мираж, и затвори очи, докато не усети болката да отминава, след като си напомни, че ще е значително по-добре сама да си проправи пътя напред. Та нали вряло и кипяло момиче като Астрид я увери, че така е най-добре.

Беше по средата на мозаечния под, когато се възцари тишина. Стърженето на трион спря и мъжките крясъци престанаха. Лети също остана на място и отстъпи настрана. Жена в бяла рокля с ниска талия и перли, с тежък грим, засенчен от широкопола шапка, се промъкваше като видение между масите към изхода.

Протяжно просвирване проряза тишината. Отдалече красотата на жената изглеждаше безупречна, ала когато се понесе на облак от гардения покрай Лети, момичето веднага разбра, че е над трийсет и пет. Парфюмът ѝ продължаваше да се усеща, дори след като излезе.

— Това беше Мона Алегзандър — изтъкна един от мъжете, които работеха на бара, когато отново се заеха със задачите си.

— Коя? — попита колегата му.

— Мона Алегзандър. Беше най-нашумялата певица. Ще пее на откриването.

Лети никога не бе виждала някоя жена да накара всички присъстващи да замълчат и се почувства нелепо, задето бе вярвала, че може да постигне същото като нея — да задържи вниманието на пияници и грубияни, да ги накара да я слушат. Може би някой ден щеше да успее. След тази изпълнена с надежда мисъл, Лети влезе през медните врати, които ѝ бяха посочили.

Кордилия беше с гръб, притиснала телефонната слушалка към ухото си. Беше облечена в кафяв панталон с широки крачоли, който

Лети не беше виждала, и бледорозова блуза. Приятелката ѝ едва я позна. Тя кимаше и слушаше какво ѝ говорят.

— Благодаря, Роджър — рече накрая с гласа на много по-възрастна жена и затвори.

— Кой беше? — попита Лети.

— О, Лети! Много се радвам, че си тук — рече Кордилия, но така и не пристъпи напред да приветства приятелката си, застанала на вратата. Момичетата се усмигнаха една на друга почти срамежливо, сякаш през изминалите няколко дни, в които не се бяха виждали, се бяха превърнали в непознати.

— Кой е Роджър? — повтори Лети, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— Моят рекламен агент — Кордилия запали цигара. — Тук е върхът, нали?

Лети отвори уста и прошепна непознатата фраза *рекламен агент*.

— Отваряме утре вечер и ще го наречем „Трезор“, а Роджър твърди, че всички важни личности вече са уведомени и са обещали да дойдат. — Кордилия се подпря на бюрото — огромно, махагоново, с дебели, гравирани крака, на каквото би седял директорът на някоя банка. — Открих цяла кутия с ролки билети за лунапарк в склад на Трийсет и седма, на които пише „Трезор“. Очевидно е имало увеселителен парк с такова име в Куийнс, но за творили, след като възрастна жена получила инфаркт и починала. Клиентите ще влизат и ще си купуват билети на първата каса, после с билетите ще си поръчват напитки на съседните. Нали е много хитро? Сама се сетих. Напитките ще се сервират в бурканчета — много идейно, нали? А пък Мона Алегзандър, едно от момичетата на татко, от едно време, каза, че е готова да пее безплатно в чест на татко и...

Кордилия изглежда имаше още много за разказване и сигурно щеше да продължи, но телефонът звънна, тя се обърна и вдигна слушалката. Лети никога не я бе чувала да говори толкова много. В Юниън беше от момичетата, които почти не говореха, предпочитаха да наблюдават и винаги се интересуваше повече от фантазиите на Лети за звездно бъдеще, отколкото да разказва нещо. Сега обаче бърбеше безспир и непрекъснато се обръщаше през рамо, все едно проверяваше дали Лети все още е край нея.

— Исках само да ти кажа, че си намерих работа — уведоми я Лети, сякаш за да оправдае идването си. Гласът ѝ беше дразнещо покорен, вместо да се държи смело и безгрижно, но тя продължи: — Роля. В едно представление.

— Браво! — червените устни на Кордилия се разтегнаха в усмивка. Лети чу гласа от другата страна и в следващия момент Кордилия насочи вниманието си натам. — Моля, какво?

На Лети ѝ се стори, че току-що е изпуснала безценна наследствена вещ в дълбока асансьорна шахта и не може да направи нищо, освен да наблюдава как безценният предмет изчезва завинаги от погледа ѝ. Бе повече от очевидно от позата на Кордилия — изправена, изпълнена със самодоволство, че телефонният разговор ще се проточи, а Лети нямаше да изтърпи дори още миг, в който да се отнасят към нея като към невидима, затова отстъпи назад. Беше във фоайето, когато Кордилия забеляза отсъствието ѝ.

— Откриването е утре вечер! — провикна се тя след Лети. — Облечи си червената рокля, която ти купихме от „Бъргдорф“. Много ще отива на билетите.

— Не мога — отвърна Лети, макар телефонният разговор да продължаваше и едва ли Кордилия щеше да я чуе. — Утре вечер е първото ми представление.

От тихия, сумрачен коридор за момент остана загледана в приятелката си — изпънала рамене, тънката ѝ талия, подчертана от широкия панталон. Безразличието на Кордилия не биваше да я впечатлява, напомни си Лети. Трябваше да се е научила да очаква подобна реакция. Все пак копнееше за Кордилия, която познаваше доскоро, която седеше до радиото, слушаше разказите за далечни места, представяше си бъдещето. През повечето време обаче се чувстваше предадена.

Чарли тъкмо влизаше, а косата му блестеше като метал, когато се разминаха. Той дори не я забеляза и тя не направи нищо, за да привлече вниманието му. Беше ѝ мъчно, че си тръгва толкова скоро, при това с много по-малко овации, отколкото се бе надявала. Беше прекарала цял ден да учи стъпките за танца и подходящите изражения, за да привлеча погледите на публиката, и повече нямаше нужда от приятели за забавления.

Двайсет и четири часа преди събитието слухът, че клуб, наречен „Трезор“, ще бъде открит в петък вечерта, вече бе известен на всички, които проявяваха жив интерес към подобни забавления. На местните ченгета също им беше известно и бяха компенсирани. Мнозина от тях вече бяха превърнали неочаквано получените суми в подаръци за многострадалните си съпруги. И федерални агенти бяха научили местонахождението на бара, но бяха малцинство. Онези, които разполагаха с ресурси да разбият на пух и прах подобно заведение, се въздържаха, защото знаеха, че каквито и мерки да предприемат, ще се стигне до незначителна суматоха, която в никакъв случай не би ги отвела до сърцето на операцията на семейство Грей. Журналистите, които списваха клюкарските колонки, бяха осведомени, както и личностите, за които си струваше да се пишат клюки във вестниците. Макар веселящите в баровете из града да се оглеждаха и ослушваха с надеждата да зърнат осемнайсетгодишното момиче, за което се твърдеше, че върти всичко, никой не можеше да потвърди със сигурност, че я е виждал.

Всъщност в четвъртък вечерта Кордилия си легна рано за пръв път от седмица насам, в една от трите стаи, които брат ѝ беше резервирал в „Сейнт Риджис“.

С Чарли вече бяха преспивали тук няколко вечери. Всеки ден бяха заети с подготовката и обикновено оставаха толкова до късно в града, че връщането в Догуд се превръщаше в проблем. През тази седмица Кордилия призова всички свои сили, цялата си издръжливост, която притежаваше, благодарение на строгото възпитание в Охайо. Вниманието, с което навремето изчиташе старите вестници, за да открие материал, в който се споменаваше нещо за вълшебната страна, наречена Ню Йорк, и отдавна изгубения ѝ баща Дариъс Грей, сега ѝ послужиха, както и убеждението, че е оцеляла след обидните забележки и строги наказания на леля Айда. Добре помнеше и наученото в железарския магазин на чичо Джеб. Момчетата, които

вдигаха сцената и довършваха бара, мигаха изненадани, когато тя посочваше грешките им и ги наставляваше как да си вършат работата, но нито един от тях не се опита да я излъже повторно. Неведнъж прибягваше до старите си номера: поглеждаше в очите мъж, двойно по-възрастен от нея, без дори да трепне, сякаш въпросният човек нямаше какво да ѝ каже, на какво да я научи, все едно тя вече знаеше всичко.

Понякога имаше чувството, че е излязла от тялото си и наблюдава отстрани. Тогава се възприемаше като много по-самоуверена млада жена, поела в новия свят на отговорностите. В петък сутринта се събуди сама в луксозната хотелска стая и се почувства прекрасно.

Не ѝ трябваше будилник; очите ѝ бяха широко отворени, мислите ѝ бяха бистри и ясни още преди изгрев-слънце. Откъм улицата се чуваше бръмченето на автомобили за доставка. Полежа за кратко в тъмнината, заслушана в ударите на сърцето си, и се запита как бе стигнала дотук, до този невероятен момент от живота си. После се замисли за Астрид, която не обичаше да философува, просто казваше нещо весело и се отправяше в същата забележителна посока, в която бе поела още от самото начало. Кордилия бе приключила с подготовката. Сега ѝ оставаше единствено да стане и да се наслади на резултата.

Затова се надигна от леглото, обу мъжки панталон — не бяха като на брат ѝ, поръчани от „Хенри Бендъл“ в началото на седмицата, за да се срещне с Роджър Тинзли в приличен вид, ами износен, който ѝ бе голям, навит над глезените, съчетан с гуменки, и блузата от розов шифон, с която беше предишният ден. Сложи си червило, без дори да пали лампата. Сетне се запита дали червилото е подходящо за днешната мисия, но Чарли почука на вратата, преди да успее да го избърше, а впоследствие даже не се сети за него.

Дори в мрака забеляза как очите на брат ѝ греят. Братът и сестрата не продумаха. Минаха покрай охранителя, който не се отделяше от стаята на Кордилия, и поеха по застлания с дебел килим коридор.

По това време по улиците почти нямаше автомобили и те излязоха тихо от града, настръхнали в трепетно очакване. Кордилия оставаше за пръв път без бодигард, откакто клубът бе съсипан, и ѝ стана приятно, че седи до брат си в хладното утро, далече от шума,

напълно уверена в безопасността си. По-късно гълчавата щеше да нахлуе отвсякъде, затова се предаде на приятното подрусване по провинциалните пътища и се наслади на тишината. Спряха в Рай Хейвън за бензин и Чарли донесе по чаша горещо кафе от близкото заведение. Скоро не бяха далече от мястото и оставиха автомобила встрани от пътя. Изминаха останалата част до водата през гората. Там имаше рибарска хижа и Чарли взе назаем лодката на рибар, който го нямаше в момента, и загреба по неподвижната вода тъкмо когато на хоризонта се появиха първите оранжеви отблясъци.

Беше още ранно утро и никой нямаше да види лодката, поела от брега, ако не бе със запалени светлини; наоколо имаше още подобни лодки — бе напълно сигурна, макар да не ги виждаше в утринната мъгла. Беше наясно, че наблизо е имението Авалон, където Том Хейл сигурно спеше дълбоко, също както останалите подмолно действащи, безскрупулни мръсници. Когато и да помислеше за дома му, си припомняше как танцуваше с него на дансинга под звездите, скрила пистолет в жартиера, а после се сецаше и за престорената му загриженост за живота ѝ.

Чу вик от близкия кей. С Чарли се обърнаха в посока тъкмо когато китоподобен гръб се показва над огледалната повърхност на водата. Виковете станаха по-настойчиви и в сумрака различаха хора, застанали до многобройни каси контрабанден алкохол в очакване на люка да се отвори. С отварянето му всички се задействаха бързо — мъжете се напрягаха, за да подадат касите на протегнатите ръце. Кордилия отпиваше кафе и вдъхваше застоялия, възсолен въздух. Нямаше да забрави този мирис до края на живота си.

— Само почакай — прошепна Чарли.

Някой на кея запали цигара, огнена точица на фона на изсветляващото небе, и в следващия момент откъм водата завиха сирени, няколко големи лодки едновременно насочиха огромни, мощни прожектори.

— Говори бреговата охрана — проехтя мъжки глас през мегафон. — Екипажът да излезе незабавно. Оставете оръжията. Конфискуваме плавателния съд по подозрение за трафик на алкохол. На този етап унищожаването, на която и да било част от собствеността, се наказва от закона.

— Това ли е приятелят ти? — прошепна Кордилия, когато вълничките на патрулния катер достигнаха малката лодка.

— Да, макар да не съм сигурен, че мога да го нарека приятел. По-скоро съмишленик. На една страна сме. Това е най-точното.

— Искаш да кажеш, че си му платил, така ли? — попита Кордилия.

— Той ще обере лаврите от тази работа, само чакай да видиш. Днес не е получил никакви пари от мен, но съвсем не означава, че не му плащам предостатъчно през останалото време.

Още катери на бреговата охрана се скупчиха около кея, а Чарли и Кордилия продължиха да наблюдават от разстояние, докато фигурките излизаха една по една от търбуха на подводницата с вдигнати ръце. Огромната къща зад тях тънеше в мълчание, но Кордилия усещаше, обхваната от огромно задоволство, че Том и баща му са вътре и наблюдават, бесни, как някой си е позволил да прекъсне бизнеса им. Днес нямаше да има доставки за обектите на семейство Хейл, нито за баровете, нито за бонвиваните, останали им верни дори след кампанията на Чарли. Семейство Хейл със сигурност щяха да кажат, че е най-обикновена случайност, че забраненият алкохол е бил открит в близост до дома им, но пътищата, по които правеха доставките си, щяха да бъдат прекъснати в особено важна нощ и по всяка вероятност през следващите дни.

— Отмъщението е наше — рече Чарли и вдигна чашката с кафе към Кордилия.

— Да живее семейство Грей — отвърна тя.

Някои от вестниците пуснаха по-късни издания с огромни заглавия, които тръбяха, че в залива Лонг Айлънд се е появила германска подводница. В статиите нямаше почти никаква информация, макар местонахождението да бе описано „на крачка от имението на бизнесмена от Лонг Айлънд Дълут Хейл“. Много повече място бе отделено за снимки, включително и на ухилените служители от бреговата охрана, стиснали в ръце каси заловен алкохол, оръжия, открити в плавателния съд, и снимки от вътрешността на подводницата.

Изданията бяха доставени по будките късно, а на абонатите — в предградията по обяд, където дори най-богатите, поради близостта с акцията, нямаха търпение да научат новината. Всички в Марш Хол бяха предупредени, че Астрид не се интересува от новини за Чарли Грей или клюки, свързани с трафика на алкохол, затова късното издание бе прибрано, без да го види, и едва когато бившият ѝ годеник позвъни в имението, госпожицата научи за приключенията от същата сутрин, случили се на километър от дома ѝ.

— Астрид — Чарли говореше бързо и очевидно нямаше никакво намерение да се извини. Тя усети, че не ѝ достига дъх, когато чу гласа му за пръв път от цяла седмица. Стори ѝ се толкова познат, сякаш нищо не се беше случило. — Чете ли вестника?

Икономът беше донесъл телефона в старата ѝ стая, докато тя се обличаше за вечер, пълна с приятни емоции и красиви, необикновени хора. Възнамеряваше да прекара от онези нощи, за които се говори цял живот. Момичетата, разбира се, винаги помнят с какво са били облечени в подобни случаи, тъкмо затова любимите ѝ рокли бяха положени на леглото, за да разполага с достатъчно време за правилния избор.

— Не, Чарли, тези вестници са пълен боклук — отвърна разсеяно, докато ровеше в подноса с гримове, за да открие наситеносивите сенки за очи, — а аз не се занимавам с боклуци, нещо, което щеше да ти е известно, ако ми обръщаше внимание.

Изпробва сенките и зачака отговора на Чарли, но вместо това чу как покрива слушалката, за да каже нещо на друг наблизо.

— Това ли искаше да питаш? — сопна се тя, когато разбра, че той пак е престанал да ѝ обръща внимание.

— Да, и защо си оставила годежния си пръстен в Догуд.

— Оставила ли съм го? — попита го игриво. — Значи не е бил подходящ за мен.

— Веднага ще ти купя друг.

— Чарли, аз...

— Просто нямам време за тази работа в момента. Стой в Марш Хол. Предпочитам да си в Догуд, но ако ще ми създаваш главоболия, стой там, където си. За твое добро е, да знаеш.

— Ааааа! — изпищя тя и звукът изблизна от дълбоко в корема ѝ и се надигна остро от гърлото. Без дори да мисли, замери огледалото

със сенките. Красивото ѝ отражение потрепери при удара, а високите ѝ скули и очите се размазаха. — Чудовище такова!

— Какво каза? — изстреля в отговор Чарли.

— Нарекох те *чудовище*! Как смееш... как смееш... — Така и не успя да измисли начин, по който да го попита как смее да не я покани на най-важната вечер от сезона заради някаква измислена причина. — Как смееш да ме тъпчеш в клетка?

— Я да престанеш — продължи Чарли, — това не ти е някое старовремско романче.

Астрид гореше от желание да му отговори подобаващо, но преди да измисли подходящ отговор, линията заглъхна отново.

— Чарли Грей, да не си посмял да ме пренебрегваш!

— Просто си остани у вас! — изкрещя Чарли и махна ръка от слушалката. Гласът му неочаквано прогърмя, тя разбра, че около него има други хора, и изпадна в ярост.

— Добре — сопна се и стовари слушалката на мястото ѝ.

Ударът разклати тоалетката и отражението ѝ отново се размаза. Най-накрая всичко се успокои и тя забеляза напрежението, изписало се по лицето ѝ — бръчката между веждите, стиснатите устни — което ѝ придаваше състаряващ вид, и тя изпита омраза към Чарли заради това. Клубът беше на Кордилия, а Кордилия все още беше най-добрата ѝ приятелка, въпреки че Астрид не можеше да търпи брат ѝ, а и нямаше нужда да се оправдава и извинява за онова, което бе намислила за тази вечер. Вече няколко пъти ѝ звъняха днес сутринта, все съученички и момчета, с които се беше целувала по танци. Те я разпитваха за „Трезор“ и настояваха да ги вкара. Тя остана загледана в отражението си още известно време, насили се да отпусне лице и очите ѝ отново да станат влажни и тайнствени.

Поуспокои се и се почувства като свежото момиче, което живееше в сърцето ѝ. Прокара четката през пухкавата си руса коса, загърна слабото си тяло в ефирния халат и излезе от стаята.

— Къде е Били? — попита икономата, след като му съобщи, че е приключила с телефона.

— В библиотеката, госпожице — рече той.

Астрид се понесе нагам и откри доведената си сестра пред рафтовете, заобиколена от папрат в саксии, отпусната в поизносен

кожен фотьойл, лицето ѝ покрито с екземпляр на „Мадам Бовари“ на френски.

— Били, нали ще ходиш на откриването?

Били вдигна книгата и погледна сестра си.

— Да не би да не ме познаваш? — отвърна ѝ спокойно и развеселено.

— Добре — усмихна се Астрид и пристъпи напред на персийския килим. — Какво ще кажеш да се облечем рано и да пропилеем целия ден?

Били извърна очи.

— Както кажеш.

Астрид се усмихна в отговор и се завъртя.

— След час ще бъда готова... — провикна се тя и хукна към стаята си. — Довечера ще се развилнеем.

Лети бе изпитала много тъга през седемнайсетте си години, но тъгата си беше отишла, когато се събуди в петък сутринта в Догуд, дори след като разбра, че е минала още една нощ, в която приятелката ѝ не беше благоволила да ѝ събщи къде се намира. „Довечера е първото ми излизане на сцена“, помисли си тя с усмивка. На път към града не можеше да повярва, че се случва, а когато слезе от влака, болката, причинена от Кордилия, бе почти изчезнала. Вместо това вниманието ѝ беше привлечено от причудливия ъгъл, под който бяха килнати шапките на жените около нея, понесли пазарски чанти, които щяха да са им необходими на връщане към Лонг Айлънд, и музиката на самотен цигулар на съседен перон, както и едва доловимия мирис на изгорели газове от автомобили и хотдог.

Пъстрата реклама пред театъра я посрещна като стара приятелка. Влизаше през страничния вход, докато едър млад мъж с миловидно лице задържа вратата.

— Ти да не си от новите танцьорки? — попита той.

Тя кимна, обърна се и му се усмихна на качване по стълбите.

— Аз съм Сал — подаде ѝ ръка.

— В шоуто ли участваш? — попита Лети.

На тъмното стълбище, много отдавна боядисано в черно, облепено със стари, изпокъсани постери и обяви, но все пак достатъчно светло, тя успя да види, че той ѝ се усмихна.

— Какво играеш?

— Дебелия, разбира се! — отвърна ѝ.

Лети свъси вежди и ѝ се прииска да отбележи, че не е чак толкова дебел, но после съзря веселите пламъчета в очите му и разбра колко му е все едно.

— Караш ли ги да се смеят?

— Аз съм от опасните типове — той размърда дебелиите си пръсти и се ококори. — Възрастни мъже се задушават от смях, докато гледат изпълненията ми!

— Ще внимавам, когато съм около теб — изкиска се тя.

Бяха на втория етаж, където коридорът ги отведе към женската гримьорна в единия край и мъжката в другия.

— Не съм опасен! Аз съм душичка, като желирано меченце. — Той стисна закръгленото си шкембе и направи смешна физиономия, а тя пак прихна. Момчето се наведе напред отново, сякаш се канеше да ѝ разкрие тайна. — Ако ще се притесняваш от някого, то това е Лулу.

— Лулу ли? — прошепна Лети и прехапа долната си устна. — Коя е Лулу?

— Още ли не си чула за Лулу? Не може така. Лулу е дивата, която изпълнява големите роли, и много мрази всички, които нямат представа коя е.

— Много ли е гадна? — Лети отвърна на усмивката и се ококори престорено невинно.

— Тормози всички новачки, затова внимавай.

„Нищо чудно да е пиян“, реши тя, защото се държеше като пияницата на Юниън, който избухваше в смях дори при най-обичайните събития. Лети обаче бе наясно, че не е пиян, а и докато беше около Сал, всичко ѝ се струваше смешно. Вероятно обикновено се държеше така.

— Тя много суетна и надменна ли е? — попита Лети и се опита да имитира почти истеричния глас на Сал.

— Коя е чак толкова суетна и надменна? — висока жена със сламеноруса коса се бе облегла на вратата в края на коридора, облечена в типично китайска роба. Зад нея Лети мерна момичета, които навиваха чорапи и сваляха ролките от главата си. Лети се изкиска отново, преди да ѝ отговори.

— Лулу!

— А, Лулу — тя прочисти гърлото си и изви едната вежда. — Струва ми се, все още не знаеш, че аз съм Лулу.

— А, не, не, не! Сигурно сме говорили за някоя друга Лулу! — побърза да избъбри Лети и размаха ръце, все едно така щеше да замаже направения гаф. Беше поруменяла, стомахът ѝ се беше свил, а Сал не изглеждаше никак смутен, докато се кискаше, прикрил уста с едрата си месеста ръка.

— Чупката! — излая Лулу към него, макар да се усмихваше. — Престани да се опитваш да навлечеш неприятности на момичето.

Сал се поклони ниско като придворен, посегна към ръката на Лети, целуна я, сетне още три пъти, жадно, сякаш се канеше да схруска пръстите ѝ. Тя усети гъдел и едва преглътна напирания смях. Лулу се пресегна, прегърна Лети и я въведе в дамската гримьорна.

— Първи урок, скъпа, никога не се доварявай на комедиант. Обикновено сами нямат представа какви ги дрънкат, а дори да са наясно, са готови да издрънкат какво ли не, стига да накарат хората да се смеят.

— Много се извинявам... не ми приличаш на суетна. — На Лети ѝ се искаше да престане да се изчервява, но след гафа стомахът продължаваше да я присвива. Беше толкова щастлива, че някой поговори с нея. Сал ѝ се стори добродушен и забавен, ама я вкара в капан. — Струваш ми се много мила. Честна дума!

— Стига глупости, миличка. Аз съм нетърпимо суетна — и горделива, но не съм надменна. Обичам да помагам на новите момичета. „Дивата, която се държи жестоко с по-низшите от нея, помага за създаването на заместницата си.“ Един италианец, Ники Макиастели, ми го каза.

— Значи не ме мразиш.

— Все още не, скъпа — намигна Лулу. — Как ти беше името?

— Лети Ларкспър.

— Мястото ти е там — посочи ѝ една от кабинките покрай стената. — Върви да се приготвиш, скоро излизаме на сцената.

Гримьорната беше пълна с момичета, които дъвчеха дъвки, говореха си, пушеха, пееха си или се оглеждаха в ръчните си огледала. Нито една не прояви интерес към новото момиче, въпреки това Лети усети да прелива от възторг, че е станала една от тях. Танцьорките се забелязваха лесно — млади и неопитни. Имаше и по-възрастни, други, които не притежаваха класическа красота, които играеха типажки или пускаха шегички, или пееха като славеи. Бяха разсъблечени, не забелязваха голотата си и си прехвърляха грим, тоници за коса и разни неща, които излъчваха възхитителен аромат.

— Благодаря — обърна се Лети към Лулу.

Лулу обаче вече се беше върнала в своя ъгъл, където си имаше собствено огледало и стол с възглавница. Лети пристъпи срамежливо напред, промъкна се покрай телата и се пхна в своята кабинка. Остана без дъх и се влюби за пръв път.

Под името ЛЕТИ ЛАРКСПЪР в старата дървена кабинка, на светлината на голите крушки, висеше бял костюм, обсипан с пухкави пера. Деколтетото беше изрязано, талията — подчертана с панделка. Пухкава шапка бе закачена на съседната кукичка и чифт бели чорапи. Лети най-сетне си пое дъх и прокара пръсти по костюма, сетне затвори очи. Миризмата на цигарен дим и парфюм от тубероза изпълни ноздрите ѝ и за момент ѝ се доплака, защото не помнеше някога да е била толкова щастлива.

Вечер през Манхатън минаваха какви ли не автомобили, някои търсеха неприятности, други вече бяха намерили неприятностите и те се бяха разположили на задните седалки. Имаше и трети, които бяха спрели за пръв път същата вечер. Космополитните нийоркчани, навестени от личните си трафиканти, наливаха напитки в холовете на апартаментите си или пък оберкелнерите ги водеха към ъглови маси в любимите им ресторанти. В един от театрите оркестърът засвири финалната мелодия.

Танцърките се подредиха отстрани, а Лети, шестата от осем, притаи дъх и зачака реда си, за да скочи от дясната страна на сцената. Също както останалите момичета, ръцете ѝ бяха на талията, лактите вирнати, краката изнесени така, че бедрата ѝ се поклащаха. Устата ѝ беше широко отворена, червена, щастливо усмихната, и тя огледа публиката, докато пристъпваше напред. Прожекторите бяха ярки, въпреки това забеляза как зрителите в костюми и рокли се наклониха напред, въодушевени от блясъка на шоуто. Докато танцърките се въртяха, Лулу се спусна на сцената, изпълняваше песента си от златна люлка, невъзможно дългият ѝ шал от пера се плъзна по гърдите ѝ и падна на пода.

Песента беше посветена на шоуто и благодари на всички от публиката, че са дарили сърцата си. Докато Лулу се приближаваше до сцената, момичетата затанцуваха около нея, телата им се надигаха и спускаха като вълна, гласовете им допълваха нейния. Всяко момиче трябваше да има индивидуални жестове — някои елементарни, други изящни, и макар Лети да се притесняваше, че ще забрави какво трябва да направи и бе преповтаряла всяка стъпка наум, сега не ѝ се наложи да мисли какво прави. Движеше се напълно естествено с останалите момичета, сякаш всяко нейно движение беше спонтанно. Лулу се спусна достатъчно ниско, изплъзна се от люлката и напредна към

публиката, ръцете ѝ насочени към краищата на театъра с неразгадаема усмивка.

Музиката неочаквано спря, публиката се изправи и заръкопляска. Лети чу аплодисментите и ѝ се стори, че може да ги докосне, също като едро, непохватно животно, което напредваше към нея. Гърдите ѝ се вдигаха и макар на момичетата да бе наредено да се усмихват доволно, не би могла да скрие щастието си нито за миг. Пред нея бе Лулу в прозрачна рокля, поклони се и се дръпна от сцената. След като слезе, танцьорките пристъпиха напред, хванати за ръце, и също се поклониха. Поклониха се два пъти, обърнаха се едновременно и се отдръпнаха. Аплодисментите бяха все още оглушителни, а когато Лети минаваше покрай прожекторите и усети горещината, излъчваща се от тях, продължиха да отекват в ушите ѝ, докато бързаше след останалите момичета към гримьорната.

— Не мога да повярвам, успяхме — рече Мери и прегърна Лети през кръста. — Получи се дори по-добре, отколкото си представях.

— Да — отвърна Лети, понеже не намираше дума, с която да опише завладялото я удивление. — Да, да, да!

Влязоха в гримьорната и Лети съгледа Лулу, седнала пред тоалетката си. Русата перука беше свалена — кацнала на главата на манекен — и тя сваляше мрежичката от късата си рядка косица в безличен, избелял кестеняв цвят.

— Ларкспър — повика тя Лети. — Беше добра.

— Наистина ли? — попита Лети и не скри щастието, което я обхвана.

Лулу сви рамене.

— Някой е убеден, че е точно така. В кабинката ти има цветя.

— Наистина ли?

Мери изви вежди и изписка от възторг. Втора вълна от момичета — по-опитните танцьорки, които изпълняваха по-сложните стъпки — се връщаше от сцената, облечени в златисти панталони и черни туники.

Подминаха Лети. Всички говореха — на една костюмът се разшил по средата на представлението, друго момиче крещеше, че бързала страшно много за среща. Щом чу „среща“, Лети се сети за Грейди и сърцето ѝ трепна, когато си помисли, че може да е бил сред

публиката и я е видял на сцената още в първата вечер, а може и да ѝ прости.

При мисълта грейна и се втурна към вазата с двайсет и четири червени рози. Покри уста с ръка, защото никога досега не бе виждала толкова тъмни и толкова едри пъпки.

— От кого са? — попита любопитно Мери и се наведе да свали чорапите.

Лети се изкушаваше да ѝ разкаже всичко за милионера, който живееше в таванско помещение във Вилидж, но развълнувана сви рамене и посегна към картичката. Тялото ѝ се отпусна, щом съгледа познатия почерк на Кордилия.

Честито, мила Лети. Много ми се искаше да те видя тази вечер. Извинявай, напоследък не бях добра приятелка. Моля те, прости ми и ела тази вечер в „Трезор“ да се позабавляваме. Обичам те.

Корд

— Добре — рече тя и въздъхна.

Мери я погледна, но не каза нищо и Лети ѝ беше благодарна, защото така ѝ остана минутка да изпълне гръб и да потисне разочарованието си. След като прие факта, че Грейди не ѝ е изпратил лимузина, за да я вземе след шоуто, и нямаше намерение да я заведе на вечеря в „Плаза“, омекна към Кордилия. Ето че момичето, с което бе споделила мечтите си за слава и богатство, все още я помнеше, все още подкрепяше надеждите ѝ. Освен това ѝ беше изпратила подарък, заради който останалите момичета стрелкаха Лети със завистливи погледи и ѝ намигаха добродушно. Още повече цветята бяха изключителни, бяха достойни за звезда.

— Момчета от оркестъра ме поканиха в кафенето надолу по улицата — рече Мери, докато прокарваше четка през косата си. — Искаш ли да дойдеш?

— Сигурно ще бъде забавно — Лети се наведе да навие чорапите си и си каза, че има огромно желание Кордилия да я види точно сега, докато грееше самоуверено след успеха на представлението. — Тази вечер обаче трябва да свърша нещо важно.

— Може... утре.

Лети смъкна ципа на костюма и отвърна на усмивката на Мери.

— С удоволствие.

— Накъде? — попита шофьорът на семейство Марш, докато слизаха от моста и се насочваха към града.

На задната седалка се беше разположила Астрид, яркочервената ѝ рокля падаше свободно около стройното тяло и по бебешки меката кожена тапицерия. Копринената рокля подчертаваше дискретно крайниците ѝ по начин, който бе достатъчно провокативен и същевременно много ѝ отиваше; беше решила, че не са ѝ необходими никакви накити. До нея седеше Били, облечена в широк моряшки панталон, очите ѝ бяха подчертани с черен молив, а лъскавата коса бе пригладена назад. Краката и на двете бяха кръстосани. Момичетата се бяха наклонили една към друга, на седалката между тях беше оставен сребърен фласк. Вече бяха отпили няколко глътки, които изостриха нетърпението на Астрид за предстоящата вечер и я накараха да се почувства специална.

— „Джънгъл“, „Гърл Лезли“, „Кентъки Рум“ — предложи Били. — Другият вариант е поне веднъж да се направим на дами от класа и да отидем в „Риц“.

— Аз съм дама от класа и без „Риц“.

Били ѝ се усмихна хитро.

— Така си е.

Астрид затвори очи и се опита да си представи мястото, на което имаше най-голямо желание да бъде. Каdifени завеси, палми в саксии, изпъкнали огледала и спретнато облечени продавачки на цигари, но в този момент ѝ се прииска нещо повече. Представи си семпло заведение с дървени стени в стил рустик, красиво гравирани столове, където мъжете са красиви по малко грубоват начин и всички се надпреварват да разговарят с нея.

— Миличък — тя се приведе напред и стисна облегалката на предната седалка, като се опита да прикрие факта, че не помни името на шофьора. — Ще можеш ли да намериш едно заведение в Уест

Сайд, казва се „Барис Тавърн“. Май беше близо до водата, може би на Петдесет и някоя...

Шофьорът я погледна преценяващо в огледалото за обратно виждане.

— Може и да мога — отвърна ѝ с нежелание.

Много ѝ беше приятно да отиде на място, където шофьорът на майка ѝ нямаше никакво желание да я заведе, затова го погали по рамото.

— Знаех си, върхът си.

Продължиха да криволичат по улиците с падането на мрака. На шофьора му се наложи да спре и да попита. Накрая намериха бара — стара барака, точно на кея, осветена от неонов надпис, на който пишеше „Барис Тавърн“, очевидно по-нов с поне двайсет години от всичко останало тук. Шофьорът спря отстрани на кръчмата, макар едва да се виждаше, смалена от огромните кораби на вода.

— Това ли е прословутото място? — Били я погледна подозрително над фласка.

Астрид свали прозореца, за да помирише морето. Не беше приятно, както си представяше, и сбърчи нос. Соленият въздух беше примесен с мирис на катран и далечна животинска миризма. Картината, която беше обрисувал Виктор, докато играеха на карти, бе много въздействаща. Още повече беше решила, че това ще бъде новото ѝ откритие и скоро младите нощни птици ще започнат да идват тук и няма да могат да се начудят на находката ѝ.

— Не знам — обади се шофьорът и стисна здраво волана с облечените си в ръкавици ръце. Все още не бе угасил двигателя.

— Не ставай досаден! — засмя се Астрид, отпи глътка уиски и размърда рамене. — Ще бъде върховно.

Докато слизаше от автомобила, полата на роклята ѝ се разгърна и затрептя около краката ѝ, а хлабавото боди, набрано под кръста, целуна кожата ѝ. Нощта беше топла, звездна, тя се радваше, че не носи пръстена на мъж. Били заобиколи, двете се хванаха за ръце и влязоха с полюшване на бедрата, като внимаваха токетата им да не попаднат в някоя пукнатина на асфалта.

— Мили боже — прошепна Били още на входа.

Стените бяха покрити с шперплат и макар подът да бе от същия материал, изглеждаше в значително по-тъмна отсянка както заради

мръсните ботуши, тъпкали го години наред, така и заради падналите, вгнездили се в него монети, лимонови резенчета и други боклуци, но на пръв поглед изглеждаше от съвсем различен материал. Отнякъде се разнасяше миризма на кисело. Може би идваше от бирата или от мъжете, които се бяха настанили вътре — не повече от десетина, — разположили се на три огромни маси. Половината се ухилиха като вълци, щом съгледаха изисканите момичета, а останалите ги зяпнаха подозрително.

— Здравейте, момчета! — изчурулика Астрид и приближи до бара, пред който се побираха едва четири стола. Нямаше нито бутилки с алкохол, нито барман. Били последва Астрид с нежелание и се настани на високото столче до доведената си сестра.

Много бавно един от мъжете на масите стана и заобиколи бара.

— Предлагаме само уиски и бира.

— Значи ще прием уиски — отвърна ведро Астрид.

— Ако това е някое от „приключенията“, на които те е водил Чарли — обади се Били и запали цигара, — поздравявам те, задето го заряза.

— Не бъди лоша, ще те чуят! — Астрид намигна на един от ухилените и случайно остави презрамката на роклята ѝ да се плъзне надолу по рамото. — Освен това си мисля, че дори Чарли ще се почувства леко нервен да дойде тук, така че дай да се позабавляваме, докато можем, миличка. Това местенце си е мое откритие.

Междувременно, барманът се върна от задната стаичка с две различни чаени чаши с някаква кафява течност.

— Прекрасно — рече Астрид, погледна го в очите и използва цялото си тяло, за да изрази благодарността си.

Били изпусна дима и поднесе чашката до устните си.

— Гадост! — възкликна тя. Астрид се обърна навреме, за да я види как плюе кафявата течност обратно в чашата. — Да не си посмяла да го пиеш — предупреди тя Астрид. — Направо можеш да ослепееш.

— Тихо — отвърна бързо Астрид.

— Можеш да ми вярваш, че никакви селяни от Джърси са забъркалия тази помия в мръсния си обор. — Тя се закашля и побутна чашата към мъжа зад бара. — Надявам се няма да ни искате пари за тази гадост.

Усмивката на един от мъжете, настанили се на маса до врата, се стопи.

— Че к'во му е на уискито ми? — попита той. Или му имаше нещо на езика, или зъбите му бяха избити, може би криви, защото не говореше както трябва.

— Нищо, господине — отвърна без колебание Били и посегна към цигарата си. — Само дето това не е уиски.

След тези думи настана мълчание, освен че на всички им стана ясно как и той, и останалите двама на масата мислят разни неща, които не изричат. Астрид се усмихваше смутено на хората в кръчмата, а после чувството на неудобство се разсея, защото двама новодошли — малко по-добре облечени от останалите, чиито черти и стойки издаваха склонност към жестокост — се настаниха на празна маса. Барманът отиде при тях, заговориха приглушено и той пак влезе в задната стаичка.

— Абе, чудех се. — Не беше мъжът с уискито, а един от другите на масата, с работна риза с навити ръкави, които откриваха избелели татуировки под лактите. — Ти, тъмнокосата, дето хич не си хубава.

— Дааа — проточи с пълно безразличие Били.

— Та чудех се момче ли си или момиче?

Облак дим изскочи от устата на Били и скри изражението ѝ. Дори забележката да я обиди, не се издаде. Без да бърза, стана и загаси цигарата в плота на бара.

— Писна ми — обърна се тя към Астрид. — Ще те чакам в колата.

Астрид само кимна. Всички в кръчмата зяпаха Били, докато вървеше към вратата с полюшваща се походка, но без да залита. Когато вратата се хлопна зад нея, Астрид си пое дъх и изпъна гръб.

— Изобщо не беше любезно! — опита се да обясни ведро тя. — Вие може и да предпочитате едно момиче пред друго — продължи и размаха приятелски пръст, — но никога не трябва да издавате предпочитанията си в присъствието на две момичета.

Столове изскърцаха по пода, някои от присъстващите сръбнаха бира, но по нищо не пролича забележката на Астрид да е достигнала до съзнанието на типовете.

— Да, ама ти си по-хубавка — изръмжа най-сетне майсторът на уиски.

Астрид поомекна и се обърна така, че да покаже профила си.

— Много благодаря, но... — посегна към чашата, отпи нервно глътка и в следващия момент съжали. Никога досега нещо толкова гнусно не бе докосвало устата ѝ. Опита да се усмихне на майстора на уиски, но глътката опари езика ѝ и тя разбра, че ако не изплюе, горчиво ще съжалява.

Небрежно, доколкото бе възможно, стана и тръгна към задната стаичка, където реши, че се намира дамската тоалетна. Усмихна се на всички, сетне се оказа пред бармана, който я насочи към някаква врата. Влезе в нещо като баня, наведе се над мивката и изплю уискито. Имаше чувството, че ще повърне, и се подпря на мивката с две ръце. Гаденето отмина, тя се огледа в огледалцето за бръснене и се усмихна на отражението си. „На това му се казва приключение“, помисли си и си каза, че определено е впечатлена от себе си, задето се е осмелила да остане толкова дълго в „Барис Тавърн“, а след това реши, че експериментът е приключил и е готова да отиде на друго място, с удобни за сядане места.

В този момент вратата зад нея се отвори. В огледалото съгледа мъж и остана загледана в него.

— Ако Чарли те е изпратил да ме прибереш, можеш да му предадеш, че повече нямам нужда от него.

Така и не видя промяна в изражението му, защото в следващия момент той нахлузи чувал на главата ѝ.

Още преди „Трезор“ да отвори, успехът му бе гарантиран. Дължеше се на всички приказки за младата дама, за която се твърдеше, че е управител, а и на красивата сграда. Дължеше се и на репутацията на алкохола на семейство Грей, на репутацията на представителите на семейство Грей, които можеха да се покроят като много други криминални деяния след смъртта на лидера им, докато станаха по-силни, по-дръзки и се превърнаха във водеща сила. Вестникарите бяха харесали Кордилия и всеки път, когато пишеха за нея, продаваха огромни тиражи, харесваха я и останалите нощни птици, които надуваха клаксоните винаги когато минаваха по Петдесет и трета улица, само и само да привлекат вниманието към себе си.

Чарли може и да беше казал на Кордилия, че клиентите ще дотичат, когато отвори клуба, ала тя все още не можеше да повярва, че е постигнала нещо, дори докато беше в средата на бара. Мястото пулсираше от живот, бандата създаваше небивало настроение. Мозаечните плочи на пода не се виждаха, защото момичетата, облечени в най-новите и най-красиви рокли, а момчетата в костюми се бяха смесили със случайно попадналите и специалните гости — спортисти, картоиграчи, туристи, писатели, гледачи и политици. Хора, които не бяха работили дори ден в живота си, бяха рамо до рамо със започналите работа от времето, когато са били достатъчно високи, за да надничат над щанда в някоя сладкарница.

Докато тя се движеше през тълпата, облечена в наситенорозова рокля с буфан ръкави и забележително изрязан гръб, гостите се протягаха да я докоснат и привлекат вниманието ѝ. Имаше мили господа, които държаха да ѝ разкажат за баща ѝ, момичета, които се надяваха тя да привлече вниманието към тях, като спре до масата им. Много скоро Кордилия разбра, че има и хора, които държат да научат за тайните складове, дали ще пият *истинско* шампанско и дали онези, които са изгубили безценните билети, няма да получат безплатна напитка. Много скоро на всички стана ясно, че младостта ѝ не бива да ги заблуждава.

Тъкмо беше оставила масата на изискано облечен мъж, който твърдеше, че вкарвал алкохол от Канада заедно с Дариъс в началото на Сухия режим, когато чу гърлен женски глас.

— Здравсти, кукличке.

Мона Александър беше в тъмнолилава официална рокля с шпиц деколте, което стигаше почти до пъпа ѝ. Седеше на бара, от двете ѝ страни се бе настанил по един мъж и щом Кордилия я видя, веднага отиде при нея.

— Хубаво местенце си спретнала — рече Мона и приглади внимателно черната си вълниста коса. Очите ѝ бяха полупритворени, с много тежък грим, бузите ѝ бяха розови, гладки. — Татко ти щеше да се гордее с теб. Притежаваш частица от него.

Кордилия грейна.

— Барманът глези ли те? — попита тя, а Мона доволна закима и вдигна чашата шампанско към Кордилия.

— Ще се погрижа да получи всичко необходимо — обеща мъжът от едната ѝ страна, облечен в тъмнозелен костюм, който почти блестеше в сумрака. Кимна на Кордилия и поднови разговора си с певицата.

Кордилия вече беше чула някои от гостите, обзети от страхопочитание, да обсъждат „легендарната Мона Александър“ и затова бе благодарна на съдбата и късмета, че я срещна преди няколко седмици. Напоследък ѝ се струваше, че е длъжна да има късмет. Сега обаче трябваше да се погрижи за какво ли не и бе доволна, че няма да мисли над събитията, довели до този момент. Кордилия продължи без фанфари и овации, мина покрай бара и старите гишета на касиерите.

На гардероба за шапки се виеше опашка и тя спря наблизко, за да провери какво става. Момичето с приятно име Кони, което дойде да търси работа вчера, сега действаше като автомат, а купата ѝ беше пълна с банкноти.

— Кони — момичето бе претрупано с работа и Кордилия трябваше да я повика по-високо, за да привлече вниманието ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита Кони и пристъпи бързо към шефката си.

— Премести купата зад прозорчето. Не се знае дали някой от тези типове няма да заграби всичко.

— Добре, госпожо. А, да! Това дойде за вас.

Кони се наведе и взе кутия, след което вдигна капака с усмивка. Вътре имаше гривна от бели орхидеи, положена във фина алена хартия.

— Нали нямате нищо против, че надникнах? — продължи срамежливо Кони.

Кордилия беше ходила при цветар и бе поръчала да изпратят цветя, но се изненада, че получава подобен подарък. Никой досега не ѝ бе изпращал цветя. Погледна през рамо, сякаш очакваше да види изпращача. Докато се обръщаше, Кони завърза гривната на китката ѝ. Не искаше да покаже колко силно ѝ е въздействал подаръкът, кимна отсечено и отново се шмугна сред тълпата, движеше се между масите, проверяваше дали не са се натрупали прекалено много чаши, дали всички имат достатъчно за пиене. Очите ѝ пробягваха по морето от лица и се питаше кой от тях е искал да ѝ обърне специално внимание. Тъкмо реши, че става въпрос за случаен обожател, когато забеляза

Чарли да разговаря с охраната на вратата. Там се бяха събрали доста хора, спираха веселящите да нахлуят и се оглеждаха, и ослушваха да не би някой от семейство Хейл да реши да създава неприятности. Едрият с шапката, нахлупена ниско над лицето, кимаше, после Чарли отстъпи настрана и се отправи към задната част на клуба. „Разбира се — помисли си тя, — Чарли ми ги е изпратил, за да ме поздрави.“

Обърна се и се насочи към него, но той бързаше, почти разблъска хората, за да мине. Едрите му черти бяха замръзнали, очите му изглеждаха потъмнели, вперени право напред. Почти затича, за да го настигне, и бе почти до него, когато той се блъсна в дребно момиче в рокля на жълти пайети.

— Аууу! — писна тя, когато забеляза, че коктейлът е изхвърчал от ръката ѝ.

— Ей, ти! — кресна след Чарли мъжът до нея и светкавично се изправи, а столът му падна назад.

Кордилия забеляза, че от съседните маси проследяват Чарли с поглед, и забърза, за да се извини на момичето с жълтите пайети и придружителят ѝ.

— Заповядайте — рече тя, извади няколко червени билетчета и ги подаде на момичето. — Забавлявайте се.

Кордилия не изчака да разбере дали клиентката оцени жеста. В корема ѝ сякаш бе заседнал камък. Нещо не беше наред. Беше видяла лицето на Чарли и сега се провираше в тълпата, за да разбере какво става. Оркестърът свиреше, всички крещяха, но щом влезе през масивните медни врати към офисите и гримьорните, чу гласа на Чарли над данданията.

— Как, по дяволите, се е случило? — изкрещя той. Продължи да крещи, докато тя чакаше уплашено зад вратата.

Мъгла беше паднала, когато Лети пристигна на Петдесет и трета улица, и се почувства неловко, задето влиза в клуба на Кордилия, без да се съобразява с множеството пред старата банка. Прекрасно облечени момичета, накичени с бижута, в сатенени рокли, достойни за бал, се бяха скупчили, готови да влязат, а от другата страна на улицата се тълпяха мъже с огромни фотоапарати и светкавици, облежнати на автомобилите си, сякаш бяха тръгнали на лов за дивеч. Прииска и се да бе послушала Кордилия и да бе облякла червената рокля, която ѝ купиха в деня, когато отидоха да си изберат еднаквите бански. Сега обаче не можеше да направи абсолютно нищо за роклята без ръкави в цвят пепел от рози, която облече сутринта, преди да се качи на влака. И тя беше от старите дрехи на Астрид и трябваше да ѝ сложи колан, защото ѝ беше малко голяма, както и бледобежовата жилетка, с която се беше наметнала.

Насочи се към входа с неуверени стъпки. Отвътре долиташе шум, макар вратите да бяха затворени и по нищо да не личеше, че ще бъдат отворени. Лети преглътна, вдигна юмрук и почука на металната врата. Отекна по-силно, отколкото очакваше, и отстъпи назад. Почувства се неловко, че е привлякла вниманието към себе си.

Къдрокосо момиче с тиара погледна Лети през рамо и се намръщи.

— В момента е препълнено — рече ѝ носово.

— Така ли? — Лети се обърна към вратата с надеждата Кордилия да отвори, за да се почувства момичето като глупачка, щом Лети влезе. — Благодаря ви.

Последваха няколко мъчителни секунди, които сякаш се проточиха вечно. След това вратата се отвори и макар на прага да не застана Кордилия, тя се зарадва не по-малко на момичето.

— Полет!

Косата на високата бе прясно накъдрена, тъмночервените ѝ устни се отвориха широко, когато забеляза Лети. Наведе се, целуна

новодошлата по двете бузи и я дръпна навътре, към шума. Вратата се хлопна зад тях и Лети се усмихна доволна, като си представи как момичето с тиарата е все още навън, в горещата нощ, и вече няма да се държи толкова нахално.

Вътре цареше истински хаос от цветове и смях. Клиентите бяха насядали около масите в просторната централна част, бяха се облегли в столовете, флиртуваха, клюкарстваха и се въртяха към сцената, купуваха цигари от момичетата, облечени в златисто, сякаш самите бяха валутата на банката. Огромният мъж с шапката, когото завари на вратата предишния ден, бе тук заедно с още мъже от неговия калибър. Не откъсваха очи от тълпата, готови да забележат дори най-малкия признак за неприятности. От дясната страна бе сцената с бандата, разположена точно пред някогашните гишета на касиерите, някои от тях от махагон. Лети едва сега разбра какво точно описваше Кордилия вчера. Едно момиче поемаше шапките на първото касиерско гише, а на следващото друго момиче продаваше билети. После започваше барът. Мъже с папийонки приемаха поръчките на клиентите, наредили се на опашка, след това се обръщаха към касиерските гишета, където невидим и бармани приготвяха желаната напитка.

— Направено е така, че ако има проверка, алкохолът да не бъде наяве — прошепна Полет и я подръпна напред. — Има една стара система за пускане на депозитите в мазето и вече знаем, че ако довтасат федералните, пускаме пиячката долу и покриваме всичко.

Лети кимна и вдигна глава към тавана с небесните стенописи. Не можеше да повярва колко е препълнено, колко оживено и колко огромно е заведението — може би не чак като „Севънт Хевън“, но по-интересно, защото тук бе вложило усилия момичето, което тя познаваше открай време.

— Благодаря ти, задето ми каза за този бар. Приятелката ти Кордилия е страхотна. — Щом ѝ рекох, че те познавам, ми възложи да надзиравам продавачките на цигари.

— Такава си е тя — сви рамене Лети. Щом другото момиче спомена Кордилия, тя си припомни, че не е дошла да разглежда или да пие коктейли, а да покаже на старата си приятелка, че не ѝ се сърди, задето е предпочела друга певица. — Тя къде е?

Полет се надигна на пръсти и се огледа.

— Току-що я видях. Чакай, ще я намеря. Сигурна съм, лично ще иска сама да ти покаже всичко.

След тези думи Полет се втурна напред през тълпата. Лети не беше сигурна дали да я последва, изостана, усмихна се срамежливо на портiera и се надигна на пръсти, за да опита да види какво става, но мъжете наоколо бяха по-високо и така и не успя. Позна обаче младия мъж и жената, които влязоха. Грейди беше в смокинг, също както когато искаше да я заведе на вечеря с родителите си, а прелестните му очи не се откъсваха от момичето, което бе прегърнал през кръста. Момичето беше в оранжева рокля в гръцки стил с едно голо рамо, а светлорусата ѝ коса бе късо подстригана, прибрана зад ушите и единствено подчертаваше аристократичните черти на лицето ѝ. На китката носеше дебела диамантена гривна, която приличаше на огън в приглушената светлина.

Краката на Лети натежаха, гърдите ѝ бяха като натъртени, все едно някой я бе изритал. В този момент имаше желание за две неща: да се прибере у дома и да си почине, и Грейди да е дошъл с което и да е друго момиче, само не и с Пийчи. Лети може и да се почувства като дребосък, когато позна дългите ѝ крака, като беднячка в сравнение с изисканата ѝ рокля, а пък дългият ѝ врат и начинът, по който бе вирнала глава, намекваха, че момичето от Охайо е едно нищо. Всички тези чувства се устремиха от сърцето ѝ към стомаха, после към слепоочията и тя усети болката от загубата.

Когато видя Грейди да придружава Пийчи — прелестното момиче, за което родителите му искаха да се ожени, поне според Астрид, — на Лети не ѝ се прииска да се вози в лимузина, нито да вечеря в „Колъни“, нито да се окичи с диаманти. Копнееше за начина, по който ръката му докосваше като перце талията ѝ. Дори от разстояние усещаше допира, нежен, без похот, но уверен, сякаш казваше: „Аз съм до теб!“. Погледна към ръката му, толкова близка и същевременно така далечна, че никога повече нямаше да я докосне, за да ѝ вдъхне увереност. Прииска ѝ се още нещо — да бе родена по-умна, за да бе задържала Грейди, когато можеше.

Лети знаеше, че трябва да откъсне поглед от двойката на входа, но не намери сили и продължи да наблюдава как Пийчи шепне нещо, а Грейди накланя глава, за да я чуе по-добре. Той кимна, плъзна поглед през заведението и очите му се спряха на Лети.

Тя притисна инстинктивно ръка към гърдите си и отстъпи назад. Той я погледна и изражението му се промени в миг, а тя отстъпи още крачка, все едно по този начин щеше да успее да се скрие. Преди да започне да се притеснява, че няма къде да отиде, кракът ѝ закачи нещо и падна, след което се озова в скута на мъж, когото не бе забелязала как се натиска с някакво момиче. Масата я удари по лакътя, усети болка, но най-наранена беше гордостта ѝ.

— Какво, по дяволите...

— Много се извинявам — изломоти Лети и отскочи назад.

Наведе глава и повече не погледна към Грейди, вместо това се запровира между масите и влезе навътре в клуба. Масите бяха съвсем близо едни до други, клиентите се бяха скупчили около тях и ѝ бе необходимо много внимание, за да не настъпи някого и да не преобърне чашите с коктейли, но същевременно се стараше да се скрие възможно по-бързо. Докато минаваше покрай бандата, китаристът я погледна и се ухили, и тя едва тогава разбра колко се е изложила. Пет пари не даваше. Единственото ѝ желание в момента бе да се добере до другия край на клуба, да се измъкне по-далече от Грейди и Пийчи и да открие Кордилия. Напоследък приятелката ѝ беше напълно безразлична към нея, но пък бе единствената на този свят, която знаеше как отчаянието притиска Лети и как да ѝ върне настроението и самочувствието.

Промъкна се и покрай последната маса. Озова се в другия край на „Трезор“ пред двете масивни медни врати, през които мина вчера, когато дойде да види Кордилия. Най-сетне можеше да успее, защото мъжът пред тях беше Антъни, един от охранителите в Догуд, и той ѝ отвори вратата, без да задава въпроси, и я въведе във вътрешната обител.

Трясъкът на слушалката върху телефона прозвуча като изстрел. Чарли беше застанал с широкия си гръб към Кордилия. Мълчеше. Тя усети как бузите ѝ изстиват, а гърлото пламва, докато наблюдаваше нетрепващите му очи и чакаше той да заговори.

— Пипнали са я.

— Кого?

— Астрид. Семейство Хейл. — Погледна китката ѝ и малкото бяло цвете.

— Какво е това? — попита я укорително.

— Не си ли я изпратил ти? — тя погледна цветната гривна, сякаш не я бе виждала никога досега.

— От „Ландри“ е. Поръчвал съм цветя оттам много пъти, но това не е от мен.

— О! — лицето ѝ пламна, докато оглеждаше гривната в нова светлина.

Бавно започна да ѝ просветва, че единственият мъж, който бе в състояние да поръча и изпрати редки и скъпи цветя, е Том. Омразата, която кипеше в нея от седмици, но намери своето проявление сутринта, поутихна. Лицето му все още ѝ се струваше отвратително, но след това си припомни как изглеждаше в заведението с дюшеците, колко неспокоен ѝ се стори и колко неочаквано искрен. В момента беше сигурна, че той се е опитал да я предупреди за онова, което предстои.

Кордилия пристъпи към Чарли и го погали по гърба.

— Как се е случило?

Брат ѝ разтърси рамене, за да се отърве от ръката ѝ, приведе се напред, опря юмруци на масивното бюро и се отпусна.

— Спипали са я в някаква кръчма в Уест Сайд. Един господ знае какво е търсила там — изсъска той и Кордилия не можа да прецени дали е ядосан на Астрид, или на семейство Хейл.

— Какво искат?

Мислите на Кордилия запрепускаха. Страхуваше се за Астрид, но и бе напълно сигурна, че действат ли бързо, врагът нямаше да ѝ навреди. В многобройните материали, които беше чела за Дариъс Грей и останалите като него, никога не се споменаваше да е наранена специална приятелка или дете. Ако мислеха и действаха разумно, скоро щяха да я върнат.

— Проклето момиче! — изрева отново брат ѝ.

— Чарли — започна Кордилия убедително и пак отпусна ръка на рамото му. Усети как той настръхна при допира, но този път не се отдръпна, — кажи ми какво искат.

— Искат да се извиним — изсмя се той.

— Това ли е всичко? — отвърна Кордилия със същото спокойствие. Чу подигравателната нотка в гласа си, но не се уплаши.

— Искат да се извиним с долари, с много долари. Искат да им върнем териториите в Манхатън. Искат си бизнеса обратно. Искат

поне за известно време да се кротнем и да лазим на ръце и колене, да се държим като маймуни.

— Добре — Кордилия си пое дълбоко дъх. — Добре, ще им кажем, че става.

— Дяволите да я вземат — изрева Чарли с глас, станал дрезгав от яд. — Защо ѝ е трябвало да излезе и да си търси неприятностите? Как можах да се влюбя в подобна глупачка?

— Чарли, успокой се. Сега... Каж ми къде е Джоунс. Свържи се с Джоунс. Той ще знае как да поговори с тях, ще уреди необходимото и когато тя е в безопасност при нас, ще решим какво да предприемем.

Чарли не отговори, наежи се и тя знаеше, че ако има козина по гърба, сега щеше да е настръхнала.

— Чарли, къде е Джоунс? — повтори, пристъпи напред и посегна към телефонната слушалка.

Той обаче я дръпна грубо от ръката ѝ и я върна на мястото ѝ. Бюрото се разтресе, както и сребърният поднос, в който имаше преполовена бутилка шампанско до четири чаши. Одеве, сякаш преди цяла вечност, още преди да влязат първите клиенти, бяха пили за семейството си.

— Тази вечер няма да действаме по начина на Джоунс — Чарли впи в нея ококорените си кървясали очи, преди да замахне и да запокити подноса в стената. По пода се посипаха парченца стъкло, капчици шампанско изпръскаха лицето на Кордилия. В подобно състояние беше го виждала само веднъж, в деня, когато баща им загина. Тогава я настигна на третия етаж на Догуд и я гледаше така, сякаш възнамеряваше да ѝ извие врата. Сега бе същият, не успяваше да се контролира и тя усети как по гърба ѝ плъзва студена тръпка. — Аз ръководя всичко и тази вечер нямам нито желание, нито търпение за тъпите шахматни игрички на Джоунс.

В този момент някой почука на вратата. Братът и сестрата се обърнаха бавно. Кордилия съгледа Лети с лице, бледо като луната, и постави пръст на устните си, за да я предупреди да не казва нищо, което би вбесило Чарли още повече. Последва миг пълна тишина и сърцето на Кордилия започна да се успокоява. Помисли си, че след като Чарли е счупил нещо, вече е достатъчно спокоен, за да успее да му налее малко разум в главата. Телефонен звън проряза тишината и той дръпна слушалката от вилката.

— Кой е? — изръмжа.

Кордилия зачака. Гледаше ококорено, с потъмнели очи, очакваше отговора на Чарли. Бързо разбра от начина, по който лицето му се разкриви от гняв, че разговорът нямаше да е приятен.

— Няма да преговарям с теб — изрева той. — Няма и точка по въпроса! — повтори думите три пъти, а гласът му ставаше все по-гръмък, говореше все по-бързо, накрая изтръгна телефона от стената и го запрати към бюрото.

Когато понечи да излезе, Лети се дръпна от вратата, за да не я прегazi. Кордилия протегна ръка и стисна нейната, след това я пусна и се втурна след брат си.

Шумът в заведението бе станал нетърпим. Всички се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Тя перна протегнатите ръце и се устреми да догони Чарли. Беше близо до бара, когато рекламният агент Роджър ѝ препречи пътя.

— Къде е Мона? — попита сериозно той. — Трябваше да е на сцената преди час и всички питат за нея. Репортерите искат да напишат, че легендарната Мона е била на сцената, а аз не успявам да я открия!

— Намери я — нареди Кордилия тихо, но строго, изтласка го настрана и хукна след Чарли.

Излезе на тротоара и видя, че е мокро, а оранжевата светлина на уличните лампи се отразява в локвите. Фотографите чакаха до автомобилите си и светкавиците заблестяха, затова тя вдигна ръце, за да скрие лицето си, и отиде при Чарли. Той беше застанал в средата на бандата от Догуд, събрали се тази вечер, за да се погрижат, ако възникнат неприятности.

— Това е отплатата за случилото се сутринта — отбеляза тя, когато застана до него.

— Именно — потвърди гневно Чарли, но вече не бе така гневен.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Връщай се вътре.

— Няма, Чарли, идвам с теб. Астрид е най-добрата ми приятелка, в опасност е и идвам с теб.

— Не — отсече Чарли, стисна я за раменете и я тласна към вратата на „Трезор“. — Няма да стане.

— Вината е моя. Не биваше да ти казвам за подводницата. Не трябваше... — почувства се напълно безпомощна, ядоса се на себе си и ѝ се прииска да направи нещо, с което да помогне на Астрид. — А пък Том... видях Том и той ми каза, предупреди ме да внимавам, но аз реших, че просто си дърдори. Трябваше да ти кажа. Трябваше да кажа на някого.

— Вината изобщо не е твоя. — Чарли я беше изтласкал към вратата, а големите му кафяви очи бяха ококорени под смръщеното чело. — Връщай се вътре и се погрижи за бизнеса ни.

Спомените за онова, което насилието можеше да причини на човешкото тяло, бяха все още пресни, все още виждаше колко крехък е човек, който години наред е живял с убеждението, че е несломим. Кимна и Чарли я пусна, въпреки това не го послуша веднага. Остана на улицата, наблюдаваше случайните минавачи, фотографите и дебютантките, които нямаха никаква представа за трудностите в живота, и най-голямото им желание беше да влязат в нейния клуб. Остана удивена колко лятно изглежда всичко — и голите рамене на момичетата, и ярките цветове на роклите им, и цветята, които носеха в косите си, защото всичко у нея беше студено и зимно.

Горката Астрид, която никога не се беше замисляла над факта, че светът може да ѝ стори зло, и бе толкова небрежна към всичко, освен когато ставаше въпрос за приятелство, в това отношение проявяваше забележителна лоялност. Кордилия беше бясна на себе си, задето се е проявила като такава егоистка и е решила, че забележката на Том е за нея. Остана напълно неподвижна, почти парализирана при мисълта, че утре сутринта ръцете ѝ ще бъдат изцапани с кръвта на двама от любимите ѝ хора.

21

В облицования с махагон коридор пред офисите на „Трезор“ дребничка танцьорка трепереше в рокля, която не ѝ беше по мярка. Не можеше да се върне обратно в клуба, където празнуваха рождени дни и първи целувки, където бе истински празник на младостта, където милионерът, който живееше с дребни пари, придружаваше момиче от собствената си класа до масата им. Тя обаче нямаше причина да остава, мястото, където се намираше в момента, не бе никак атрактивно, понеже Кордилия пак я беше изоставила. Напълно предсказуемо.

Тъкмо когато Лети се канеше да се свлече покрай стената и да се свие на кълбо на пода, дребен мъж високо попита къде е Кордилия.

— Не знам — бе всичко, което Лети успя да отвърне.

Той сбърчи нос като на заек.

— Ти пък коя си?

— Лети Ларкспър.

— Хубаво име, малката, но не те познавам, затова се разкарай от пътя ми.

Непознатият изпъна сакото, профуча покрай нея и почука на вратата.

— Мона? — провикна се той. — Мона, сладурчето ми, миличката ми.

Кой знае защо — дали не се отнесе подозрително към непознатия в празния кабинет на Кордилия, или просто прояви любопитство, или всъщност нямаше къде другаде да отиде — Лети последва мъжа, когато нахлу в друга стая с дървена ламперия, където имаше кожено канапе, тоалетка и огледало. Усети остра миризма, преди да види какво става вътре, и едва когато мъжът със заешкото лице коленичи на земята и заповтаря името *Мона*, тя разбра какво става.

Красивата жена, която вчера видя в клуба, беше просната наполовина на земята и наполовина на канапето, косата ѝ щръкнала,

роклята усукана. Беше повърнала върху себе си и по пода.

— Мона — повтори мъжът и лекичко я плесна по лицето.

Тя изпъшка и успя да отвори едва-едва едното си око.

— Роджър? — изхълца жената.

— Мона, нали ти казах да не пиеш тази вечер! — изкрещя той и остави отпуснатото ѝ тяло да падне за сетен път.

— Боже — изпъшка тя и Лети се извърна, защото усети, че жената пак ще започне да повръща.

В коридора видя Полет, която се втурна към нея от салона.

— Ето те и теб, Лети! Бандата вика госпожица Алегзандър, да си я виждала?

Лети направи физиономия на погнуса и с погнуса кимна към жалката сцена в импровизираната гримьорна.

— Господи — ахна Полет, щом разбра какво става. — Господин Тинзли, какво ще правим?

— Донеси кафе... — нареди той и се изправи. — Не, по-добре кофа лед. — Това изглежда му се стори недостатъчно, защото покри лицето си с ръце и избухна в истеричен смях.

— Добре ли сте? — прошепна Лети.

— Добре ли? Разбира се, че не съм добре. Репутацията ми ще се срине! Попаднах в ада — сопна се той. Сетне отпусна ръка на ханша си и престана да се смее. — Лети Ларкспър... сама ли го измисли?

Лети сби рамене.

— Значи си... какво си? Певица, танцьорка, момиче за чудо и приказ?

— Тази вечер беше първото ми представление в „Парис Ривю“.

Мъжът въздъхна отчаяно и се обърна.

Лети изпъшка и влезе в стаята, за да не може човекът да извърне поглед от нея. Беше слушала достатъчно радиопиеси и много добре знаеше, че единственото, от което едно момиче се нуждае, е малко благосклонност от страна на съдбата. Неочаквано нямаше значение, че се намира в клуба на Кордилия, нито че Мона Алегзандър се е натряскала и няма да успее да се добере до сцената, важното бе, че Лети получаваше шанса, за който бе мечтала. Нямаше значение, че Грейди е все още в заведението и не откъсва очи от Пийчи Уитбърн. Имаше публика, а тя бе точно момичето, което бе в състояние да ги позабавлява.

— Пуснете мен на сцената — тя впи големите си сини очи в Роджър, за да не му даде възможност да погледне настрани. — Аз съм тъкмо момичето, което ви трябва.

— Господин Низли, тя наистина има прекрасен глас — обади се Полет.

Той премести поглед от Полет към Лети и сбърчи нос.

— Свали тази противна рокля — нареди ѝ и дръпна права черна от закачалката на стената.

— Аз не... — започна да мрънка Лети.

Роджър извърна отчаяно очи.

— Слушай, бонбонче, ти изобщо не ме интересуваш.

И така, тя свали розовата рокля през главата и остави Полет и Роджър да ѝ облекат черната. Напудриха лицето ѝ, сложиха ѝ червило, после Роджър взе от тоалетката пищна златна корона, която покри косата ѝ като шапка, и обсипа ушите и врата ѝ с лъскави метални нишки.

— Какъв ти е специалитетът, малката? — попита Роджър.

— Вече ви казах. Аз съм танцьорка в „Парис Ривю“.

— Там са минали хиляди — той се приведе напред, за да ѝ залепи изкуствени мигли. — Кажете ми нещо по-убедително.

— Двете с Кордилия бяхме най-добри приятелки в Охайо. Юниън, Охайо. Там съм родена.

— Стига глупости — той въздъхна отчаяно, докато пудреше носа ѝ. — Ще измисля нещо и ще го пробутам на момчетата от пресата.

— Изглеждаш фантастично — обади се Полет.

Лети запърха с дългите си изкуствени мигли и се погледна в огледалото. По-рано същата вечер беше изпълнила незначителна поддържаща роля, но сега бе истинска дива, също като Лулу.

— Да не вземеш да ревнеш — предупреди я Роджър. — Все още не си направила нищо, с което да се похвалиш пред момчетата в Охайо.

Придружена от Полет и Роджър, тя излезе в коридор зад касиерските гишета. От тази страна вътрешните прозорци бяха покрити с пергаментова хартия, но тя видя силуетите в заведението и чу шума. В края на коридора имаше няколко стъпала към сцената, където мерна профилите на музикантите, докато довършваха една

песен. Пое си дълбоко дъх и дори не погледна назад. Съдбата беше пред нея и тя бе готова да я прегърне с две ръце.

Отначало Астрид реши, че грубото въже, стегнало краката ѝ, ще я довърши, но след малко усети, че няма да издържи още дълго шума от капките, които непрекъснато се чуваха високо над нея. Столът, на който я бяха сложили, беше отвратителен, както и чувалът на главата ѝ. Където и да се намираше, смърдеше отвратително на риба. Неспирното капане обаче бе истинско мъчение.

— Ехо! — извика тя.

Не бе чула абсолютно никакъв шум от доста отдавна, но бе сигурна, че похитителите ѝ са наблизко. Видя лицето само на единия в огледалото в банята. Той я сграбчи и притисна с една ръка устата ѝ, а другият ѝ препречи пътя отпред, за да я изкарат отзад, трети прихвана краката ѝ. Опита се да ритне, но те, естествено, бяха значително по-силни от нея и след малко вторият успя да завърже глезените ѝ с въже. Бори се с тях, но те я напъхаха на задната седалка на някаква кола.

Отначало мъжете отпред говореха много, заплашително. Сигурно искаха да я накарат да спре да пици, предположи тя. После станаха по-мълчаливи, въпреки че докато минаваха по моста, един от тях пусна някакви тъпи забележки за бейзбола. Тя нямаше представа колко време са се возили, но на мястото, където я откараха, имаше още мъже и я завързаха за стола с ново въже. Вече ѝ беше ясно, че това не са хората на Чарли, защото щяха да са предупредени да не се държат толкова грубо. След това я обзе ужас, че ще ѝ запушат устата точно както веднъж беше виждала във филм, затова предпочете да мълчи. Сега обаче, понеже от доста време не чуваше гласовете, се страхуваше, че капането ще я побърка.

— Ехо.

След малко долови стъпки, които преминаха през стаята, чу плисък на вода, докато някой приближаваше. Тя се сви, когато той се приближи, и скоро усети да изтеглят чувала.

— Какво? — изсмя се мъжът и тя усети дъха му на лук и туршия.

Астрид примигна и видя, че се намира в огромен, тъмен склад, частично осветен от голи крушки. Покрай стените бяха натрупани огромни касети, а по пода се виждаха локви, от които се носеше

гадната воня. Роклята ѝ беше попила от мръсната вода и около подгъва беше на петна.

— Казвай какво искаш — настоя мъжът, отдръпна се назад и оголи зъби. Лицето му беше като зле разфасовано парче месо.

— Питам се дали не бихте направили нещо за ужасното капане — започна тя и се опита да говори властно, поне доколкото бе възможно.

Мъжът отпусна едрата си мазна длан на бузата ѝ, сетне я прокара през косата, овлажняла от пот. Усмихна се подигравателно.

— Това не ти е „Риц“, кукличке.

— Внимателно с нея! — долетя глас от отсрещния край на склада.

И тя, и простакът, надвесил се над нея, се извърнаха да видят кой е. Тя остана изненадана, когато позна втория, застанал на вратата с друг, излязъл от съседно помещение.

— Том Хейл, изведи ме оттук! — изкрещя Астрид, ала веднага разбра, че не си помогна с нищо, защото Том се напрегна, когато стана ясно, че двамата се познават.

Беше облечен в оловносив костюм и колосана бяла риза и тя се запита дали в началото на вечерта не е имал намерение да преслуша новото творение на Кордилия.

— Виж го ти, малкият Томи иска да се държим мило с префинените му приятели — подхвърли мъжът, чийто дъх вонеше на лук и туршия.

— Стига глупости — сопна му се Том. Този път гласът му прозвуча грубо и той не срещна погледа на Астрид. — Не е нужно да я нараняваме, просто те трябва да си мислят, че съществува такава опасност.

— Какво значение има, след като Чарли дрънка как нямало да преговаря? — изрева в отговор мъжът.

— Какво? — ахна Астрид.

— Казах на Дълут, че идеята е тъпа. Никога не намесваме момичета, когато отмъщаваме — Том въздъхна и Астрид се почувства обнадеедена, но той примирен продължи: — Правете каквото искате. Аз си тръгвам.

Мъжът притисна устата ѝ с едрата си ръка и отново се наведе към ухото ѝ.

— Познай кой ще млъкне.

В продължение на няколко кошмарни секунди кожата на ръката му остана притисната към лицето ѝ, ала когато той се отдалечи, тя усети как страхът я напуска и последвалото беше още по-лошо.

— Чакай! — извика тя. — Обади се на пастрока ми, Харисън Марш. Той ще плати откупа.

— Не ни трябват парите ти — отвърна едрият.

Хлопна вратата, а думата „пари“ продължи да ехти, дори след като Астрид усети как я задушават собствените ѝ сълзи. По-рано през деня беше решила, че е невероятно смела, задето отиде в долната, гнусна кръчма на кея, но сега вече знаеше, че не е било проява на смелост. Беше пренебрегнала предупрежденията на Чарли и сега той щеше да я остави да умре, а единственото, което можеше да направи, бе да рони солени сълзи върху официалната си рокля.

Кордилия най-сетне се стегна достатъчно, за да се върне в клуба. Остана изненадана, че шумът е утихнал. Музиката не беше толкова игрива. Бандата свиреше нежна, лирична мелодия, и се носеше женски глас, който добре познаваше. Не видя певицата на сцената, но веднага разбра, че не е Мона Александър. Хората, които си бяха взели шапките и саката, бяха останали до вратата, сякаш омагьосани от музиката, и на нея ѝ се наложи да ги заобиколи, да мине покрай бара, за да погледне.

Облечена в черна рокля, с лице, очертано от златна корона, Лети имаше вид на доста по-опитна певица. Очите ѝ пробягваха по хората от публиката, тя вдигна ръце бавно, уверено, и гласът ѝ стана още по-завладяващ. Кордилия си припомни времето, когато двете станаха приятелки, още като момичета; как белите коленца на Лети постоянно бяха олющени и се изчервяваше винаги, щом някой ѝ кажеше нещо. Бе наистина невероятно, че това е същото момиче. Ако Кордилия кажеше на някого от мъжете на бара, които наблюдаваха Лети като омагьосани, как новата им седемнайсетгодишна любимка е пристигнала от Охайо през май, бе сигурна, че ще изпопадат от столовете си от изненада.

За кратък момент Кордилия видя панорамата на всичко, заради което бе дошла в Ню Йорк: добрата компания, менажерията от типажи, всички обединени под един покрив от решимостта денят да не приключва с балансирано ястие и лягане рано вечерта; как животът

трябва да бъде бляскав, весел, изпъстрен със събития. Навън светът беше изпълнен със страх, насилие и разочарование и никой нямаше представа какви лоши новини ги очакват, когато напуснат заведението — най-малко тя. Докато бяха тук обаче, щяха да гледат прелестното дребничко момиче, което се излюпи от какавидата си, за да се превърне в онова, което открай време мечтаеше.

Песента свърши, Лети наведе глава, а аплодисментите бяха оглушителни. Кордилия наблюдаваше как приятелката ѝ се обърна към бандата и прошепна нещо, сетне се усмихна при мисълта, че упражненията на Лети не бяха напразни. Следващата песен се оказа бърза и Кордилия бе в другия край на заведението, но отново се върна зад бара, където дори миячите бяха оставили работата си, за да слушат. В ъгълчетата на очите им проблясваха сълзи.

През последните години Астрид нямаше навика да се моли. Сега обаче в тъмния склад започна да реди молитва. Не говореше високо, защото все още чуваше гласовете на похитителите си в съседната стая, също като просъскването на радиатор през зимата, а и не желаше да привлича вниманието към себе си. Не чуваше какво казват, но, изглежда, се караха за нещо, а това не вещаеше нищо добро за нея. Вече бе свикнала с миризмата, въпреки че всеки път, щом някоя капка паднеше на циментовия под, звукът ѝ се струваше още по-ужасен. Красивата ѝ червена рокля беше напоена с пот, грижливо направената прическа бе развалена. Косата ѝ висеше отпусната и влажна пред лицето. Първоначално цялата тази грозота бе като унижение, наложено ѝ от негодниците, но сега ѝ се струваше незначителна част от страховитата опасност, в която бе попаднала.

Затова започна да се моли. Молеше се, ако остане да седи спокойно, сърцето ѝ да престане да вдига толкова шум. Молеше се Били да е видяла автомобила, когато е потеглил от кръчмата, и да е накрала шофьора да ги последва, а в момента да дебне отвън, придружена от група полицаи. Опита да си разкаже вълшебни приказки, в които идваше скромен фермер, усещаше, че нещо не е наред и нахлуваше в склада, побеждаваше похитителите един по един и най-сетне се добираше до заловената принцеса. Той, разбира се, щеше да бъде красив, двамата щяха да се влюбят и да се оженят, и любовта им щеше да е на първите страници: НАСЛЕДНИЦА СЕ ЖЕНИ ЗА СКРОМЕН ГЕРОЙ ПРЕД СТОТИЦИ ОТ НАЙ-БЛИЗКИТЕ СИ ПРИЯТЕЛИ.

После опита да се спазари с Господ. Беше суетна, глупава и го разбираше едва сега. Отиването в онази кръчма беше грешка, бе постъпила лекомислено и глупаво, след като реши, че от тази работа ще излезе нещо интересно, или пък е достатъчно смела и оригинална, за да влезе. Още повече пренебрегна съвета на Чарли, защото му беше сърдита, задето не ѝ обръщаше внимание, и се опита да му даде урок.

Всичко беше низ от детински постъпки. Осъзна го едва сега и обеща на Господ, че ако изпрати някой да я спаси, който и да е, занапред ще се държи на висота, също като Кордилия, и никога повече няма да се цупи.

Не постигна никакъв резултат и се настрои срещу Чарли. Той беше гадняр, а тя бе толкова самотна и поне му показва по единствения ѝ известен начин, че няма да търпи гадориите му. Той се грижеше прекалено много за трафикантския си бизнес и твърде малко за нея, затова сега тя се оказваше невинна жертва във войната му. Никого не бе наранила през живота си и единственото ѝ желание беше да живее прекрасно и безпроблемно, обичаше да си пийва вечер, обичаше приятелите си и дългите летни дни. Мъжете с грозните, белязани лица го казаха ясно: Чарли нямаше намерение да преговаря. Тв не искаха пари, искаха нещо друго, а то, каквото и да бе, се оказа значително по-важно за него от нея.

Едва сега проумя, че е загубена. Майка ѝ беше егоистка, която нямаше да забележи отсъствието ѝ, преди да стане прекалено късно, а Чарли я беше изоставил. Вече усещаше, че на покрива се събира влага и очакваше следващата капка. Дишаше плитко, пулсът ѝ беше ускорен. Върховете на пръстите ѝ бяха изтръпнали, не чувстваше ръцете си. Дишаше учестено, но неочаквано усети, че в дробовете ѝ не влиза въздух. Над нея се беше образувала нова капка, която увисна за момент, задържа се във въздуха, изсмя се на очакванията ѝ и бавно се понесе към земята, сякаш нямаше никаква грижа на този свят. Падането на капката ѝ се стори неимоверно силно, усети го с цялото си тяло. Звукът отекна в стените и тя изпищя и продължи да пищя, докато не я заболя гърлото.

Металната врата се блъсна в стената и стъпките приближиха бързо.

— Какво? — изръмжа мъжът с белязаното лице. — Казвай какво.

Начинът, по който миришеше одева, ѝ се стори почти приятен — туршия и лук, с които се тъпчеше всеки ден — и на нея ѝ се прияде. Сега обаче устата му не миришеше на нещо познато, единствено на нещо, което гниеше вътре от години. Устата му бе съвсем близо до лицето ѝ, той стисна врата ѝ с едрата си ръка и въпреки че тя затвори очи и се разтрепери, усети как той я оглежда.

— Ако не млъкнеш, ще те накарам — усети дъха му в ухото си.
— Гаджето ти вдигна ръце, а на мен адски ми писна от теб.

— Не, не съм... не исках... моля те... няма... — започна да заеква тя. Реши, че ако обясни за капките, ще помогне. — Заради капенето е. То ме побърква. Ако го спреш да капе...

— Млъквай — повтори той с глас, който бе в състояние да я накара да замълчи завинаги.

Тя дълго се ослушва и разбра, че е твърде рано за следващата капка. Сетне долови друг шум, стряскащо висок, и ръката на мъжа се стегна на гърлото ѝ. Едва когато чу изстрела, разбра, че не е капката от покрива. Мъжът не пускаше гърлото ѝ — стискаше по-силно, отколкото трябваше, но не чак толкова, та да не може да диша, и се ослушваше. Астрид проумя, че и той е уплашен. Разбра го по начина, по който очите му се оцъклиха. Последваха нови изстрели в бърза последователност, долетяха от съседната стая, и тя чу рева на автомобилни двигатели. После долови друг глас и за пръв път от часове усети надеждата да се надига.

— Пусни я веднага — нареди гласът. — Личеше му, че е сериозен.

И тя, и похитителят се обърнаха, но първоначално тя не позна мъжа, стиснал пистолета. Беше облечен в тъмновинен костюм с безупречна кройка, сега обаче усукан под странен ъгъл. Беше едър, челото му смръщено и дишаше тежко през устата. Пред нея се бе изправил Чарли — в това бе напълно сигурна. Мъжът беше с чертите на Чарли, говореше с гласа на Чарли, но ѝ се стори непознат.

— Пусни я веднага — повтори той.

Похитителят се изви така, че тялото ѝ остана между него и Чарли, и стисна гърлото ѝ с две ръце.

— Хвърли пистолета или ще я убия още сега!

— Пусни я веднага! — изрева Чарли и тя чу стъпките му да приближават.

— Назад!

Чуха се нови стъпки.

— Пусни я!

— Ще я убия!

Всичко се случи едновременно. Изтрещя пистолет, по лицето ѝ плисна гореща кръв; мъжът изпъшка и пръстите му се стегнаха около

врата ѝ, тя се загърчи, но така и не успя да се измъкне, докато най-неочаквано не усети как хватката му става хлабава и той се строполи тежко назад. Последва цопване и Астрид затвори очи. Чарли застана зад нея и започна да прерязва с метален предмет въжетата, които стягаха ръцете ѝ за стола. Приключи с тях и се зае с въжетата на глезените ѝ. С тях беше по-лесно и той остави ножа, но макар и свободна, тя не намери сили да помръдне.

Чарли се наведе, прегърна я и бързо се насочи към вратата. Той все още дишаше тежко през устата, а тя бе толкова уплашена от случилото се, срамуваше се, че сама е виновна, задето се озова на това място, и дори не го погледна. Вместо това скри лице под сакото му и се разрида. Сълзите ѝ намокриха фината риза, а той я притисна към себе си, сякаш я поощряваше да продължи, докато не намокри цялата риза.

Астрид не посмя да надникне изпод сакото, докато не излязоха навън. Мястото, на което бе прекарала най-кошмарните часове от живота си, бе просто един от много складове с лодки и макар заливът да не се виждаше, по миризмата разбра, че е някъде наблизо. Отдалечаваха се от сградата, където двама мъже бяха безжизнени — единият облегнат на стената до вратата, другият проснат по очи на чакъла. Виктор чакаше до автомобила на Чарли. Беше твърде сериозен. Кимна на Чарли, качи се в колата и запали мотора. Втората кола също запали.

Когато бяха до вратата, Астрид забеляза, че Дани е на задната седалка — устата му отворена, очите затворени, сякаш спеше. Харесваше го и почувства облекчение, че е с тях, но после забеляза кръвта по лицето му и осъзна, че не диша. Сгуши се до гърдите на Чарли, докато той сядаше отпред и затваряше вратата, и се опита да не мисли за случилото се с Дани.

— Да не си посмяла втори път да ми направиш същия номер — рече той, след като автомобилът потегли по провинциалните пътища. Гласът му прозвуча строго и тя долови страха му.

— Няма, Чарли — изхлипа.

— Отсега нататък няма да се отделяш от мен.

— Няма — стисна ревера му. — Ще остана в Догуд и ще правя каквото ми кажеш. Обещавам! Само не ме оставяй.

— Обещавам, обещавам да не те оставям — Чарли пригладдаше влажната ѝ коса и я притискаше до себе си, целуваше я по челото. —

Искам винаги да бъда с теб и ще го кажа и на свещеника колкото е възможно по-скоро. Утре. Утре ще се оженим и никога повече няма да се разделяме.

Пътят беше неравен, а Виктор шофираше възможно най-бързо.

— Добре — чу тя гласа си. — Добре, Чарли, каквото кажеш, само те моля да не ме оставяш сама.

В големите градове обикновено се случва така: най-черният час за едно момиче винаги е мигът на най-забележителния триумф на друго, а Ню Йорк е най-големият и най-жесток град. Не бе никаква изненада как най-кошмарните часове за любимката на висшето общество Астрид Донъл съвпаднаха с бляскавия успех на новата ѝ приятелка Лети Ларкспър.

Беше ли Лети нервна, когато се качи на сцената? Онзи момент ѝ се струваше далечен и макар да се усмихваше при спомена, вече не се сещаше как точно се е почувствала. За един час се беше преобразила. По нищо не личеше да е била притеснена, когато довърши последната песен, репетирана преди цяла вечност, и ниско се поклони. Публиката стана и аплодисментите им заглушиха останалите шумове. Тя се изправи, обърна се и посочи бандата, които послушно ставаха един след друг, за да аплодират и тях. После изпрати въздушна целувка на клиентите, повдигна леко полата на роклята и слезе от сцената.

Пред нея се отвори пътека и тя се отправи към бара, срамежливо усмихната на възторжените господа.

— Браво — провикнаха се някои, други пък протягаха ръце към нея. На тях подаде своята, за да я целунат.

Не бе намислила къде отива, но нямаше особено значение, защото видя Полет, която я хвана за ръка и я поведе към най-закътаното ъгълче на бара, където ѝ бяха освободили място. В моментна изглеждаше напълно естествено да я поглежат. Публиката бе започнала да говори отново и гълчавата върна усещането за анонимност. Лети въздъхна щастливо и се настани на едно от високите столчета.

— И като си помисля — рече Полет, поклати недоумяващо глава и се подпря на бара, — че беше най-обикновено момиче, за което ми дожаля, докато бяхме в „Севънт Хевън“.

Лети се усмихна, без да крие удивлението ѝ.

— Най-обикновено момиче, което тъкмо бе слязло от влака от Охайо.

— Точно така, от влака от Охайо — Полет се приведе към нея и зашепна. — Не мога да повтора думите високо. Струва ми се, че господин Тинзли събщи на всички, че си расла в сиропиталище в Бронкс, след като родителите ти ги убили по време на сделка на Грей. Той разбрал, открил те, осиновил те или нещо подобно. Утре ще прочетеш във вестника.

— Добре — Лети се разсмя на нелепата измислица, свали златната корона и приглади лъскавата си тъмна коса над челото. — А Кордилия къде е? Гледа ли изпълненията ми?

— Да, гледа ги — Полет замълча, за да приглади кичурите на Лети. — Всички обаче поръчаха шампанско, за да отпразнуват новото откритие, и то свърши, затова слезе в мазето с главния барман да му покаже коя каса да отвори.

— Аха. — Беше чудесно. Гласът ѝ е накарал клиентите да пият скъпо шампанско. Усмихна се отново, въпреки че се чувстваше самотна, както бе седнала в ъгъла, а само допреди минута стотици очи я наблюдавах.

— Трябва да отида да проверя дали има всичко необходимо. Струва ми се, че много хора ще искат по много от всичко.

— Добре... сигурна ли си? — прошепна Лети.

— Не се притеснявай, този господин ще се погрижи за теб. Помоли да седнеш при него, след като приключиш.

Полет се оттласна от бара, прекоси заведението и се оглеждаше като ястреб. Лети пък забеляза, че през цялото време от другата ѝ страна е бил мъж, когото тя добре познаваше. Усмихна се, облекчена, че не е сама, и поздрави.

— Здравейте!

Гласът ѝ прозвуча високо и щастливо. Сетне усети как се изчервява, защото макар лицето му да ѝ беше познато, двамата се виждаха за пръв път.

— Здравей — отвърна той и тънките му устни се разтегнаха в усмивка под тънките като молив мустаци. — Казвам се Валънтайн О'Дел.

— Знам... исках да кажа, че... — тя вдигна ръце, за да покрие бузите си. — Много ми е приятно.

Беше облечен в бял смокинг, с бяла папийонка, а косата, която изглеждаше гарвановочерна на екрана, се оказа приятно кестенява, сресана на път. Очите му се стрелнаха от лицето към роклята и накрая ѝ протегна ръка. — А ти как се казваш?

— Лети Ларкспър.

— Лети Ларкспър — повтори той и задържа ръката ѝ. — Лети Ларкспър, много се радвам, че съм първият, който ще ти каже, че си звезда.

В отговор тя тихо изписка. Погледът ѝ се плъзна из заведението и макар някои от хората все още да я наблюдаваха, на нито един не му се стори необичайно тя да седи с Валънтайн О'Дел, изиграл главните роли в поне двайсет филма. Очевидно единственото им желание беше да ги виждат по-добре. Тя пак го погледна. Той я наблюдаваше, привел се напред, с такава топлина и на нея ѝ се стори, че никой досега не я бе разбирал истински. После се отпусна назад на стола, пусна ръката ѝ и даде знак на бармана.

— Позволи ми да те почерпя — усмихваше ѝ се по същия начин, по който се усмихваше на София Рей на екрана, с угълчетата на устата си, с блеснали очи. Лети имаше чувството, че се намира на големия екран, станала е огромна, не е истинска. Седеше в клуба до филмовата звезда, сякаш снимаха филм. Знаеше, че в подобни моменти се налага да се ошипе, за да се увери, че не сънува, но се страхуваше, че господин О'Дел ще забележи, а ако наистина беше сън, все още не беше готова да се събуди. — Беше невероятна, да знаеш.

— Наистина ли? — отвърна задъхано, макар да подозираше, че е така, понеже всички в клуба бяха във възторг.

— Изящна. — Барманът приближи и Валънтайн се обърна доволно към нея. — Какво ще пиеш, *ma cherie*^[1].

— Шампанско.

Изобщо не ѝ се пиеше. И без това се чувстваше опиянена от начина, по който протичаше вечерта, от вълшебните събития, които се низеха едно след друго, но ѝ беше приятно как звучи „шампанско“.

— Бутилка „Пол Роже“, реколта хиляда деветстотин и единайсета — вдигна той поглед към бармана, след което насочи вниманието си към Лети и очите му заблестяха.

— Не бях ангажирана за тази вечер — обясни Лети, защото ѝ се струваше невероятно: ако не бе дошла да покаже на Кордилия, че е

добре, ако Мона Александър не се беше натряскала като прасе, ако Полет не беше настояла, че Лети може да пее, тогава нямаше да седи с Валънтайн О'Дел.

— Да, знам. Казаха ми, Мона щяла да пее тази вечер. Тя е жалка работа. Мога единствено да предполагам какво се е случило и как си се озовала на нейно място. Държа да ти спомена обаче, че същото се е случило с всички ни — той ѝ намигна бързо и тя разбра, че когато каза „всички ни“, включваше и нея. — Една врата се отваря напълно случайно, някъде близо до нас, влизаме през нея и заблестяваме така, че всички да ни забележат.

Лети се изчерви и с облекчение съгледа барманът да приближава с две чаши и бутилка шампанско. Докато барманът вадеше тапата и наливаше, а после поставяше бутилката в огромна сребърна шампаниера, Лети гледаше настрани и едва когато Валънтайн посегна към едната чаша, тя се осмели да се обърне отново към него.

— За бъдещето на Лети Ларкспър — рече той.

Тя вдигна чаша към неговата и отпи от сладката, газирана напитка.

Още с първата глътка почувства замайване, стана по-дръзка и когато остави чашата, впи поглед във Валънтайн и зашепна.

— Чувствам се странно... седя тук, разговаряме...

— Имаш предвид, че познаваш екранния ми образ и се чувстваш странно, след като съм пред теб от плът и кръв, не на целулоидна лента ли?

Лети не знаеше какво представлява целулоидната лента, въпреки това кимна.

— Май да.

Той се разсмя и отпи нова глътка.

— Имаш чувството, че ме познаваш, но всъщност не е така.

— Именно. — С периферното си зрение забеляза жени, които я наблюдаваха завистливо, но това никак не я интересуваше. Зяпаха, защото с Валънтайн бяха забележителни и макар да не ги винеше, вече бе убедена, че е попаднала на мястото, което ѝ се полагаше.

— И аз изпитвам същото към теб — продължи Валънтайн и отпусна лакът на бара. — Имам чувството, че те познавам отнякъде, въпреки че се запознахме преди малко. Почувствах го, докато беше на сцената, невероятна... *фамилиарност*.

Начинът, по който Валънтайн я гледаше, присъствието му, все едно потвърждаваше, че тя е най-прекрасното момиче в заведението, сякаш кожата ѝ бе изтъкана от златен пращец и венчелистчета, а очите ѝ бяха от истински сапфири. Имаше чувството, че той всеки момент ще ѝ каже как срещата им тук тази вечер е била предопределена от звездите и няма значение, че е женен за София Рей, понеже двамата са двете разделени части от едно създание, разполовено отдавна, неспирно търсеци се оттогава.

— Нещо като съдба ли? — промълви Лети.

Валънтайн само се разсмя, но не грубо, и поклати глава.

— Не, разбира се, вече никой не вярва в съдбата.

— О! — прошепна отмаляло тя.

За момент бе готова да повярва в капризната съдба: завещан ѝ е един милион долара и някой махараджа иска да го придружи, да язди слон до него, а филмова звезда е единствената ѝ истинска любов.

— Освен, разбира се, когато ходят на кино или се заплеснат в тъмната зала — продължи той. Очевидно не бе забелязал колко е сломена. — Това е заради звездите, заради даровитите изпълнители, които притежават талант, който превръща живота в нещо прекрасно, великолепно, създадено според неповторима звездна карта. Нали няма да ти се сторя нескромнен, ако кажа, че и аз притежавам от същото — това е единственото ми умение, но ми носи добри пари в света на шоубизнеса. Ти притежаваш същото умение. Поне това успех да забележа.

Дори Лети да остана разочарована, когато разбра, че Валънтайн О'Дел не смята на двамата да им е писано да са заедно, разочарованието ѝ не продължи дълго. Щеше да е прекалено хубаво. Той бе забелязал у нея талант като своя и това бе значително по-важно.

— Искам да ти предложа нещо — продължи актьорът и доля чашата си. — Да не си помислиш, че съм някой похотливец. Аз съм женен мъж, както сигурно знаеш, моята спътница в живота е София Рей, и те уверявам мотивите ми са на истински джентълмен и приятел. Бих искал да ти стана наставник. Според мен притежаваш качеството, което се среща при едно на хиляда момичета, дори едно на милион, и мисля, че с подходящо обучение, ще те превърна във филмова звезда.

— Искате да се снимам във филми ли?

Той се усмихна по същия начин, по който го бе виждала да се усмихва на децата във филмите си.

— Да. Имаш нужда от обучение, но естествен талант като твоя рядко се среща. Предлагам следното: ела да живееш с нас със София на Парк Авеню. Ще ти осигурим уроци по танци, ще изгладим острите ръбове, после ще видим какво ще каже господин Уорнър.

— От „Уорнър Брадърс“ ли? — ахна Лети.

Клиентите в заведението, които бяха гледали изпълнението ѝ на сцената, се шегуваха, флиртуваха и забавляваха, все едно бе най-обикновена вечер. Приглушената, оранжева светлина омекотяваше израженията и гримасите, Лети бе доволна, че вечерта е преминала при огромен успех. Зад тях, до вратата, забеляза червено петно и разбра, че там е застанала Кордилия. Беше навела глава, докато разговаряше с едрия мъж, нахлупил шапката над лицето си. После отвърна нещо. Лети продължи да я наблюдава няколко секунди, но Кордилия не погледна към нея и хлътна сред тълпата.

— Кажете, госпожице Ларкспър, какво мислите?

Малката уста на Лети се разтегна толкова широко, че Валънтайн видя всичките ѝ перлени зъби. Дори все още да не се беше събудила, нямаше начин да е сън. Животът ѝ се бе превърнал в един от филмите с участие на Валънтайн О'Дел. Изчерви се пред толкова възможности и се запита дали дребното ѝ тяло ще издържи под напора на нахлулото щастие.

— Да, съгласна съм — закима. — Нямам търпение.

[1] Мила моя (фр.). — Б.пр. ↑

Ноцта беше невероятно дълга, но когато Кордилия най-сетне се върна в Догуд, вече не ѝ се спеше. Часове наред сърцето ѝ се свиваше от страх за най-добрата ѝ приятелка; ала след това, когато видя как другата ѝ най-добра приятелка омайва капризната манхатънска тълпа с песните си, усети да се отпуска. През тези часове продаде стотици бутилки шампанско с безобразна надценка и крачи нервно напред-назад толкова много, че краката ѝ се подуваха и ѝ се наложи да си свали обувките, но тревогата и вината, които изпитваше по време на отвличането, не се разсеяха веднага. Усети спокойствие или нещо подобно да се връща у нея едва когато влезе в стаята си и завари Лети да спи дълбоко в огромното легло, с коса като кос, кацнал на бялата възглавница.

Кордилия пристъпи на пръсти до гардеробното, изми си лицето, свали грима. Не искаше да буди приятелката си и легна на плюшеното бяло канапе до прозореца. Мислите не я оставяха намира и се страхуваше, че скоро няма да заспи. Изглежда все пак бе заспала бързо, защото не помнеше нищо друго, преди да се събуди, свита на топка на канапето. Прозорците бяха отворени, отвън нахлуваше слънцето, а Лети я нямаше.

Все още не беше свалила червената рокля от снощи, гривната от орхидея беше смачкана и увехнала на китката ѝ.

— Ох — изпъшка и за момент отпусна чело в длани.

После свали гривната и реши, че няма никакво значение кой я е изпратил, нито пък какво е вложил като послание. За нея бе оставен поднос със закуска и щом съгледа храната, намери воля да се изправи, да си налее чаша кафе. Вестниците бяха донесени заедно със сладкиши и сок и тя отнесе клюкарските страници в гардеробното и зачете мързеливо, докато си оправяше косата.

НАЙ-НОВИТЕ ЗВЕЗДИ НА МАНХАТЪН гласеше заглавието, а статията беше пълна с хвалби.

Снощи, в заведението, за което се говори от седмици, красавиците на града, облечени както в елегантни, така и в забележително странни тоалети, се събраха усмихнати и щастливи, готови да огледат присъстващите и да оставят присъстващите да ги огледат, накрая станаха свидетели на раждането на ярка звезда. Госпожица Лети Ларкспър, сираче от жестоките улици на Бронкс, се качи на сцената като славей на джаза, полетя в старата банка, кръжеше над бара, в който всички се прекланят пред всемогъщия долар...

Кордилия затвори вестника и погледна отражението си. Изглеждаше с още една година по-стара от вчера по същото време, но поне беше постигнала успех и това трябваше да я радва. Може би просто бе изморена. Отпи нова глътка кафе и тръгна надолу.

— Корд! — чу гласа на Чарли, още преди да стигне до площадката на втория етаж. Той излезе от билиардната и тръгна към нея, облечен в гълъбовосив костюм и риза в цвят слонова кост, с див блясък в очите и пурпурни кръгове под очите. Мъжът, който снощи хвърляше чаши и бутилки по стената и разблъскваше клиентите, вече го нямаше. Сега бе щастлив като момче, току-що получило първия си велосипед за Коледа, което бе забележително за мъж с неговия ръст. Пристъпи към нея с широко отворени ръце. — Успяхме, Корд! Наистина успяхме.

— Мислиш ли, че татко щеше да се гордее? — попита тя, когато той я прегърна.

— И още как, Корд, бъди сигурна.

— Снощи изкарахме доста пари, нали?

— Много, да. — Чарли отстъпи и стисна раменете на Кордилия, за да я погледна. Бе наистина забележително как лицето му, снощи разкривено от ярост сега бе изпълнено с детска радост и почуда. Той задържа погледа ѝ с кафявите си очи. — Би ли направила нещо за мен?

— Каквото поискаш.

— Наясно съм, че ще ти се стори странно, но знам, че се мотаеш с Били Марш, така че може и да не ти се стори странно. Би ли ми станала кум или... де да знам, кума?

Кордилия дълбоко си пое дъх.

— Значи оправихте отношенията си с Астрид.

— Всичко е наред. Тази сутрин направих щедро дарение на малка църква на Мейн Стрийт и днес следобед ще ни венчаят в нея.

— Днес следобед ли?

Подобна стъпка ѝ се стори прибързана, но грейна щастлива, също като него, и сякаш отрази радостта му.

Той кимна.

— Разбира се, че ще ти стана кум. Не е нужно да сменяш името заради мен, дори не знам дали заслужавам да бъда наричана дама.

Чарли я целуна шумно по челото.

— Добре. Ще ги прибереш ли? — подаде ѝ малка черна кутийка за пръстени. — Толкова съм нервен, че непрекъснато ме е страх да не ги изгубя. Щях да дойда да те събудя. Много се притеснявах да не направя някоя глупост. Сега съм доволен, че не го направих. Поне един от нас ще спи спокойно.

— Добре, Чарли.

— Върви долу. Чакаш те в балната зала. Казах ѝ, че ще пратя някого в града за рокля, но тя си е намислила нещо. Върви провери дали всичко е наред.

— Добре — Кордилия се вдигна на пръсти и целуна Чарли по бузата. — Но върви да вземеш студен душ, защото изнервяш и мен!

Тя спря на прага на балната зала. Отвътре долитаха развълнуваните въздишки на момичета, заели се с работа. Нито едно не продумваше. Надникна и видя Астрид, стъпила върху дървена щайга, русата ѝ коса сресана, лъскава, кичурите, обхванали сърцевидното лице, бузите ѝ грейнали, както винаги, очите затворени, докато Мили, застанала пред нея, шиеше с особено внимание. В краката ѝ бе коленичила Лети, която внимателно оправяше подгъва. Бодито беше без ръкави, направено от златиста тъкан с египетски мотиви, които опасваха дълбокото деколте и се протягаха към широките презрамки. Полата беше от прозрачен бял плат, който я обхващаше отзад и двете половинки се срещаха отпред като завеси, а на всяка крачка дискретно щяха да откриват коляното ѝ.

— Кордилия — извика я Астрид.

Кордилия остана изненадана, защото не бе забелязала кога приятелката ѝ е отворила очи, но пристъпи напред, широко усмихната.

— Добро утро — поздрави тя.

Лети вдигна поглед и се усмихна, а Мили кимна отсечено.

— Майка ти знае ли?

— О, да — отвърна с неприкрито задоволство Астрид. — Лично ѝ съобщих тази сутрин и дори в момента се опитва да организира тържество, достойно за събитието. След онова, което преживях снощи, разбира се, не смее нищо да ми откаже. Милата Били цяла нощ се опитвала да я издири, за да ѝ каже, че съм отвлечена, но никой не успял да я открие, преди всичко да приключи, затова сега е страшно гузна. Или поне се преструва.

— Струваш ми се много щастлива.

— Защото наистина съм много щастлива. Снощи преживях безкрайна нощ. Както и да е, с Чарли осъзнахме, че животът е твърде къс, не знаеш какво ще ти се случи утре, затова решихме да престанем с игричките и да започнем да се наричаме съпрузи, точно както отдавна желаем.

— Честито — усмихна се мило Кордилия. — Мога ли да помогна с нещо?

— Да, направи букетите за двете ни с Лети. Моля те, не се сърди, но помолих Лети да ми стане кума, защото Чарли беше категоричен, че ти трябва да му станеш кум. Знам, че звучи ужасно, но тази сутрин той се инати за всичко и не успях да го убедя да отстъпи.

— Нямам абсолютно нищо против. Така ще стане супер — Кордилия пристъпи към бялото пиано и започна да разделя калиите и да ги връзва.

— Харесва ли ти роклята ми? Сама си я измислих — продължи Астрид, сякаш се успокояваше, докато говореше за нещо. — Бодито е от тази стара рокля, която открих в гардероба на Дариъс — сигурно е на някое от старите му гаджета — и накарах Мили да отреже полата, която беше в отвратителен пурпурен цвят, после намерих това парче и ще се получи наистина божествено.

— Съвършена е.

— И аз мисля така. Единственият проблем е воалът, а този плат не става, защото ще се спъна и ще падна.

Сините очи на Лети се извиха към Астрид и ръцете ѝ спряха трескавата си дейност.

— Знам какво можеш да използваш — със сигурност има мрежа за комари. Ще стане за воал.

После се обърна към Кордилия, сякаш идеята не ѝ беше хрумвала досега. За момент и двете си припомниха прашния Юниън, където Кордилия беше пригодила мрежа за комари, за да застане до изпълненото с надежди момче, което изостави.

— Сигурна съм, че на тавана има. — При спомена я проряза невероятно силна болка и Кордилия извърна поглед. — Струва ми се, че видях. Ще изпратя едно от момчетата да провери.

„Извинявай“, изрече само с устни Лети, макар да нямаше за какво да се извинява. Каквито и неприятни спомени да бе събудила, те бяха изцяло по вина на Кордилия.

„И ти извинявай“, отвърна беззвучно Кордилия. Не беше сигурна заради кой от многобройните си грехове, някои незначителни, други ужасни, се извиняваше, но се почувства по-добре, когато го каза, а Лети изглежда я разбра. Усмихнаха се, както отдавна не се бяха усмихвали, и се заеха с работата си. Кордилия не помисли повече за ужасните неща, които бе причинила на Джон Фийлд, за да дойде в Ню Йорк, и се увлече в приготовленията за бракосъчетанието, което щяха да празнуват след няколко часа.

Трябваше да се поръча вечеря, нещо семпло, в духа на деня, студено месо, сандвичи с кюфтета и картофена салата от деликатесния магазин на Шор Лейн. Щяха да подредят масата на поляната, където Дариъс Грей провеждаше партита си, а гостите, които успеяха да пристигнат на церемонията, щяха да бъдат поканени на тържеството пред къщата. Налагаше се да известят поне един репортер — семейство Марш може и да предпочитаха всичко да мине скрито-покрито, но не и Астрид. Кордилия знаеше, че първото изречение ще гласи *Трафикантският син Чарли Грей, който в неделя вечерта направи първия си опит в бизнеса с нощните клубове, се ожени в неделя следобед за светската дама от Уайт Коув Астрид Донъл*. Сега вече си имаше бизнес и внимателно трябваше да следи подобни клюки.

Камбаните на църквата от червени тухли на Мейн започнаха да бият. Репортерът и фотографът бяха на мястото и документираха подробно пристигането на булката и слизането ѝ от лимузината в три и половина. Тя слезе от задната седалка на даймлера и спря, за да им се усмихне лъчезарно, сякаш бе очаквала да са там.

Щом Астрид разбра, че са направили снимките, продължи по извитата пътека към църквата, където чакаха Кордилия и Лети. Кордилия беше в семпла черна рокля с дълги ръкави и лодка деколте, която сигурно я запарваше на слънцето; Лети беше в лавандулов шифон с малки разкроени ръкавчета и седефени копчета, в която не приличаше чак толкова на фея, колкото обикновено.

— Готова ли си? — попита Кордилия.

Тя оправи мрежата за комари, която падаше от главата на Астрид, обърна се и тръгна напред, за да застане до Чарли. Стигна в предната част на църквата, когато засвири орган. Астрид си каза, че наистина се случва. Отначало Лети пое напред с бавни, отмерени крачки, и най-сетне дойде ред и на Астрид. Тя влезе в скромната малка църква и пое напред с обичайната си енергична крачка по пътеката към олтара, без да си направи труда да се обърне и да погледне роднините или семейството си, които макар и уведомени в последния момент, бяха дошли. Не откъсваше очи от Чарли, както и той от нея. Стигна пред олтара, подаде букета си на Лети и без сянка от съмнение протегна ръка на Чарли.

Очите му блестяха, нейните също. Свещеникът заговори. Тя не чу почти нищо, толкова омаяна бе от лицето на Чарли, от широката му усмивка, от сладкия начин, по който очите му бяха разделени под дръзките вежди. Веднъж или два пъти погледна към гостите. Присъстваше и Уила Хъринг, скрита под широкопола шапка, обсипана с цветя, и се опитваше да си придаде щастлив вид, вместо да разкрие завистта, че Астрид е направила малка сватба, а не нещо грандиозно с небивали фанфари. Тук беше и Били, вирнала гордо брадичка, с червено червило и черна шапка, подобна на типичните за ездачите в Севиля. Тя поклати глава и Астрид разбра, че бе уплашила горката Били страшно много. До нея бяха Върджиния Донъл де Груйте Марш, която даряваше с усмивка всеки, погледнал към нея, и се опитваше да се държи смело. Астрид обаче бе наясно как кипи от яд, че единствената ѝ дъщеря не само се жени, за когото е решила, ами и прекалено скромно. Но това бе една от малките радости на деня.

Най-важен беше Чарли, който я наблюдаваше с усмивка, която никакво бедствие нямаше да успее да заличи. Чуваха гласа на свещеника, напевен, спокоен, който най-сетне изрече вълшебните думи.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Астрид, все още ухилена, пристъпи напред и прегърна Чарли през врата, той притисна устните ѝ и се наведе театрално, когато органът засвири отново.

По-късно булката не успя да си спомни много от случилото се, след като Чарли я целуна, единствено откъслечни спомени: всички в църквата се изправиха, елегантните ѝ приятелки се смесиха с момчетата на Чарли с лица, белязани от шарка, и пролъскващи костюми, майка ѝ я стискаше за лакътя и повтаряше с остър глас колко се радвала; фотографът не преставаше да щрака, когато тя излезе навън, издрънчаха празни консервни кутии, които някой бе вързал за роудстъра на Чарли, докато шофираха по Мейн Стрийт към Догуд, а вятърът брулеше лицата им. Единственото истинско беше Чарли, силните ръце на Чарли, които я изнесоха от влажния вмирисан склад, където бе сигурна, че ще умре, и я отнесоха на сигурно място у дома, в Догуд.

Следваха ги други автомобили и макар тя да видя, че на поляната всичко е готово за предстоящия прием, нито един от двамата с Чарли нямаше намерение да обръща внимание на друг освен на себе си. На прага той я пое в ръце и влезе в къщата, която вече бе и нейна. Докато той се качваше по стълбите, тя долови ударите на сърцето му през тънката риза с цвят слонова кост и усети, че и нейното е ускорило ритъма си. Тя протегна ръка, обгърна лицето му с ръце, за да притиска устните му, които ѝ се сториха приятно топли и меки чак до третия етаж.

На последното стъпало усети топла тръпка и се запита дали и Чарли я е изпитал. Предположи, че се страхува. Вече му бе обещала да е негова завинаги, а усмивката му доказваше, че всичко, поне според него, си е на мястото. Той я пренесе в спалнята и я положи на широкото легло с метални табли. Разкопча копчетата едно по едно, тя чу как пропукват нейните, сякаш отмерваха ритъма на барабан. След това усети тежкото му тяло върху своето, мирисът на кожата му и помадата на косата му изпълни ноздрите ѝ. Не ѝ остана нищо друго, освен да обвие врата му с ръце.

— Моя ли си? — попита той.

— Да — прошепна тя.

— Готова ли си?

Тя се усмихна и прокара пръсти през косата в основата на врата му.

— Да — потвърди Астрид, сякаш това бе най-прекрасната дума на света.

Пред църквата „Тринити“ слънцето грееше ярко, въздухът беше прашен. По традиция старите приятелки на булката се провикваха след нея и хвърляха шепи ориз, докато новите ѝ махаха отстрани. Уайт Коув беше нещо като нирвана в представите на Кордилия, място, до което много отдавна се опитваше да се добере, ала си призна с крива усмивка, че сватбата не беше толкова различна от сватбите, на които бе присъствала в Юниън, където церемонията се провеждаше в църквата на Мейн Стрийт, а ако младоженците си тръгнаха набързо, щеше да стане страхотен скандал.

— Тя изглежда щастлива — отбеляза Лети.

— И Чарли — отвърна Кордилия.

И двата букета от лилии бяха в ръцете на Лети. Едва когато тълпата започна да се разотива, тя сведе поглед и се сети.

— Астрид така и не хвърли букета! — възкликна тя.

— Значи ти си следващата, на която предстои сватба.

— Няма да съм аз — поклати категорично глава Лети и изненада старата си приятелка. Изглежда долови объркването на Кордилия, затова добави: — Преди това ме чакат по-важни задачи.

— Знам — Кордилия помахна на Уила Хъринг и съпруга ѝ, които бяха похарчили купища пари в „Трезор“. — Чете ли вестниците сутринта?

— Да, направо да не повярваш. Новината може да стигне дори до дома — ококори се Лети. — Те наистина мислят, че съм добра.

— Мислят, че си много повече от добра. — Кордилия приглади няколко изскубнали се кичура коса и остана да гледа след група гости, които се отправяха към Догуд. — И аз съм сред тях.

— А, ти открай време го казваш — махна с ръка Лети.

— Да. — Били слезе по стълбите на църквата, хванала баща си подръка, намигна на Кордилия и се качи в автомобила с шофьор на семейство Марш. — Лети, нали помниш, че одеве ти се извиних?

Лети обърна сините си очи към Кордилия и ги присви заради силното слънце.

— Много се извинявам, задето ти казах, че не можеш да пееш в клуба. Извинявам се и не само за това. Нямах представа, че ти ще се окажеш най-добрата певица. Извинявай, че не го планирах така още от началото. — Тя си пое дъх и трапчинките ѝ се показаха. — Отсега нататък искам да те рекламирам като нашата притегателна точка.

И последните гости бяха потеглили, единствено автомобилът на Кордилия чакаше да я откара в Догуд. Лети заслони очи с ръка и няколко секунди не събра смелост да срещне погледа на Кордилия.

— Какво ще кажеш? — Кордилия се опита да говори ентусиазирано, но дори под жаркото юлско слънце ѝ стана ясно, че Лети мисли усилено.

— Допреди няколко дни това бе най-съкровено ми желание... — започна бавно тя. — Това бе мечтата ми. — Лети стисна устни и потропна с носа на ниските си обувки. — Написаното във вестника е истина. Аз наистина притежавам нещо изключително и открай време съм наясно. Сега е шансът ми да се възползвам. Валънтайн О'Дел иска да ме направи звезда — изрече името му, бузите ѝ поруменияха и тя се опита да прикрие факта, че се усмихва, като се извърна настрана. — Исква да ме обучава и да ме усъвършенства. Ще ме научи на всичко необходимо.

Лети сви рамене и най-сетне погледна Кордилия. В сините ѝ очи присъстваше студенина и Кордилия осъзна, че не е единствената пораснала покрай събитията от изминалата нощ. Друго момиче нямаше да си намери място от радост, докато Лети почти се притесняваше да признае на Кордилия, че няма нужда от тази работа.

— Господин О'Дел ми се струва приятен — успя да изрече Кордилия.

Прииска ѝ се да е в състояние да каже още нещо, но бе свикнала Лети да се нуждае от нея и остана шокирана как приятелката ѝ най-неочаквано е станала самостоятелна.

— Да, така е. Със София Рей ще ме заведат на вечеря днес след шоуто — Лети въздъхна дълбоко и се отърси от тъгата. Подаде букетите на Кордилия, взе сламеното звънче, което държеше, и го нагласи на косата ѝ. — Та като споменах шоу, най-добре да побързам, иначе ще си изпусна влака.

— Качвай се, ще те закарам — рече Кордилия и посочи автомобила.

Щом шофьорът видя, че тя се обръща към него, включи двигателя.

— Денят е прекрасен... предпочитам да повървя — Лети се надигна на пръсти, целуна Кордилия по бузата, обърна се и тръгна към гарата с бърза крачка.

— Успех довечера! — провикна се Кордилия след нея.

— И на теб! — извика в отговор Лети, вдигна ръка, но така и не се обърна.

Кордилия стисна горещия метал на вратата и остана да наблюдава как силуетът на Лети се смалява чак до ъгъла. Знаеше, че трябва да се радва за Лети, да е щастлива за Астрид, но се почувства малко самотна, защото двете ѝ приятелки поеха към блестящото си бъдеще, а до нея нямаше момче и дори не си представяше, че скоро ще се влюби в някого.

Тогава забеляза семплия черен автомобил от другата страна на улицата и лицето ѝ се сгърчи. Пусна дръжката на вратата и бавно се насочи към тайнствената кола, преди шофьорът да забележи накъде е поела. След няколко секунди заобиколи от страната на пътника и се настани на предната седалка.

— Едва ли си тук заради мен — отбеляза Кордилия.

Макс остана загледан в нея дълго, но тя така и не успя да разбере какво мисли. Дали се възхищаваше на роклята ѝ, или в момента измисляше някоя обида? Накрая направо попита:

— Получи ли гривната?

— От теб ли беше?

— Хареса ли ти? — настоя той със същия спокоен глас, без да откъсва очи от нея.

Тя остана безкрайно изненадана, когато разбра, че той е нервен и иска да се увери дали подаръкът е бил подходящ. В семплата си тениска и кафяв удобен панталон, бе ясно, че досега не се е замислял какви цветя да изпрати и дали са подходящи.

— Да, много беше красива — тя се усмихна при спомена за орхидеята. Шофьорът от другата страна на улицата бе забелязал, че поверената му госпожица я няма, и слезе от автомобила. Без дори да се

замисли, Кордилия легна в скута на Макс. — Ако искаш да поговорим още — погледна го, — най-добре карай.

Той бавно подкара по улицата. Завиха и той прецени, че няма опасност, а тя се изправи. Макс с нищо не показва, че възнамерява да спре. Кордилия зачака да каже нещо, да обясни защо ѝ бе причинил болка с твърдението си, че не се познават, или поне защо е дошъл днес. Той обаче не продума, само я погледна в очите.

В настъпилата тишина обърканите чувства, които Макс събуждаше у нея през краткото им приятелство, отново се надигнаха и тя се опита да реши как да му каже да я откара у дома, когато той най-сетне заговори.

— Имаш ли време за вечеря? — попита я.

— Не, не мога, аз...

— Не говоря за типичните за твоите кръгове вечери с пет ястия и програма. Говорех за нещо семпло и питателно. Хайде, и ти трябва да ядеш.

Тя го погледна.

— Какво искаш от мен? — недоумяваше Кордилия.

— Да вечеряш с мен — отвърна той спокойно, без да обърне внимание на копнежа в гласа ѝ. — На мястото, където вечерям всяка неделя.

Трябваше да откаже, само че никак не ѝ се прибираше в Догуд, където тържеството щеше да продължи часове наред, Астрид и Чарли нямаше дори да забележат, че има и други около тях, а тя непрекъснато щеше да усеща липсата на Лети.

— Добре, но после ще ме оставиш пред клуба.

— Дадено.

— И трябва да позвъня на човека на Чарли, Джоунс, веднага. В противен случай шофьорът ми ще си има неприятности, задето е позволил да бъда отвлечена.

Вече бе повече от ясно, че Макс няма намерение да обясни защо бе казал пред репортерите, че не я познава, нито пък да ѝ признае какво точно искаше от нея сега. Затова тя продължи да седи мълчаливо и дори не се замисли какъв разговор да поведе, понеже каквото и да кажеше, щеше да прозвучи глупаво. Пътят ѝ беше познат и на нея ѝ стана приятно, че се разминават и с други автомобили в неделния ден, лодките боботеха по Ийст Ривър, добре облечени жени разхождаха

пудели по Пето Авеню. Деца с балони влизаха и излизаха от Централ Парк и плътните сенки на дърветата. Много скоро подминаха парка и тя разбра, че номерата на улиците показват стотици.

— Нямах представа, че има толкова големи номера — отбеляза тя и се извърна, за да огледа върховете на сградите в новата част на града, в която се оказаха. Зад тях се мяркаха внушителни варовикови къщи; а новите сгради и къщи бяха тухлени.

Макс се разсмя.

— Кое му е смешното.

— Не исках да те обидя — рече той. — Просто ти знаеш всичко и останах изненадан, че откривам пукнатина в бронята ти.

— Така ли? — Кордилия замълча, защото не беше сигурна дали е обида или комплимент.

— Добре дошла в Харлем.

— Харлем ли? — Знаеше какво означава Харлем — там нощните птици ходеха да слушат музиката на цветнокожите — и когато пак вдигна поглед, разбра какво е различното в този квартал. Улиците бяха пълни с хора, а хората тук вършеха същото, което и хората на Пето Авеню, но лицата им бяха черни.

Остана доста изненадана, че я е довел тук, и дори не се сети за друг въпрос, преди той да паркира колата и да я заобиколи, за да ѝ отвори.

— Идвал си тук и преди — рече тя, когато той я поведе към къща от червени тухли и кимна на децата, които играеха отпред. Те му се усмигнаха, но не като на великия Макс Дарби, а като на мил познат.

— Нали ти казах, вечерям тук всяка неделя.

Влязоха в къщата и се отпавиха по слабо осветен коридор. Докато очите ѝ привикваха, забеляза стените, покрити с филцови тапети, а на вратата на хола бе написана единица. Макс ѝ даде знак и те поеха нагоре по стълбите с махагонов парапет. На втория етаж почука на вратата, на която пишеше две, после натисна бравата и влезе.

— Ехо! — провикна се той и влезе в хола на малък апартамент.

Кордилия го последва и съгледа над квадратна маса, сложена за двама, да виси семпъл полилей. През вратата видя спретнат хол със стари мебели във викториански стил и изглед към улицата.

— Ехо! — провикна се пак Макс и тогава от кухнята излезе жена, избърса ръце в престилката си и го прегърна.

— Тихо, ще събудиш бебето на съседката — предупреди тя.

— Искам да те запозная с един човек — рече Макс, отстъпи настрана и прегърна жената през раменете. — Това е Кордилия Грей. Кордилия, това е майка ми.

Лицето на жената беше с цвета на мляко с кафе и макар очите ѝ да бяха уморени, Кордилия установи, че някога е била красива. Макс бе наследил някои от чертите ѝ, веднага забеляза, но все още бе учудена, че Макс, който се държеше напълно естествено сред белите си покровители протестанти, е свързан с тази жена. Косата ѝ наподобяваше на чернокожите в Юниън — беше обработена с някакъв химикал, за да се изправи, и беше сресана като на Кордилия, на кок на тила. Беше с кафява домашна рокля, майсторски ушита, която ѝ стоеше прекрасно.

Кордилия се усети, че я е зяпнала и мълчи от доста време. Затова пристъпи напред и подаде ръка на жената.

— Аз съм Розмари Дарби — представи се жената и разтърси предпазливо ръката на Кордилия, след което стрелна Макс с поглед.

— Много ми е приятно.

— И на мен — отвърна тя, макар позата ѝ да издаваше несигурност.

Кордилия продължи да я наблюдава, а госпожа Дарби я погледна по начин, който накара Кордилия да се засрами, че вечно оглеждаше хората и се опитваше да прочете какво се върти в умовете им. „Не е твоя работа“, казваха очите на госпожа Дарби с тихо, ненатрапчиво достойнство.

— Пушиш ли? — попита най-сетне майката на Макс и наруши мълчанието, но подозрителността ѝ си остана.

— Не — Кордилия мразеше да лъже, но прецени, че този път ѝ е позволено. Разбра колко много важно е за госпожа Дарби и прецени, че ако никога повече не докосне цигара в живота си, незначителната лъжа ще ѝ се размине.

— Чудесно — Госпожа Дарби плесна с ръце и атмосферата се разведри. — Ще останеш ли на вечеря? За съжаление, съм направила само две пържоли, но пък има предостатъчно картофи и салата, а парчето на Макс винаги е огромно и значи има предостатъчно месо за

трима, а след като той е решил да те доведе, няма да има нищо против да отдели от вечерята си.

И така, Макс постави още един прибор на масата и тримата седнаха и си приказваха цял час, може би дори повече, докато се хранеха. Отначало Кордилия заговори за Охайо, как бе дошла в Ню Йорк, постара се да не разказва много за баща си и за бизнеса на семейството си. Оказа се лесно, понеже Розмари Дарби се радваше, когато разговорът се насочваше към сина ѝ, с когото се гордееше.

— Возил ли те е на аероплан? — попита тя, докато вдигаха чиниите да ги пренесат в кухнята.

Кордилия кимна.

— Значи си специална.

Кордилия се усмихна и погледна Макс, за да се увери, че наистина е така.

— Трябва да тръгвам, мамо. Поканих Кордилия да дойде в последния момент, а тя има и друг ангажимент — отвърна той.

— Благодаря ви за вечерята, госпожо Дарби. Беше изключително вкусно — намеси се Кордилия и се насочи след Макс към вратата.

— Да дойдеш пак, Кордилия. Далече си от дома, а този град ще те смаже, ако от време на време не похапваш домашно приготвена храна.

— Благодаря, с удоволствие.

Кордилия остана да чака в коридора, докато Макс прегръщаше майка си и ѝ казваше няколко прощални думи, а сетне се качиха в автомобила и се отправиха към центъра. Навън притъмняваше, над сградите бе увиснала половин луна, хладният нощен въздух ухаеше на лято и докосваше лицето ѝ. Не си казаха нищо, докато той не заби по Петдесет и трета и паркира на половин пресечка от „Трезор“. Тя видя, че на входа вече има тълпа, а фотографите чакаха на същото място, на което бяха застанали и снощи.

— Повече няма да можеш да летиш, ако разберат, нали?

— Не и както сега — рече той. — Може да ме оставят да стана боксьор, но не и пилот.

— Много ми е приятно, задето ме запозна с майка си — отвърна Кордилия.

Той ѝ се струваше красив, както винаги, и усети приятна слабост, когато пак я погледна от толкова близо. Гневът, който беше изпитвала

към него, се бе изпарил — сега вече разбираше защо е бил толкова затворен, защо не е искал да се държи като другите момчета. Славата му зависеше от това, да се представя за определен тип човек и в момента не можеше да рискува — дори за миг — да е друг. Твърде много е заложено.

Тя бе наясно, че след като слезе от автомобила, може и да не го види отново, затова остана притихнала, вперила поглед право напред, и протегна ръка към неговата. Двамата преплетоха пръсти и изчакаха да се успокоят. „Всеки си има тайни“, отбеляза наум Кордилия; изобщо не беше единствената.

— Е, довиждане — след малко промълви тя и усети сърцето ѝ да се свива.

— Чао.

Кордилия стисна ръката му, слезе от колата и тръгна към клуба. Радваше се, че го има и я очакват часове наред в него. Тълпата щеше да нахлуе — и грубияни, и красавици, щеше да е истински празник. Беше изминала много път, за да види незаконни барове като този, а ето сама притежаваше свой, но никога до момента не бе толкова благодарна, че го има.

Един от фотографите я забеляза и тя чу прищракването на светкавица. Някой я повика по име и му се усмихна. После чу името си от другата посока, долетя иззад рамото ѝ. Обърна се и усмивката ѝ се стопи. Макс беше застанал на тротоара в бялата си тениска и изражение, от което ѝ се доплака. Направи стъпка към него, но спря, не беше сигурна дали той искаше да я зърне за последен път и все пак да остане незабелязан. След това тръгна към нея силен, със сериозно лице, решителен, също както когато пилотира. Спря пред нея, прегърна я през кръста с едната ръка, а другата положи на врата ѝ. Притисна устните ѝ със своите и я целуна за пръв път. Тя усети силната му челюст в целувката, сърцето ѝ затрепка и тя отвърна, като вложи същата сила. Нов фотоапарат щракна някъде зад нея, но той не я пусна.

— Може ли да се видим скоро? — попита я, когато се отдръпна. В гласа му прозвуча необичаен копнеж.

— Знаеш къде да ме намериш — отвърна му простичко и му намигна.

На улицата цареше спокойствие. Той ѝ отправи една от редките си усмивки и си тръгна. Тя го чу как затича към автомобила и запали, но вече се бе обърнала и вдигна ръка да приветства тълпата. Чакаха я певци с надежди за големия пробив и дебютантки с тиари, които настояваха за специални маси, вестникари с молби за някой и друг интересен лаф.

Още усещаше вкуса от устните на Макс, но не можеше да продължава да мисли за него. Денят беше безкраен, а нощта се очертаваше още по-дълга.

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Много благодаря на изключителните си приятели и редактори Сара Шандлър и Фарин Джейкъбс, които положиха много труд, за да придадат чудесен вид на тези книги. Много благодаря на Джоуел Хобейка, Джош Банк, Лес Моргънстейн, Елиз Хауърд, Катрин Уолъс, Кристин Маманг, Саша Илингуърт, Бет Кларк, Мариса Ръсъл, Кристина Коланджело, Лорън Флауър, Лез Дреснър, Ля Уайдър, Мелинда Уейгъл и Лора Лъц. Благодаря ти, Хокс, заедно ми позволи да използвам вилата ти, за да допиша романа.

Издание:

Автор: Ана Годбърсън

Заглавие: Обречена красота

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Редактор: Велислава Вълканова

Художник: Карин Пиърсън (снимка на корицата)

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-619-164-013-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3546>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.